

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

biz bu çarkı türkçe, kürtçe, arapça, farsça reddediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz!...

RED

AÇILIM!

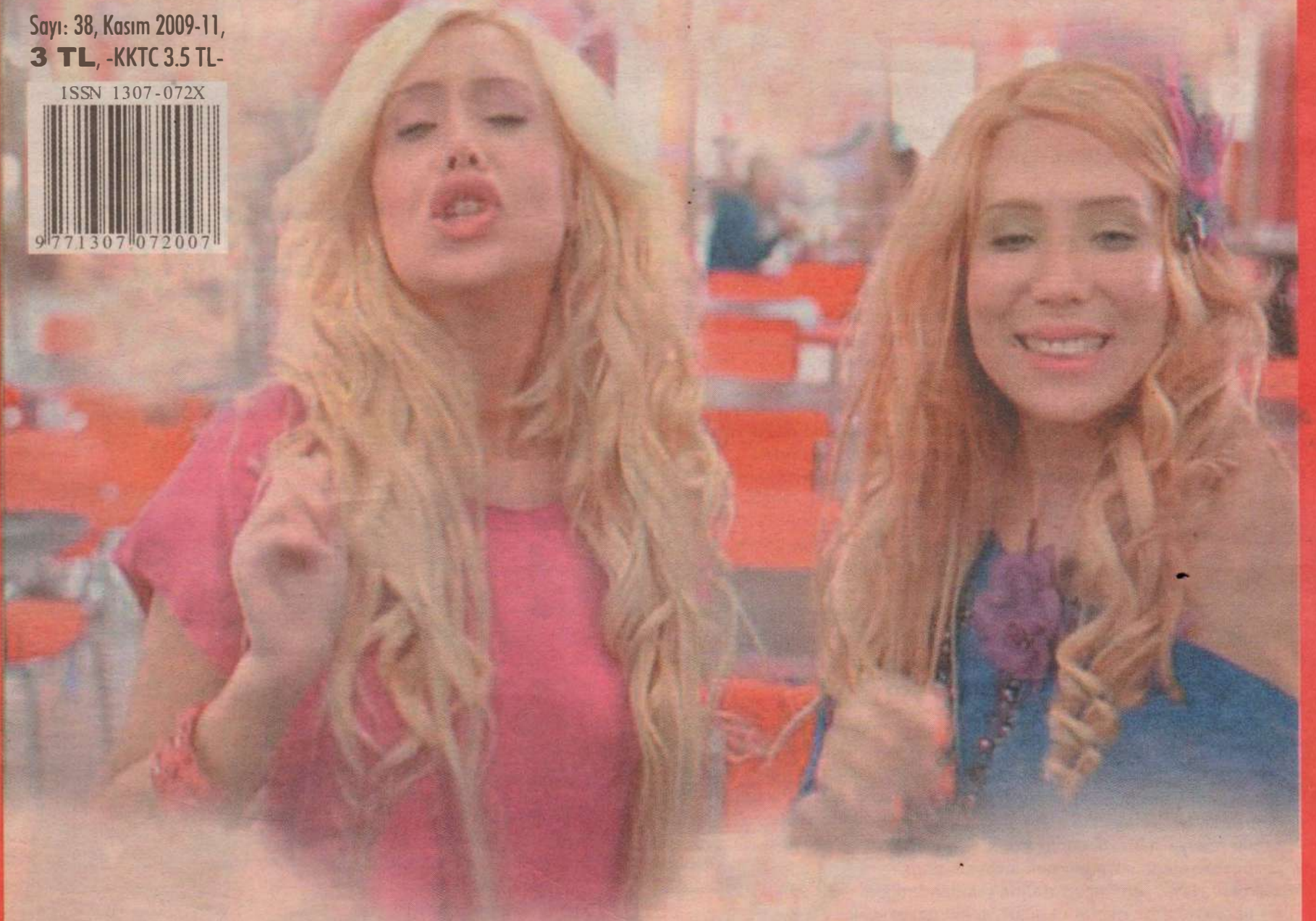
-özel dosya-

Sayı: 38, Kasım 2009-11,
3 TL, -KKTC 3.5 TL-

ISSN 1307-072X

9 771307 072007

BU 'AÇILIM'I ONLAR BİLE ANLADI!

mantar tarlası

"Nobel'i, Obama'ya değil, onu seçen halka vermeli. 3-4 yıl önce bana, Obama'nın ABD Başkanı olabileceğini söylediler; güldüm; 'Mümkün değil' cevabını verdim. İsmi Hüseyin, kendisi siyah... Nasıl olur? Oldu işte! Bu yüzden, tabuları yıkan, değişimin yolunu açan ABD halkı, Nobel ödülü almayı hak ediyor."

Abdullah Gül... Hani seni seçen bu halk ödül? Ha pardon, seni bu halk seçmemişti değil mi? Öyle kendi aranızda bi müsamere yapıvermişsiniz...

"Türkiye, G-20 üyesi olan, küresel ekonomik sistemin yeniden inşasında rol oynayan, uluslararası kurumlarda etkinliği gitgide artan ve komşularıyla iyi geçinen, 21. yüzyılın parlayan yıldızı bir ülkedir."

Recep Tayyip Erdoğan... "Sadece sizin için parlayacaksa, o yıldızı da söndürürüz!.."

Alkışlananlar Mekke'den değil, Kandil'den geliyorlardı."
Devlet Bahçeli (Bağırmaktan kısılmış sesiyle)... Hadi canım! Yapma ya! Vay anasını! Üfl!..

"Ülkemizin milli geliri 2002'de 2 bin 662 dolar iken, dünya krizinin etkisiyle ortaya çıkan daralmaya ve dolar kurundaki artışa rağmen, bugün, fert başına düşen gayrisafi milli hasıla, 9 bin 94 dolar."

Nazlı Ilıcak... Dünya iktisat dünyası. Cepte beş paramız yok...

Arkadaş, cebimizde değil bir dolar, doları andıran bir kağıt parçası dahi yok, bu kadın da çıkmış fert başına 9 bin 94 dolar düştüğünden bahsediyor! Kim çaldı ulan benim dolarımı? Çıldırılmamak elde değil!..

"Siz bu satırları okuduğunuzda, ben, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün uçağıyla Paris'e gitmiş olacağım."

Yine Nazlı Ilıcak... Bu nedir yahu? Sevgiliyle

kaçmadan önce, ailesi okusun diye yatağının üstüne mektup bırakan genç kızlar gibi... İyi, napalım? Gidersen git! Hatta bize kalırsa devamlı seyir halinde ol, iyisi mi git yürüğe otur, hiç gelme...

"Bu sektörde 25 yıldır çalışan bir insan olarak şunu söyleyebilirim. Rekabet hiçbir zaman böylesine pespayeleşmedi."

Ertuğrul Özkök... 25 yılın sonunda medya sektöründeki pespayeleşmenin farkına varabilmiş demek ki, iyi... Haklı ama, çok pespayeleşti canım medya sektörü, çok! Fakat o 'böylesine pespayeleşmedi' vurgunu pek anlayamadım açıkçası. Hayır, sen önce kafanda şekillendirdiğin bir pespayeleşme miktarını belirt, senin pespayelik standardını bilelim, ona göre davranalım...

"Bugün hayatın gerçeklerini iyi anlayan iki grup insan var bu ülkede. AKP'nin muhafazakârları ile Marksist kökenli sol."

Ahmet Altan... Marksist kökenli solcular olarak rahatlıkla söyleyebiliriz ki, biz Ahmet Altan'ın hayatının gerçeklerini, yahut halüsinasyonlarını bir türlü anlayamıyoruz.

"Son olarak TKP siyasi bürosu, 30 Ağustos zaferinin yıldönümü üzerine önemli bir bildiri yayınladı. Bildirinin başlığı; '30 Ağustos: Başkasının yurduna göz dikenlerin sonu hüsrandır' idi. Bildiride Marksist sol içerisinde yıllardır duyulmayan bir tarzda Ulusal Kurtuluş

Savaşı sahiplenildi ve Atatürk selamlandı. Biz bu adımı önemli ve doğru buluyoruz."

Türk Solu dergisi... Yorumsuz...

(Hazırlayan: Onur Özgen)

BİZ BU DÜZENİ BOZARIZ!..

Üç yıldır kafamızın dikine gidiyoruz. Egemenlerin çarkını, bu coğrafyanın her diliyle reddediyoruz. Her girdiğimiz mekanda, atölyelerde, fabrikalarda, okul kantinlerinde kızıl bir iz bırakıyoruz. Her sayımızda o çok güçlü sanılan muktedirlerin, ulusalcı ve liberal şarlatanların, onca yılgınlık bezirganının ensesine şaplak atıyoruz. Biz bu çarka çomak sokuyoruz! Devam edeceğiz!..

ÜÇÜNCÜ YIL ETKİNLİĞİ:

"Dünya, Bölge, Türkiye: **RED**'in Açılımı" (Söyleşi)

07.11.2009, Cumartesi, saat: 16:30, yer: **RED** kültür

(İstiklal Cad. İmam Adnan Sok, No 18, Beyoğlu)

18:30'dan itibaren, sazımızla, sözümüzle 'Üçüncü Yıl Kutlaması'

ÇADIR TİYATROSU GİBİ BİR ŞEY!

Yaşanan sürece, 'demokratik açılım'dan ziyade 'maskaralık' demek herhalde daha doğru olacaktır. Yok, merak etmeyin, meseleyi Deniz Baykal ve benzerleri gibi 'sorumlu devlet adamı' edası takınarak, "Savcılar, hakimleri teröristlerin ayağına yolladılar, bir de PKK'lıları serbest bırakıp devleti rezil ettiler," teranesi üzerinden ele alacak değiliz tabii; Allah'a şükür, hem sermayenin hizmetindeki bütün devletlerin özünde rezillik olduğunu bilecek kadar şuur sahibiyiz, hem de savcılar, hakimlerin her daim talimatla ne işler gördüğünü, bu topraklarda yaşamış en yiğit gençleri nasıl talimatla ipe yolladıklarını unutmuyacak kadar hafızamız var.

PKK üyelerinin serbest bırakılması meselesine gelince... Peki, serbest bırakılmadılar da tutuklandılar, sonra ne olacaktı? Onları karşılayan yüz binlerce Kürdün içinden, onların yerini almaya gönüllü dünya kadar gencin varlığından herkes haberdar olduğuna göre... Ve tüm bir halkı tutuklamak mümkün olmadığına göre... Demek ki, bu topraklara 'hakikatli bir çözüm' gerek... Yani, bu memlekette yaşayan ve azıcık kafası çalışan herkes, böyle bir sonuca kendiliğinden varır.

İşin 'maskaralık' kısmı ise başka... Bu 'açılım' meselesine önce 'Kürt açılımı' dediler, sonra işi genişlettiler, oldu mu size 'demokratik açılım'... (Gerçi bununla da yetinmediler, Ermenistan da dahil her tarafa açılmaya başladılar ve iş iyice sarpa sardı ama bu ayrı bir mesele...) Şimdi bunlar demokratik demokratik açılmaya başladılar ama bu işi ellerine yüzlerine bulaştırdılar. Bir kere, 'Barış Elçileri' olarak da anılan grupla Habur'a yürüyenler, PKK üyesi olduklarını ve liderleri Abdullah Öcalan'ın talimatı üzerine Türkiye'ye geldiklerini alenen ilan etti. Sınır kapısında seyyar bir 'yüce mahkeme' kuran devlet, ortada suç unsuru bulunmadığına kanaat getirerek, tamamını serbest bıraktı. İşte mesele buradadır...

Bu rezil rejimin kendisi kadar rezil olan ve askeri darbeye belirlenen hukuku, evet bir askeri diktatörlük altında yaratılmış olan bu rezil hukuk, hiç bu kadar yerlerde sürünmemişti. Arkadaş, siz bizimle kafa mı yapıyorsunuz? Bu memleketin zindanları, en ufak bir maddi kanıtı dayanmayan, işkence altında alınmış ifadeler üzerine bina edilen düzmece mahkemeler sonucunda 'örgüt üyeliğinden' onlarca yıla mahkum

edilmiş insanlarla dolu. Bırakın 'örgüt üyeliği'ni, 'yardım ve yataklık' suçlamasından senelerce hapis yattı, yatıyor binlerce kişi!..

Şimdi bu 'demokratik açılım'ın sahiplerinden beklenen nedir? Azıcık tutarlı olmaları, değil mi? Neticede 75 milyonluk Türkiye'yi, pijamayla da olsa, yönetiyor bunlar. O halde, en azından 'örgüt üyeliği' ve 'yardım ve yataklık' suçlarından cezaevlerinde bulunan tüm tutuklu ve hükümlülerin derhal serbest bırakılması gerekir. 'Evrensel hukuk' dedikleri burjuva hukukunun temeli, 'herkesin hukuk karşısında eşit olduğu'na dayanır çünkü. Ama nerdeee?!

Zindanlar niye dolu?

Şimdi buradan, bu rejimin başına cumhurbaşkanı edilmiş Abdullah Gül'e, başbakan edilmiş Tayyip Erdoğan'a, adalet bakanı edilmiş Sadullah Ergin'e sesleniyorum: 70 bin kapasiteli cezaevlerinde, cumhuriyet tarihinin en yüksek sayısına 114 bin kişiye ulaşan tutuklu ve hükümlü sayısı sebebiyle 'aferim' hak etmeniz bir yana, 'demokratik açılım' diye artistik patinaj yapmayı bırakın da, zindanlarınızda tuttuğunuz kanserli 12 mahkumun hesabını verin. Güler Zere çene kanseridir ve ölmek üzeredir, Erol Zavar ve Taylan Çintay mesane kanseridir, Avni Uçar böbrek kanseridir, Nizamettin Akar, Latif Badur, Naci Akyol ve İsmet Demir akciğer-larinks kanseridir, A. Samet Çelik kan kanseridir, Gülezar Akın'ın beyininde tümör vardır, Halil Güneş ve Divali Kaya kemik kanseridir, Aynur Epli bağırsak kanseridir; bu kanserli

mahkumlar, zindanlarınızda son derece sağlıksız koşullarda, fiilen ölüme terk edilmiştir.

Şimdi, Habur'da hukukunuzun yerlerde

süründüğü alenen ortaya çıktığına göre, 'örgüt üyeliği'nin 'suç' teşkil etmediği 'yüce yargı'nız tarafından tescil edildiğine göre, başta kanserli 12 kişi olmak üzere, tüm siyasi tutsakları serbest bırakmak zorundasınız. Aksi takdirde, bu ülkenin başına memur edilmiş zevat olarak, 'hukuk karşısında eşitlik' ilkesini göz ardı ettiğiniz için bizzat sizler suçlu konumuna düşüyorsunuz! 'Yardım ve yataklık' meselesine ise hiç girmiyorum...

Evet, siyasi tutsakların zindanda tutulmasının, artık bu rezil rejimin hukuk çerçevesi içinde bile tek bir dayanağı kalmamıştır. Bütün siyasi tutsakların özgürlüğü derhal sağlanmak zorundadır...

Pardon, sevişildi mi?

Peki, şu 'kamera' işlerine ne diyeceksiniz? Tayyip, açılım yapacak ya, Deniz Baykal'dan randevu istiyor, olmuyor mektup yolluyor, uzun süre nazlanan Baykal, "Kamerasız çıkmam abi!" diye cevap yolluyor, acemi açılımcı Tayyip, "Kamera varsa ben gelmem," diyor... Neresi arkadaş burası? Çadır tiyatrosu mu?..

Neymiş efendim 'devlet sırrı' konuşacaklarmış... Ne ulan bu 'devlet sırrı'? Eğer konuşulması icap eden şey Kürt meselesiyse, bu ülkede yaşayan her bir insanı ilgilendiriyor bu mesele. Yıllardır bu devlet bu yoksul halkın çocuklarını dağlara sürmüyor mu? Sahi, gizli-saklı ne konuşacaksınız? Amerika'da 'trend' haline gelen son

pozisyonları mı?

Aynı 'sır görüşme'lerden biri, Dolmabahçe'de, Tayyip'le bundan bir önceki Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt arasında geçmişti. Arkasından ne acayiplikler geldi... Yok, "Dolmabahçe'de yaşananları mezara götüreceğim"ler, yok, "O söylemezse ben de söylemem"ler... Ne yaptınız orada arkadaş? Elalem yanlış anlamaz mı? Bu açıklamaları okuyanın aklına kötü şeyler düşmez mi? Kimse içinden, "Tövbe, tövbe! Koskoca da adamlar..." diye geçirmez mi?

Tabii Büyükanıt, tekaüt olur olmaz televizyonlara çıkıp, "Ben de Ergenekon mağduruyum Sayın Birand," demeçleri verdi ya, şimdi peşine korumalar takılmış, zırhlı araçlar falan, devletin yenebilir her imkanını yengeyle birlikte kullanarak, 29 Ekim resepsiyonlarında turlayarak, hatta Ergenekon Savcısı Zekeriya Öze, "Buraya beni almaya mı geldiniz?" falan diye nazireler yaparak vakit geçiriyor. Emmi, daha bir sene önce esip gürlüyordun, şimdi ne bu enseye tokat vaziyetleri? Sonra neymiş, "TSK yıpratılmak isteniyor"muş!.. Oh ne ala, Mualla!..

Şu 'devlet sırrı' denen şey, devlet imkanıyla her daim çevrilen pis işleri, Amerika'yla pişirilen mercimekleri, kontrgerilla operasyonlarını, Çatlı gibi faşist katillere verilen kırmızı pasaportları, örtülü ödenekleri, '1000 operasyon'u falan içeriyorsa, ve bunların tümü bu toprakların yoksul ve biçare halkına daha fazla eziyet, daha fazla sefalet, daha fazla gözyaşı getiriyorsa... Devletine bir, sırrına iki!..

Bu pespaye ve ikiyezli 'açılım' süreci yerine, gerçekten 'demokratik' bazı adımlar atma niyetinde olsalardı, bugüne kadar 'devlet sırrı' adı altında yapılmış bütün gizli kapaklı işleri, başta ABD olmak üzere emperyalistlerle imzalanmış bütün gizli anlaşmaları, İsrail'le Ortadoğu'da ne haltlar yendiğini anlatan belgeleri açıklarlardı. Halkın iradesini temsil ettiğini iddia eden 'demokratik' bir devletin halka karşı 'sır' saklaması çok tuhaf değil mi zaten? Demek ki, iktidarın iradesi, başka bir yerden belirleniyor...

Şu 'açılım' zırvası öylesine pespaye, bizleri öylesine salak yerine koymaya çalışan bir zırvadır ki, bu sayımızın kapağında yer alan ve salaklıklarıyla övünerek bunu bir emperyalist köftecinin reklam kampanyasına malzeme yapan hanım kızlarımız bile durumu kavrayabilir. İnanmayan gitsin sorsun, "Yok öyle üç köfte yirmibeş cicim!" diyeceklerdir...

'Benim tek evladım boşuna mı öldü?'

Madalyasını yere fırlatıyor, mayına bastıktan sonra kopan bacağına yerine takılan protezi yerinden çıkarıyor, "İşte gerçek madalya bu!" diye kameralara doğru sallıyordu. Kim bilir hangi yoksul ailenin, umut bağlanmış, askerden döndükten sonra bir işin ucundan tutacak diye beklenen oğluydu. Muhtemelen, "En büyük asker bizim asker!" naralarıyla havaya atılıp tutulmuş, arkadaşlarının sırtında otobüse bindirilmişti. Ve kısa bir 'acemilik' eğitiminin ardından dağlara sürüldü, bacağına yitirdi...

Şimdi olan bitene bir anlam veremiyordu; bu devletin kendisini 'terörist' diye savaştırdığı gerillalar sınırda düzenlenen 'yüce yargı' müsamesesiyle serbest bırakıldıktan sonra, o güne kadarki tüm algıları, kendini inandığı sahte kahramanlık payesi ve ona tek bacağıyla da olsa şu hayata bir gol atma umudu veren 'vatan-millet-sakarya' ileri üçlüsü, hepsi darmadağın olmuştu... Sadece o değil, binlerce yoksul hanede aynı hisler yaşıyordu. Gözleri gibi baktıkları çocuklarını askere yollayan ve ancak cenazelerini ya da 'gazi' diye posalarını alabilen işçiler, köylüler, köşedeki bakkallar, boyacılar, kış için salça ve tarhana hazırlayan anneler, "Vatan sağ olsun," diye gözyaşı döken o çaresiz insanlar, şimdi bütün öfkelerini yönelttikleri o 'nefret nesnesi'nin, aslında tarif bile edemedikleri 'düşman'ın ellerinden kayıp gittiğini görüyor ve ne yapacağını şaşıyordu.

Dehşet verici bir yanıt

"Yani benim tek evladım boşuna mı öldü?" diye soruyor gözü yaşlı bir anne... Evet-anneciğim, boşuna öldü!.. Yanıt bu denli dehşet verici işte!..

Bu ikiyüzlü düzenin sahipleri, yarattıkları kahramanlık söylemiyle yoksulların çocuklarını kıta kıta ölüme gönderirken, gözlerini bile kırpmamıştı. Zavallı annem, **RED** dergisinin ilk sayısını nerede bulup okuyacaktı ki? Orada, yurtdışında çalışıyor görünüp dövizli askerlik yapan şu isimlerin listesini yayımlamıştık:

Mustafa Koç, Ömer Koç, Ali Koç, Mehmet Sabancı, Yakup Sabancı, Murat Sabancı, İsmail Sabancı, Demir Sabancı, Ferit Şahenk, Cem Uzan, Hakan Uzan, Hakan Balkaner, İzzet Garihi, İzzet Kamhi, M. Nihat Gökyiğit, Murat Yalçıntaş, Mehmet Bozbeyli, Fatih Bilici, M. Hakan Örüç, Murat Utku, Şahin Ceylan, Aydın Ceylan, Ayhan Ceylan, Haluk

Bayraktar, Mehmet Bayraktar, Recep Kalkavan, Göksel Kalkavan, Yılmaz Kalkavan, Can Has, Rıza Namık Uras, Burak Talu, Mehmet Talu, Uğur Talu, Haluk Talu, Ahmet E. Talu, Emin Hattat, Süreyya Pekuysal, Enis Pekuysal, Ergün Pekuysal, Erkut Soyak, Cenk Soyak, Rıza Soyak, Bülent Saraylı, Murat Saraylı, Uğur Işık, Adnan Şen, Metin Şen, Kaya Çilingiroğlu, M. Emin Sazak, Murat Mengencioğlu, Vedat Alaton, Bülent Pulur, Cem Mengi, M. Ömer Dormen, F. Murat Köprülüler, Hakan Dalokay, Uğur Köylüoğlu, Cem Akyürek, M. Demir Göknel, Berk Taşçıoğlu, Osman Ekşioğlu, H. Berk Ekşioğlu, Erin Ekşioğlu, Ekin Ekşioğlu, Mehmet Yazıcı, Alp Karaağaç, Ertuğrul Balcı, Ahmet Aldıkaçtı, Murat Beyazıt, Onursal Alver, Erol Erkohen, Yiğit Şardan, Hayrettin Özaltın, Nurettin Özaltın, Emin Eralp, Murat Altınyıldız, Emin Behzat Kölün, İzzet Bülent Osmay, Murat

Mermer, Selim Asena, Mülâyim Bayraktar, Necdet Bayraktar, Gökhan Çarmıklı, Sedat Aloğlu, Atilla Kösematoğlu, Emin Kösematoğlu, Faruk Keçeli, Çetin Keçeli, Selim Müftügil, Emre Aygen..."

Yani, Koç Grubu, Sabancı Grubu, Doğuş Holding, Kalkavanlar, Uzanlar, Talu sülalesi, Has ailesi, Alarko Holding, meşhur ve vatanperver gazetecilerimizin biricik evlatları, Ayşe Arman'ın mevcut kocası, Fenerbahçe'nin silah tüccarlığı yapan 'efsane' başkanı Ali Şen'in mahdumları, ilaç şirketi patronları, devletten ve ordudan ihale alma peşinde koşan müteahhitlerin çocukları... Listede yok yoktu! Ayrıca, çocukları dövizli askerlik yapan şu 'devlet büyükleri'nin listesini de yayımladık:

"Emekli Orgeneral Necip Torumtay, Emekli Orgeneral Tahsin Şahinkaya, Emekli Orgeneral Kemal Yamak, Emekli Orgeneral Haydar

Saltık, Emekli Orgeneral Sabri Dalıcı, Emekli Orgeneral Hasan Sağlam, Emekli Tümgeneral Hasan Muratlı, Eski Sağlık ve Devlet Bakanı Türkan Akyol, Eski Devlet Bakanı Ali Bozer, Eski Başbakan ve Cumhurbaşkanı Turgut Özal, Eski İçişleri Bakanı Korkut Özal, Banker Cevher Özden..."

Bitmedi... Süleyman Demirel'in banka hortumcusu, tescilli hırsız yeğeni Murat Demirel, Adnan Hoca namı zat ve avanesi, Serdar Ortaç gibi 'vatansever' popçular, topçular, Medyum Memişler, meşhur faşist katiller... Hepsi listede...

Tayyip'in sülalesi

Bitmedi... Yoksulların çocuklarını sadece bu coğrafyanın dağlarına değil, Afganistan'a, Somali'ye, Lübnan'a gönül ferahlığıyla yollayan Tayyip Erdoğan'a ne diyeceğiz? Büyük oğlu, 'çürük' olduğu için askerlik yapmadı. Nasıl 'çürük'se bu, milyonlarca dolarlık servet yaparken hiç de 'çürük' değil. Bir ara 'testis sorunu var' dediler ki, Adnan Hocacılar içinde de benzer sebepten askere gitmeyenler bulunuyor, işte işin burası tam olarak anlaşılamıyor. Biz düşündük, taşındık, bir kısım arkadaşta testisleriyle tetik çektirdikleri kanaatine vardık...

Tayyip'in damadı ise, yurtdışında üç sene çalışıp dövizli askerlik hakkı kazandıktan sonra, geldi dövizi bastırdı, kısa dönem askerliğini yapıp 'yurda döndü', Çalık Holding'de üst düzey yöneticiliğe başladı. Hani şu 'sıfır'dan milyarlarca dolarlık varlığa kavuşan, Sabah-atv Grubu'nu alan, bu süreçte cumhurbaşkanlığı makamını işgal eden şahsın kredi sağlamak için Katar'lara kadar gidip adına kredi görüşmesi yaptığı AKP dönemi holdingi...

Ya Tayyip'in ufak oğlan? O da geçenlerde geldi, dövizi bastırdı, kısa dönem askerliğini paşalar gibi yaptı, geldiği Amerika'ya geri gitti...

Şimdi yoksulların anaları soruyor, "Benim tek evladım boşuna mı öldü?" diye. Evet, yoksulların çocukları hep boşuna ölür anneciğim... 'Kahramanlık' gaziyla, ne uğruna çarpıştıklarını bilmedikleri savaflara sürülür hep yoksullar. Sağ kalanlardan bir kısmının kolları kôpar, bacakları kopar, kör olurlar, göğüslerine bir madalya iliştilir ve evlerine yollanırlar...

Sonra, 257 liralık bir maaş bağlanır onlara. Kendilerini 'kahraman' olarak görerek yaşamaya çalışırlar. Ta ki, birileri bir 'açılım' yapmaya niyetlenip, hakikat perdesinin aralanmasına vesile olana kadar...

'Açılım' masalları ve gerçekler...

AKP hükümeti, 'analar ağlamasın' gerekçesini öne sürerek, önce 'Kürt açılımı', ardından 'demokratik açılım' tabir edilen süreci başlattı. Gerekçeyi bir kenara bırakalım, çünkü 'ölen evlatlar' ve 'ağlayan analar' bugüne dek kimsenin umurunda olmamıştı. Örtülü gerekçe başkaydı, 'açılım', artık herkesin malumu olduğu üzere, bir ABD projesi olarak uygulamaya kondu. Peki, sebep?

ABD'nin, kendi içinde 'terörizme karşı savaş' doktriniyle meşrulaştırdığı dünya ölçeğindeki saldırganlığı geri tepmeye başladı. 'Süper güç' olarak tanımlanmasına rağmen, başta Afganistan olmak üzere pek çok işgal bölgesinde çuvallayan ve askeri harcamaları karşılanamaz boyutlara ulaşan ABD, şimdi yeni adımlar atmaya zorlanıyor.

Kuzey'de Barzani ve Talabani'nin, Güney'de ise kimi Şii ve Sünni liderlerin aktif işbirliğine rağmen, Irak da işgalciler için bir bataklığa dönen bölgelerden biri. Dünya petrol rezervlerinin yüzde 10'unun, üstelik de en kaliteli kısmının bulunduğu Irak'ta, petrolü alıp götürmeye yetecek kadar istikrarın sağlanması ise ABD ve temsil ettiği dev petrol tekelleri açısından büyük önem taşıyor. İstikrar, 'Türkî cumhuriyetler'den gelen ve Türkiye üzerinden ilerleyen boru hatları için de gerekli. Bu durumda, Türkiye'ye biçilen yeni rol, bölgenin 'Bekçi Murtaza'sı' olmasıdır. Projenin başarıya ulaşması, bölgenin kalbinde başlı başına bir istikrarsızlık unsuru olarak görülen PKK'nın yeni projeye uydurulmasıyla mümkün olabilir.

AKP Hükümeti eliyle uygulamaya konan 'açılım', esas olarak Türkiye'deki iktidarın ve burjuvazinin 'yüce gönüllülüğü'nü değil, ana hatları ABD'de çizilmiş bir yol haritasını ifade ediyor. Dolayısıyla, sorun Türkiye'nin bir iç meselesi değil, bir Ortadoğu meselesidir ve ABD'nin bölgeye kendi istikrarını dayatmasından kaynaklanmaktadır.

İsrail-Türkiye gerginliği neden kaynaklanıyor?

Tayyip Erdoğan'ın Davos'taki 'one minutes' çıkışı, sadece senelerdir dil dersleri almasına rağmen temel İngilizceyi öğrenemeyecek kadar sorunlu olduğunu değil, Türkiye-İsrail ilişkilerinin gerilmesini de ifade ediyordu. Elbette sonra gönüller alındı, öpüşülüp barışıldı ama gerginliğin arkası da geldi. Son olarak, İsrail'le birlikte gerçekleştirilecek ortak tatbikatın ertelenmesi, pek çok kişinin

kafasında soru işaretleri doğurdu.

Oysa yaşanan, Ortadoğu'daki hamlelere ilişkin İsrail-ABD anlaşmazlığının bir parçasıydı. İsrail, ne pahasına olursa olsun nükleer zenginleştirme çalışmaları yapan İran'ı vurmak istiyor, ABD ise böyle bir saldırıyı kaldıramayacağını, bölgedeki istikrarı toptan yitirebileceğini görüyor. Yoksa Tayyip Erdoğan'ın, konu İsrail olunca, kendi kafasına göre diklenemeyeceği aşikardır.

Açılıma ne demeli?

Ortadoğu'da, ya da gezegenin herhangi bir bölgesinde, ABD'ye yaslanarak demokratik bir ilerleme sağlamak mümkün değil. Sadece Irak'ta petrol için 1 milyon üzerinde insan öldürüldüğünü hatırlamak bile bunu anlamaya yeter. Peki bu durumda, PKK ile bir barış için atılan adımlara karşı çıkmak mı gerekiyor? Elbette savaşın, ölümlerin devam etmesinden yana olamayız. Mevcut iktidar Kürt meselesinde 'demokrasi' adına ne öne sürüyorsa, biz üç katını, beş katını savunuyoruz. Kürtlerin özgürce ve insanca yaşayamadığı bir ülkede hiç kimsenin özgür olamayacağını ve 'insan' yerine konmayacağını vurgulamak gerekir. Kürtlere reva görülen zulüm, bu düzene gerçek bir muhalefet geliştiren herkese uygulanmıştır çünkü. Buradan hareketle, ABD'nin burnunu sokmadığı, ülkede yaşayan nüfusun tamamının ama önce aynı tezgahlarda birlikte çalışan işçilerin tartıştığı ve birlikte çözüm aradığı bir 'barışma ve yeniden kardeşleşme süreci' tarif edilmelidir.

Dahası var; 'demokrasi' sadece Kürtlerin sorunu değildir. Demokrasi öncelikle yoksulların mideleriyle, kaslarıyla, sinirleriyle ilgili bir konudur. Sağlık, beslenme ve yaşama hakkının olmadığı,

insanların çöplerden yiyecek topladığı, hastanelerde rehin kaldığı, eğitim hakkının olmadığı bir ülkede, hiçbir özgürlükten söz edilemez. Silahların susması, savaşa ayrılan koskoca bir kaynağın halk yararına ciddi bir kamu hizmetleri programına harcanmasını mümkün kılabilir. Elbette iktidardaki sömürge hükümetinin böyle bir niyeti yoktur; ele geçirdikleri tüm kaynakları patronlara kredi olarak peşkeş çekiyor ve tabii dış borçları faiziyle beraber paşa paşa ödüyorlar.

Dolayısıyla, sağlanacak barış ortamına, dış borç ödemelerinin durdurulması ve silahlanmanın son bulması ile halkın yararına bir kamu hizmetleri programının uygulanması eşlik etmelidir.

ABD'nin bölgedeki varlığı, böyle bir süreci imkansız kılıyor. Her tür provokasyonu kullanarak ülkeleri yağmalayan ABD, halkın kendi barışını tesis etmesine göz yummayacaktır. Bu yüzden, ülkedeki ABD üslerinin kapatılması, böylelikle bölgeyi kan gölüne çeviren işgalci güçlerin lojistik desteğinin kesilmesi şarttır.

Buyursun AKP böyle bir 'açılım'ın altına imza atsın!..

Atamaz!.. ABD'den icazet almadan helaya bile gidemeyen bu iktidar, Türkiye'de yaşayan halka insani bir gelecek sunmaya muktedir değildir. ABD'ye karşı, toplumsal barış için kararlılıkla mücadele edecek tek siyasi akım, işçi sınıfını temel alan sosyalistlerdir...

Provokasyona dikkat!

Bugün 'sol' olma adına AKP'nin ve dolayısıyla ABD'nin peşine takılan 'liberal'ler de, 'vatan savunusu' diye faşistlerle dil birliği yapan 'ulusalci', 'yurtsever' kesimler de bir gerçekliği yansıtıyor: Düzen içindeki kutuplaşma hayatın her alanını

egemenliği altına aldı. Bu zeminde ancak ABD hakimliğinde bir horoz dövüşü yapılabilir.

Bugün liderleri şaibeli bir helikopter kazasında ölen BBP'liler, yanlarına 'şehit yakını' ve 'gazi'leri de aldıkları halde, Kürt düşmanı sokak gösterilerinin başını çekiyor. Sadece onlar değil, Osman Pamukoğlu gibi emekli paşaların etrafında toplanan güçler, CHP'liler, MHP'liler, hatta kendisini 'sosyalist' diye tanımlayan irili ufaklı parti ve örgütler, kör milliyetçiliğin belirlediği bir çizgide arka arkaya hizaya geçti.

Bunların karşısında, polis teşkilatını neredeyse tamamen ele geçirmiş ve siyasi muarızlarının burnuna 'Ergenekon' halkasını takmış olan Fethullahçı örgütlenme, AKP çatısı altında birleşmiş tarikatlar koalisyonu ve elbette 'yeşil sermaye' tabir edilen sonradan çıkma Müslüman patronlar yer alıyor.

Büyük sermaye, emperyalist ortaklarıyla birlikte her rejimden fayda sağlayacak şekilde organize olmaya çalışırken, sükunetini muhafaza ediyor, tabiri caiz ise olan biteni seyrediyor. Ordu ise, kumandası altında bulunduğu NATO -yani ABD- ile, ideolojik formasyonu -yani Kemalizm- arasındaki açığı nedeniyle, felç halinde bulunuyor. Her 'kıprasma'sında, burnundaki Ergenekon halkası çeğiştiriliyor ve yerine oturtuluyor.

Düzendeki bu yarılma, her türlü provokasyonu mümkün kılıyor. Asgari akliselim ortadan kalkıyor, sokaklar ırkçı meczuplardan cübbeli tarikat şeyhlerine kadar her nevi ruh hastasının siyasi etkinliğine açılıyor.

Ne yapacağız?

Bu topraklarda milliyetçilik, ki buna Kürt milliyetçiliği de dahildir, topluma hiçbir sağlıklı çıkış yolu sunamaz. Milliyetçilik ancak toplumdaki kimlik temelli yarılma ve çatışma dinamiklerini güçlendirir.

'Saf demokrasi' budalılığı da milliyetçilikle -tersinden- aynı işi görür. Demokrasi mücadelesi, ancak bireysel bir mesele olmaktan çıkıp, sınıfsal içerik kazandığı ölçüde anlamlıdır.

Toplumsal yarılmayı ve çatışma dinamiklerini tersine çevirip ait olduğu yere, sınıf çatışmasına çekecek olan yegane şey, milliyetçiliğin ve liberalizmin her türüne karşı, emekçilerin ve yoksulların sınıfsal çıkarlarıyla ilerleyen bir kitle hareketinin yaratılmasıdır. Barışın, demokrasinin, insanca bir yaşamın başka ve kestirme bir yolu yoktur...

Dikkat et de seni dağa kaldırmazınlar

Serdar Turgut'un 24 Ekim 2009 günü **Akşam** gazetesinde yazdığı, **PKK Teröristi Olmadığıma Pişmanım** başlıklı yazısını okuduğumda doğrusunu söylemek gerekirse dehşete kapılıp, öfke nöbetleri geçirmedim. Elbette ki midem bulandı, tiksindim, küfrettim. Dehşete kapılmadım, çünkü değersizleşme, değersizleştirme sadece Serdar Turgut'un dünyasında yaşanmıyor; yozlaşma öylesine yaygın ki bu toplumda, yanımız yoremiz değersizleşmiş ve değersizleştirmiş insan kaynıyor. Değersizleşmenin ve değersizleştirmenin politik açıdan hangi tarafta durduğunuzla pek bir ilgisi yok. İster Serdargillerden olun ister sosyalist olun...

Beyni bacak arasından yukarılara çıkamamış olan evrimin ara form insancığ, alaylı bir dille PKK eleştirisi ya da dağdakilerin 'rahat' yaşamlarını ve inenlerin serbest kalışını anlatırken bir yerde -insanın okurken midesinin kalktığı yer de burası- şöyle demiş:

"Sonra dağda Öcalan'ın açıklamalarıyla anladığım kadarıyla arada bir toplu seks partileri de oluyor. Bunlara da mutlaka militan bir aktiflikle katılırdım. Bugüne kadar hoşlandığım bir PKK'lı bir kadın henüz görmedim ama olsun. Dağda bulamazsam da bir hücre oluşturup, şehri basıp Rojin'i dağa kaldırırverirdim olur biterdi. Hatta belki Rojin'e evlenme bile teklif edebilirdim. Rojin ile evliliğimin şu andaki evliliğimden daha tehlikeli ve dehşet verici geçmesi de mümkün değildi.

Düşünsenize; yıllarca dağda keyif hayatı süreceğim, dağa kaldırıp seks kölem haline getirdiğim Rojin ile yaşayacağım, karı dırdırından sıkıldığım zaman da şehre inip birkaç yayın yönetmenini temizleyeceğim. (Ertuğrul Özkök, İsmail Küçükkaya ve Sedat Ergin'in yaşam acıları çoktan bitmiş olacaktı).

Tüm bu mükemmel yaşam stilinden sonra dağı terk edip aşağıya indiğimde devlet bana 'Hangi ülkede yaşamak istersin?' diye soracak. ABD'nin New York kentine giderdim tabii ki... Bunlar büyük ihtimalle bana business class bileti de alır, cebime harcırah da koyarlardı herhalde." (S. Turgut, 24 Ekim '09 **Akşam**)

Şimdi bu beyni bacak arasında kalmış, evrimin ara form insanına devrimcilik yapmanın ne demek olduğunu, kadın kimliğine saygının ne demek olduğunu vs. anlatmak çok boş bir çaba olur. Ya da Fruedyen çözümlemelerle hastalıklı bir zavallı

olduğunu ortaya koymanın ya da ne bileyim, bir sapık, bir seks manyağı olduğunu söylemenin de pek bir gereği yok. Çünkü kendi karısına bile saygısı olmayan zavallı bir mahluk bu adam. Sözün bittiği yerde duruyor benim için.

Bunları okurken aklıma ilk gelen, eğer bu ara form insancığının karısı Rana'nın birazcık kadınlık onuru varsa bu adamı hemen terk etmesi gerektiği oldu. Bu onur her kadında olmalı. Bu onur erkekte de olmalı, insanda olmalı. Çünkü insan önce onuruyla insandır. Kendisini bu derece düşüren, değersizleştiren birini terk etmeyen insan, insan mıdır? **Serdar insan mıdır? Hayır! O, hâlâ ara formdur. Peki, Rana insan mıdır? Bu adamla aynı evde yaşamayı, aynı yatağa girmeyi hâlâ düşünebiliyorsa değildir.**

'Bizim mahalle'

Serdar-Rana türü insanlar hayatın her yerinde var. Maalesef 'bizim mahalle'de de epeyce fazlalar. Bizleri bu ara form insanından ayıran şeyleri hayatımızdan çıkardığımızda sosyalist olmamızın ne anlamı kalıyor? Size de sosyalist ara form insancığı der birileri. Çünkü yaşadıklarını değersizleştiren her erkek Serdargillerdendir, keza yaşadıklarını değersizleştiren her kadın da Ranagillerdendir. İster sosyetik olsunlar, ister sosyalist olsunlar...

Canşenliği Oyuncuları'nın sahnelediği ve severek birkaç kere izlediğim, **Laz Marks** isimli tiyatro oyununda, burjuva dünyasında yaşanan ilişkilerdeki çürüme, değersizleşme ve değersizleştirme anlatılırken, "Bunların erkeğine rant, kadınına rantıye denir," diyor oynayan arkadaş. Ben bu yazıyı okuduğumda değil, o oyunu izlerken bu sözleri duyduğumda daha çok sarsıldım. Rant ya da rantıye olmamak için...

İnsan demeye dilimin varmadığı bu mahluka sövüp saymak geliyor içimden. Ancak, iğrençleşmenin, düzensizleşmenin, değersizleşmenin, değersizleştirmenin bu derece ayyuka çıktığı bir toplumda, kendimizi bir kez daha sorgulamamız ve bu bataklıktan çıkarıp almamız

üzerine kafa yormanın daha anlamlı olacağını düşünüyorum. Serdar-Rana türüne diyecek çok şey var ama onları değersizleşmenin bataklığında solucanlaşarak yaşamaya terk etmek en anlamlı tutumdur. **Canları cehenneme...**

Biz kendimize bakalım. Çünkü toplumsal çürüme öyle sadece burjuva dünyasında yaşanmıyor maalesef. Sosyalist ortamlarda da çürümenin dik alası var. Biraz varoşlarda gezin, biraz sol ortamlarda zaman geçirin, onlarca değersizleşmiş insan hikâyesi dinlersiniz. Acı ama gerçek. Bunların üzerini örterek, yok sayarak Serdar ve Rana olmaktan kurtulamayız...

Geçtim 12 Eylül öncesini, bu yaratık bu yazıyı 90'lı yılların başında yazabilir miydi? Buna verilecek cevap, durumun vahametini anlamaya yetecektir. Şimdi ise, herkes bu yazıyı okuyacak, küfreden edecek, ağzına küfrü yakıştıramayanlar 'entelektüel açıdan' teorikler üretecek ve kanıksanıp gidecek... **Serdar efendi çok iyi bilir 90'lı yılları. O yıllarda bu yazdığının karşılığını mutlaka alırdı, demokratik yollardan!..** Şimdi ise, hiçbir şey olmaz. Çünkü inanç denilen şeyin en sağlam mayasının değerler sistemine sahip olmak olduğu inancı yok edildi. Şimdi nerede değerlerden bahsetseniz, eski, ucube, hatta

feodal kafa yapısına sahip olmakla eleştiriliyorsunuz.

Sosyalist hareket, 12 Eylül'le yaşadığı yenilginin faturasını sadece örgütsel varlığının zayıflamasıyla yaşamadı. Örgütsel güç ya da güçsüzlük süreç içinde olabilir bir durumdur. Mücadele yükselir, düşer. Ama asıl düşme insan maddesinde yaşanmıştır.

Anadolu'da birini bir konuda eleştirdiğinizde, "Önce kendi kapının önünü temizle," derler. Güzel deyiştir. Önce kendi kapımızın önü temizlenmelidir. Temizlenmelidir ki, bu tip yazıları kanıksayarak okumayalım; temizlenmelidir ki, yozlaşmaya, değersizleşmeye ve değersizleştirmeye tavır alabilelim.

Burada 19.yy aydınlanmacılığının Kantçı ahlak felsefesini savunduğum sanılmasın. Ahlaki olmaya da bacak arasından bakan biri değilim. **Değerler sistemine sahip olmak, insanı düşürmemek ve düşmemek başka şey.** İnsani olan hiçbir şey Marksistlere yabancı olmamalıdır, iyi güzel ama insani olan hiçbir şey yabancı olmamalıdır. Yoksa Bulut ve Carmen -Bulut, dostları köpeği, Carmen onun sevgilisi- durumuna düşmek kaçınılmaz oluyor. (Tabii, belirtmek isterim ki, durumları Serdar ve Rana'dan çok daha iyidir...)

Ne diyecekler?

İnsan maddesindeki yabancılaşmayı ve değersizleşmeyi en çok Kürt hareketi irdeler bu memlekette. Şöyle bir geçmişten literatür taraması yapın, bunu göreceksiniz. **Şimdi çok merak ediyorum doğrusu; her fırsatta Türkiye sosyalist hareketindeki çürümeden dem vuran, bizleri sabah akşam eleştirenler -ki doğru eleştiridir-, kendilerine yapılan - zaman zaman dozu kaçsa da, zaman zaman politik üsluptan çıkılsa da- eleştirilere tahammül edemeyip, eleştiriye karşı eleştiriyle cevap vermeyen ve sokaklarda sosyalist-devrimci avına çıkanlar, Serdar efendiye ne diyecekler? Değerlerine hakaret edildiği, saldırı yapıldığı gerekçesiyle devrimci dövmek için sokak sokak gezmek marifet değil. Türkiyeli devrimcilerin üslup sorunu olabilir, ağır eleştiriler yapabilirler ama bunlar en nihayetinde 'dost' tur. Ve karşılık bu temelde 'dostça' uyarmakla olmalı. İstiklalın göbeğinde avaz avaz bağırıp, sövüp sayan Türk Solu isimli faşist güruha verilen tepki nedir, bilen var mı? Ben bilmiyorum...**

Bu insanımsı ara forma sövüp saymak hâlâ geçiyor içimden ama bizlerin asıl düşünmesi gereken

Serdar Turgut, 'muzip' olma iddiasında ama düşünsenize, Engin Ardıc bile onun 'Çamur' olduğunu söylüyor!..

Serdarım!

şeyler başka. Bu duruma nasıl geldiği, bu yaratık ve onun gibilerinin nasıl fütursuzca yazabildiklerini izah etmemiz gerek. Çuvaldız acıtır. İğne olmaya bile korkanlar, ellerine çuvaldız alamaz. Ama bu soysuz dünyanın değersizleşmiş insanı olmak istemiyorsak, canımızın yanacağını bile bile o çuvaldızı en sert biçimde taa beynimizin, yüreğimizin derinliklerine saplamamız gerek. Ayrısız hepimiz yapmalıyız bunu. Çünkü kimse saf, püriten varlıklar değil. Hepimizin yaşamında ister bilerek, isterse farkında olmadan değersizleştiğimiz ve değersizleştirdiğimiz anlar olmuştur.

İnsan nasıl insanlaşır?

Ünlü arkeolog Gordon Childe'in *İnsan nasıl insan oldu?* isimli kitabında insanın evrim sürecinde bugünkü halini nasıl aldığı anlatılır. Ama orada ve başka bu tür çalışmalarda meselenin sadece fiziksel boyutu ele alınır doğal olarak. Şimdi buna maneviyatın da eklenmesi ve **'insan nasıl insanlaşır'ın yazılması gerekli.** (Maneviyat dedim ya, hemen tüyleri kalkmış olabilir bazılarının. İslami çağrışımlar yapıyor diye. Ama varsın kalsın. Onların tüyleri misal *tinsel* desem kalkmazdı. Neyse konumuz bu değil.) "Neyle insan oluyoruz, insan ne için yaşar, yaşamalıdır?" sorularını sorup, cevaplarını üretmek zorundayız. Yoksa sabah akşam devrim teorileri tartışmakla Serdar-Rana türü olmaktan kurtulamayız. Devrimci, değerleriyle kendini bunlardan ayırır, ayırmalıdır. Ayırabilmesi için, değersizleşmeden, değersizleştirmeden, değerler sahibi olmalıdır.

Evet, önce kendimizden başlamalıyız. Kendi kendimizi eleştirmeye dayanabilmeliyiz. Çıkış buradadır.

Aklıma Gordon Childe'in bir diğer kitabı geldi, *Kendini yaratan insan*... Gücü olanlar, niyeti olanlar kendini yeniden yaratmaya koyulsun, olmayanlar ellerini yakamızdan çeksin. Tercihlerini yaşamada herkes özgür nasılsa...

Tekerlemeleri severiz ya, dilimize doladığımız özlü sözlerle, sofistike Menşevik bir edayla sosyalizm softlığı yapmada üstümüze yoktur ya, o zaman dilimize dolanmış bir özlü sözü burada hatırlatmakta yarar var herkese: Devrimciler bu ülke emekçi halklarına bir devrim önermezden önce, kendilerinde bir devrim yapmalıdır.

İnsanlaşarak yaşamak mı? Tıpkı şairin dediği gibi:

**ne vakit bir yaşamak düşünsem
bu kurtlar sofrasında
belki zor, ayıpsız fakat
ellerimizi kirletmeden...**

Gerçek Milliyetçilik', 'Gerçek Ulusalcılık', 'Gerçek Atatürkçülük'... Türk Solu dergisinin eki olan broşürden bahsediyorum: Şehidine sahip çık Türkiye..

Mersin'de dükkânlara da dağıtılmış. Biraz sayfaları çevirince benim için iyi bir malzeme olacağını düşünerek, "Evet, çok doğru söylüyorlar, alabilir miyim ben bunu?" repliğiyle broşürü kaptım.

Çok şaşırtıcı bir broşür değil ama 80 darbesinin bu 'ihbarcı' ulusalcılarının zihin yapılarını özetter nitelikte. Onun için, savlarını çürütmekle uğraşmayacağım, keza zaten çürümüş durumdalar.

İstiklal marşıyla 'Bismillah' denmiş broşürün açılış sayfasından:

"Bu ülkede bugüne kadar Türk'e hak olup da Kürt'e yasak olan ne var?"

Peşi sıra gelenleri tahmin edersiniz: Başbakan oluyorlar, milletvekili olabiliyorlar, falan...

Ben de eklemeler yapmak istedim; "...Çocuk olabiliyorlar, gerçi arada bir hapse falan giriyorlar, birkaç kurşun denk geliyor bedenlerine ama olsun, çocuk olma hakları da var Kürtlerin!

Sonra mesela... Mesela partinin il başkanı olabiliyorlar, e tabii evlerinin basılması falan olağan şeyler!

Ondan sonra... İşçi olabiliyorlar, proleter! Yarisına çalışıyorlar ama ne yapalım, "Hele bi 3 kuruşa başlasınlar, bu devirde ekmek aslanın midesinde!.."

"Anadolu 1000 yıldır Türk'ün yurdu."

Bu imzasız yazıyı kriminolojiye gönderip kimin yazdığını buluyoruz! Ve lisedeki tarih öğretmenine canlı bağlanıyoruz:

"Hocam bu çocuk lisede de böyle miydi?"

- Kim?

- Tamam, hocam kolay gelsin!

"Ortada bir savaş değil bir hainlik, bir kahpelik var. Sana aş veren, iş veren, kız veren, yurt veren Türk'e arkadan saldırmak var!"

Çok güzel ya! Şimdi çok daha önemli bir gerçeği burada açıklıyorum size: Kürtlerin hepsi erkektir. Kızları Türklerden almışlardır!

Türkler Anadolu'ya gelmiş, düzenini kurmuş, Kürtler de Mercedes'inin önüne atlamış!

Türkçü, milliyetçi, Atatürkçü, solcu ve aynı zamanda sosyalist olduğunu iddia edebilen Türk Solu zirvasının, pardon dergisinin aslan faşistleri, 'PKK ile mücadelede şehit düşen askerlerimiz' başlığında hangi bölgeden kaç kişinin öldüğünün listesini çıkarmışlar ve İç Anadolu Bölgesi birinci, Karadeniz Bölgesi ikinci gelmiş. Ölen askerlerden Güneydoğu Anadolu Bölgesi içindeki illerde doğumlu askerlerin oranı yüzde 4 çıkmış. Türk solunun dipnotu, naklen:

"Yukarıdaki rakamlar PKK'yla mücadelede kimlerin savaştığını net bir şekilde gösteriyor."

Bunun yeteri kadar doyurucu bir istatistik olmadığını biliyor olsalar gerek ki, daha da geri gidip 'Kurtuluş Savaşı' ve 'Çanakkale Savaşı'nda ölen askerlerin de bölge bölge yüzdeleri çıkartmışlar. Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinin toplam yüzdeleri dahi diğer bölgelerin yanında devede kulak kalıyor. Yani...

Ulusalcıların utanmadan Deniz Gezmiş'i, hatta Che'yi kullanarak milliyetçi söylemlerini meşrulaştırma hareketlerine sıkça rastlıyoruz. Paralel olarak şöyle

bir başlığı uygun görmüşler: "Şehidim aslanım boşuna mı öldün?.."

Tabii ki boşuna ölmedi, bu savaşın kızışması için, tarafı dahi olmadığı bir savaşa zorla sokuldu ve doğru düzgün bir

cephe eğitimi dahi almadan en öne koyuldu. Yani öldürüldü.

"Diyorlar ki, bir şehit anası ile ölen bir teröristin anası birdir, ikisi de aynı acıyı çeker... Anana bu kahpelik rolünü vermeye kalkanları görmedin iyi ki adsız şehit..."

- Olmuyor, olmuyor, daha keskin söylemler olmalı.

Mesela 'ölen her asker için beş DTP'linin öldürülmesini' öneren şahsı örnek alın! Nasıl olsa mahkemede de aklanıyor!

Bu tahlile bakmadan geçme vatandaş: "...Burası Türkiye olmadan önce Bizans'tı, eğer Türkiye yıkılırsa yine Bizans olur."

Sonradan Bizans da yıkılırsa yeniden Türkiye olur. Sonra da...

Broşürün ana düşüncesi son sayfada tanıtılan kitabın isminde: Kürt sorunu yok, Kürt istilası var!

Aferin...

Bir de son dakika notu düşelim, eksik kalmasin: Aslında ırkçılıktan hapse ya da ruhsal rahatsızlıktan tımarhaneye atılması icap eden 'Türk Solu' menşupları, İstanbul'da urganlı dövizler taşıyarak herkesi asacaklarını ilan etti. Artık, "Allah ıslah etsin," mi demek lazım, kafalarına bir şey vurup kendilerine gelmelerine yardımcı olmaya mı çalışmak lazım, bilemiyorum...

SERDAR TÜRKMEN

Amerika'nun kucağında açılım maçılım olmaz uşağum!

Sementa Recep'un kafası habu açılım hikayelerinden dolayı çok karişuk. "Gevezelik baş yarayı Laz Marks Emice, ne edeceğük, ne tavar alacağuk?" dedi.

Çayuma tek şeker atup kariştururken buğa şöyle bir baktum ve yekten dedum ki; "Evladum, Amerika'nun kucağında açılım, demokrasi filan olmaz." O kucakta alınan karardan insan evladına hayir gelmez.

Habu çakal sürülerinin ilk en örgütli partisi olan ANAP ile başlayup, AKP ile devam eden kapitalist pazarlama teknikleriyle demokrasi pazarlanmasından gina geldi daa!..

Ula avradini kestuklerum, siz bu mesele hakkında yıllardur kafa yoran, iki halkun kardeşluğunun, demokratuk bir halk cumhuriyetinde mümkün olduğuni söyleyen herkesi içeri atmış ve işkenceden geçirmişsun. Neyi açayisunuz, hangi demokrasiyi pazarlayisunuz?

Çözüm bellidur da; Türk ve Kürt halkının katilumiyla oluşacak bir iktidar. Ancak o iktidarun kararları sağlıklı olacaktır.

Geçenlerde Diyarbakir MHP eski İl Başkanı Abdullah Arzakçi, kendisinin 'sorunsuz Kürt'lerden olduğunu söylemişti. Arzakçi'nun bahsettuğu sorunsuz olma durumu, bizum tuzukuri-'sorunsuz Türk'ler arasında da vardır.

Her olayı açıklamanun en sağlıklı yolu olan sınıf temelinden gidersak, sorunlu Kürt ve sorunlu Türk'ün, Kürt-Türk emekçi halk yığınları olduğu kendiliğinden ortaya çıkay.

Mesele, bu sorunlularun birleşmesi ve sorunsuzlara karşı birlikte mücadele etmesidir...

Açılım, Amerika'nun kucağında yapılmaz, Amerika'nın karşıusunda yapılır.

Bakayirum daha dünki kuşlar bugün vici vici edeyiler. Dün Taraf gazetesiylan birlikte demokratluğa soyinan, ABD'nun kucağında özgürlük pılanları yapanlar ortalukta cirit atay.

Yıllardur 'halklar kardeştur, kendi kaderlerini kendileri tayin etmelidir' deduk... Ama herkesi kirdi geçirdüler. Bunları diyen uşaklar hâlâ içeride...

Bu işte bir teslik yok, doğru yoldayız.

Son olarak; habu toprakların Kürt sosyalistlerine çok iş düşeyi...

81 maçta 22 bin seyirciye ulaşan Laz Marks yenilenerek sahalara çıkmaya devam ediyor. Kadrosunda bir kaç yenileme ve aynı taktik anlayışıyla (toplu hücum toplu müdafaa) yeni maçlar için sahalarda 'Bu maçı alacağuk başka yolu yok uşağum!' şiarıyla güldürmeye devam ediyor.

Laz Marks Emice'nin Kasım Ayı Maç Programı:

30 Ekim: Kartal/ Hasan Ali Yücel K.M 20.30

6 Kasım: Maltepe/Maltepe Kültür Merkezi 20.00

10 Kasım: Şişli/Haldun Dormen

Tiyatrosu 20.30

12 Kasım: Bandırma/Eğitim-sen

14 Kasım: Ceylanpınar/Eğitim-sen

15 Kasım: Nusaybin/Eğitim-sen

16 Kasım: Viranşehir/Eğitim-sen

17 Kasım: Mardin/Eğitim-sen

18 Kasım: Kızıltepe/Eğitim-sen

19 Kasım: Ankara/Tiyatro Festivali

20 Kasım: Nizip/Eğitim-sen

21 Kasım: G.Antep/Eğitim-sen

22 Kasım: Adıyaman/Eğitim-sen

23 Kasım: Batman/Eğitim-sen

24 Kasım: Bismil/Eğitim-sen

25 Kasım: Diyarbakır/Eğitim-sen

Not: Aralık ayında Çukurova'dayız bekleyruk..

Laz Marks Emice'yi Canşenliği'nden Haldun Açıksözlü canlandırıyor...

'Şeyh açılımı',

"Bu adamların boncuk aranan biyolojik atıklarına kafa yoracak değiliz de, mevzu değişik: Hıyarın kerametine bakmak lazım."

Yurdum gündeminin baş döndürücü değişkenliği insanı üç günde bir yeniden yeniden klavye başına oturtturuyor ister istemez. Hangi konuda gevezelik edip, alemin gözlerine zahmet vereceğini bir türlü kararlaştıramıyorsun. Tamam, mesele açısından yedi düvelin iflahını kesecek derecede münbit bir memleketimiz var şükürler olsun... da bu meselelerin hızına yetişecek kadar basiret sahibi olsam, ve dahi bu meseleler hakkında anında söyleyecek söz bulabilsem, ne işim var ki benim burada? Gider Real Madrid'de yazarım abicim...

Televizyonu lokomotif gibi algılayıp geçip giden vagonlardan birine albeni yüklüyoruz, sonrasında da şavulladığımız vagonun taşıdığı yüke istinaden laf kalabalığı üretiyoruz işte. Ta bilmemkaç gün önce şu sel hadisesinin ertesinde yaşanan ve çapul sözcüğünün tam karşılığını veren çamurlu alışverişten bahsedecektim. Bir kısım aklievvelin bu görüntülerden bi dünya sosyo-ekonomik saptamalar çıkarsamasını tuhaf karşıladığını dile getirecek, sıkış tepiş bir hayatın hay-huyundan eline geçen üç kuruşla tüketim toplumuna uyması beklenen kitlelerin pek tabii bu alüvyona bulanmışlıktan fırsat yaratacağını, fırsat yaratması gerektiğini anlatacaktım.

Ama şimendiferin arkasına ha bire ulama yapıldığı için ve biz de Harun Yahya'ya gıcıklık olsun diye evrim teorisini ispatlamak üzere hafızamızın solungaçı, yüzgeçli günlerimizdeki kapasitesine hiçbir genişlik kazandıramadığımızdan, hop, yeni vagonlara dikkat kesilmek zorunda kalıyoruz. Hem zaten televizyon çağının insanoğluna sunduğu en baba hizmet de bu değil midir? Bir alay filozofun, "Geriye bakma önündeki çukura düşersin," şeklinde özetlenecek öğretilerini, beş dakika öncesini bile unutturacak kadar yaygara yaparak hayata geçirmemiş midir? Arada beş dakika sonrası da kaynamıştır tamam da kurunun yanında o kadar ıslağa da her daim yer bulunur haliyle.

Şimdi siz soracaksınız pek tabii: "İyi de Pir Sultan'ın ireçberlere emanet ettiği güzel kardeşimiz sen hangi vagona takıldın bi anlat bakayım," diye. Efendim izah edeyim; ben Arap harfleri ile okumayı söktüğüm tıfillığımdan bu yana zihnimi bulandıran şeyh mevzularına takıldım gene. Soyumun türediği topraklarda söylendiği şekliyle bu 'ŞİH' taifesinin kalabalıklığı beni hep şaşkınlığa taşımıştır. Türkçe'nin anlamlandıramadığı bolluklara denk düşürdüğü çok hoş bir söylemi vardır

ya hani, "Şih sevsen geçinirsin," şeklinde, olay tam da bu minval üzere hakikaten. Yok, o sallamalı çarpmalısını kullanmayalım şimdi ayıp kaçır...

İlkin iki üç hafta önce Urfa'nın Suriye ile sınır kapısı olan Akçakale'den bir şih geldi memleketimize. Şimdi başka bir karşılamının etrafında fırtınalar kopartıp, hop oturup hop kalkan 'vatansever' güruhun hiç de dikkatini çekmeyen bu Abraham Lincoln'un sarıklı-cübbeli şeklini andıran şahsı hem Mhp'li belediye başkanı, hem de Akp'nin bir Urfa milletvekili beraberlerindeki ahali ile kapıda karşıladı.

Koy sevsin tımarhaneci

Bu kadar çok insanın ilgi gösterdiği bir mevzu azıcık dikkat kesildiğimizde karşımıza anlamsızlığı çoğaltan bir yığın detaylı bilgi çıkıyor. Bu burnunun altı hariç kıla uzanmış efendi hazretleri; babasının ölümüyle, nesepten ilerleyip tarikatın başına geçmiş bir nakşi şeyhiymiş. Güneydoğu Anadolu, Suriye ve Irak'ta hatırı sayılamayacak kadar kalabalık bir kitleyi kendine mürit edinmiş. Canım memleketime geliş sebebi kaplıca ziyareti gibi görünse de, esasında peşindeki zerzevatla 'beyin' fırtınası estirip kendilerine yol haritası çizmekmiş, vesaire... Bizi bu kısımları çok alakadar etmiyor. Nihayetinde neyin arkasına takıldığını ve nereye doğru gidişat geliştirdiğini ölçemeyen kimselere dair yine güzel Türkçemizin geliştirdiği bir umursamazlık kalıbı vardır: "Akıllanmayacak deliyi koy sevsin tımarhaneci" şeklinde... O hesap, biz de bu adamın boncuk aranan biyolojik atığına kafa yoracak değiliz. Kendi kafamızdan vazgeçtik, ota-boka infial potansiyeli taşıyan sıradan algı sahibi vatan evlatlarının dikkatini neden çekmiyor bütün bu şekil, orasını çöz çözebilirsen...

Bu insanların kendilerini neredeyse sıfırlayarak, "Hıyarım kerametli," diyen ber şihin peşi sıra seğırtmesinin altında ne yatar bi onu merak edin be kardeşim, diyeceğiz de lafımız havaya asılı kalacak işte. Hadi işin din, diyanet mecrası, Tanrı'yı gazap korkusuyla belleyen bir kültürde pek sırtıtmıyor kabullenelim. E vitrine çıkan her gıpraşım oyuncağına aynı muameleyi çekmek neyin nesi? Canına yandığım memleketinde dini, siyaseti şöyle dursun, sporu, sanatında bile sahneye çıkıp arz-ı endam eyleyen her insan çocuğu, iki günde yarı-tanrı mertebesine yükseltiyor. Sonrasında haklı olarak gaz verilen şahıs metan zehirlenmesinden şuurunu kaybedip harbi harbi kendini kaybediyor.

kuş sesi, seks partisi

"Vekil el öper miymiş?.. Temsil ettiği kitleler neresi denk gelirse öperken vekil de elinden bus edecek tabiatıyla... Sonuçta ceylan derisi koltuğa oturunca zihnine küşayış gelmesini bekleyemeyiz değil mi adamlardan?.."

Mebuslar, belediye reisleri Nakşibendi şeyhinin elini öpmek için sıraya giriyor, Cübbeliler reisicumhur gibi resmi ve sivil koruma ordusu eşliğinde dolanıyor, cemaat el-etek-zekeriya öpüyor... Herkes hidayete eriyor... Oh ne âlâ!..

En son 'çakma İmparatore'de yaşadık ya işte bunu. İkiyüzbin lisanslı futbolcu arasından adam bulamayıp, sol beke artık forma çekiştirmeleri ve kolpadan yere yuvarlanmaları biz rahatsız Beşiktaşlıları bile rahatsız eden Deli İbo'yu koymasına bile olayın ne kadar futbolun uzağında cereyan ettiğini gösteriyor. Başka bir ülkede olsa, "Hocam al sen İbrahim ile Sabri'yi gidin Sarımsak Plajı'nda orta çalışın, hatta İbrahim Sadri'yi de çağırın dış seston fon yapıp size şiir ünlesin," dedirtecekken, bizde tecrübeden çakallığa varasıya bi yığın kılıf bulunabiliyor. Yanda anılan şahsın davudi sesiyle antolojilere şair olarak dahil edilmesine siz yer bulun artık...

Zekeriya öpücükler

Tam böyle şıh vagonunda alakasız çağrışımlara dalmışken ikinci bir şıh merkezli vaka, haber bültenlerine dökülüyordu. Rize'de bir vaizin cenazesine yirmibeşbin kişi katıldı nedense. Katılanlara 'zum' yapılıncı da oranın Rize olduğuna ihtimal vermenin mümkün kalmadı. **Fatih-Çarşamba'nın reis-i cumhuru;**

isminde İsmail, Mahmut, Osman gibi mebzul miktarda ağır Arabi renkler bulunan başka bir şıh katılımın baş aktörüydü. Bu reis-i cumhur lafını gözümüzden uydurmuyoruz, görüntülerdeki makam otosundan korumalarına kadar, dedenin diğer cemahiriye sultanlarından bi eksikinin olmadığı ayan beyan. Bonusu da telefonlara zil tonu olarak kuş sesi atanmasını salık veren, kuş çağrışımlarıyla de yavaş bir tebessüme yuvarlanmakta sakınca görmeyen, Cübbeli namıyla maruf, dergimizde geçtiğimiz aylarda bir erotik fotoğrafıyla kapak güzeli olmuş kul yumağı. Haberin sunum başlığı ise, "Hoca'nın cenazeye katılımı izdihamı sebep oldu" şeklinde. Alta da izdihamı yol açanın 'şıh'ı görmeye gelenler olduğu bilgisi veriliyor. Dedim gibi 'şıh'ı dünya gözüyle görmenin bile ruhsal 'level atlamaya' vesile olacağını düşünenlerin halet-i ruhiyesine kimsenin dikkat edesi yok. E millet haklı da zaten bi yerde. Araştırmacı gazetecilerimizin zevat görmeyesice gizli kameralarıyla yıllar evvel bize aktardığı görüntüleri

hatırlayınca bu izdiham-mizdiham devenin kulağına bile karşılık gelmiyor. Daha 'üst level'larda kafa gidik bir pir-i fani'nin, şalvarın üstünden de olsa zekeriyaşının öpücüklerle, şefkate mamur bırakılması 'alt level'ların çok da önemsenmemesi gerektiğini anlatıyor. Bunlar bu kafaya erişmek için herhangi bir madde kullanmıyorlarsa vallahi elleri de öpülür. Abicim dışarıdan destek almadan bu kadar esriklenerek salgıya erişebiliyorsa bir bünye, tabii ki bükemediğimiz bilek mesabesinde olacak.

Her iki şıhlı fotoğrafta da dikkat kesilmesi beklenen bir diğer ayrıntı da **kadrajı giren milletvekili suretleri.**

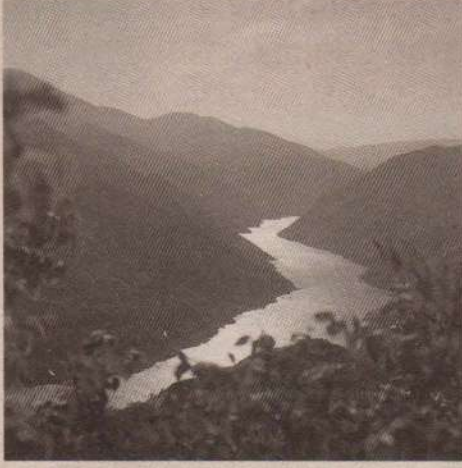
Yok yok, "Ne işleri var koca vekillerin böyle şıhlarla felan?" geyiği yapılsın. Milletvekili titrinin kimlere ilştirildiğinin anlaşılması bakımından son derecede zihin açıcı bir ayrıntı işte. Vekaletini taşıyacağı kimselerden zihnen bir adım önde olacağı varsayılar ya doğal olarak bu zevatın, aslında ne kadar aynı olduğunun göstergesi işte bu

vekillerin ve sergiledikleri tavırların. Vekil el öper miymiş? Az yukarıda bahsettiğim gibi temsil ettiği kitleler neresi denk gelirse öperken vekil de elinden bus edecek tabiatıyla. Sonuçta ceylan derisi koltuğa oturunca zihnine küşayış gelmesini bekleyemeyiz değil mi adamlardan? Senin benim kadar onlar da işte. Kaldı ki mecazi manada el öpme meziyeti taşıdıkları için beşyüzelliye dahil olabildikleri sır değil ki. El öpmek birilerinin aslığını kabullenmek, öndeliğini tanımak, manasına gelmiyor mu biraz da? Kimi şıhın elini öper, kimi partiye şıh kadar hükmeden liderinin elini öper, nedir yani el öpmekle dudak mı aşınacak?

Esteüzibillah!!!

Yav bi dakika böyle partiydi, vekildi sayarken aklıma geldi; o Meclis'te seks partisi iddiası neydi öyle yav? Bir vatandaşın yaptığı ihbara göre; bazı yöneticiler ve temizlik çalışanları lojmanlarda grup seks yapıyormuş. **Esteüzibillah n'oluyo lan?! 'Sanayi Devrimi'nin, 'Teknolojik Devrim'i yüzüne bakmaya cak şekilde ıska geçen bu toprakların insanları 'Cinsel Devrim'i bu denli hızlı yakalamış olamaz değil mi? Yalandır, inanmayınız. Böyle vakaların yaşanabilmesi için, Batı'daki örneklerine baktığımızda sürüyle evreden geçmek gerekiyor. Oysa bizim adult piyasasındaki medarı iftiharımız, milli gururumuz Şahin K'da da tanık olduğumuz gibi **hardcore** ayarımız denizden çıkmış buz gibi düzeyinde. Artık işten mi çıkarıldı, çay molalarındaki dışlanmışlığına mı ayar oldu bilinmez, densiz bir karalama taktisyeninin balonudur bence bu. Biraz da korsan cd izlediyse, ne yapayım diye düşünürken böyle kelalaka bir yere bağlamıştır hasetini. Yoksa lojmanlardan irak, böylesi muhabbetlerin aktörlerinin bizim insanlarımız olduğunu düşünmek bile gülmekten yere yatırır insanı. Bir de o magazin hayatı yaşayan cemiyet mensubu kimseler değil ha suçlamaya maruz kalanlar, temizlik çalışanları. Piknik tipte bu karışık çorbaların pişmeyeceğini bilecek kadar feraset sahibiyiz de inanmayıp gülüp geçiyoruz...**

Biz biliyoruz canım ne kadar saygın kurumlarımız olduğunu ve henüz iki üfûrle yerle yeksan olacak kadar çürümediğimizi...

Fırat'a hasret

Fırat akar
Dijle yorgunsa eğer,
Ölüm arkadaş sıcaklığına sobelenir
Pembe yanaklı çocukların oyunlarına

...
Susulan yollar, eskiyen ve sancıyan
Güvercin külleyen encamın
Göğün yırtılan esininde
Bil! Alemin cevheri kendindedir

...
İcazetli haydutlar geçer
Yağmur değince yüzüne,
Bil!
Karantinaya alınmış bir şehrin
En saf süvarileri aşkıdır,
Sahiller boyu heves çırpınan

...
Gül demi ahu zar tanır
Kanat atışları dişlenen yaban lalesinin
Şeytanın dilekçesi emrindedir,
Takvim yaprakları devirirken birer birer
BİL!
Palyaçonun hüznü ayağında

Ya bir yol bul

Yeniyetmelerin renk ve koku saçan
Kırbaçları yakut morlar takınırsa,

Ya bir yol bul
Esrarını çöz bu hengamenin
Ya fırate hasret ...
Eline al neşteri dijenin deş karnını

ISIRIKSIZ GÜLÜŞLER-e

iki adımda bir çukolata bıraktırdım
tramvay raylarının altına

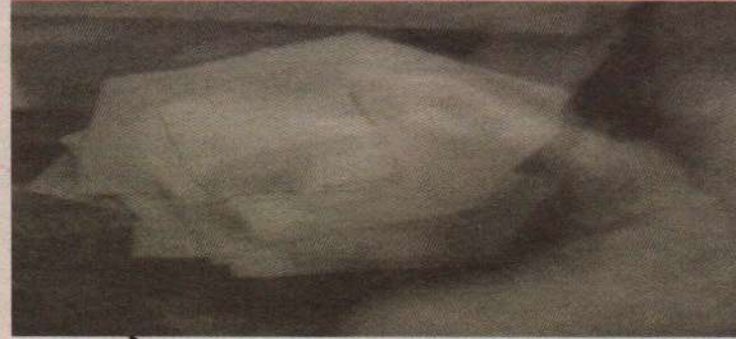
...
şifreyi çözdüm diyor modern acılar süzen insanlar/köprüler
geçilir gündoğumuna sıçrayan kanatlı şempanzeler inadına

...
cehennem soğuğuyla öperdim dudaklarının nemini
öğleden sonraları kuzey yağmurları bekletirdim
mezar taşlarının üstüne düşen ay ışığı çürüsün
kumsalda çatallanan gölge adımlarını sayar
vestiyerde üşüyen kızların meme uçlarını okşardım
bayat kremler sürülmüş/muhtemelen talazlanan -ısırsız
gülüşler konardı yanağına

...
hangi olasılık gece kaçamaklarında
vapurlu yakamoz seremonisini sahneler
yar,
el değsin hüznün şirazesine osuruk gömenler

...
iki adımda bir tüm nakkaşları İstanbul'un suya eğdirir ağzını/beri
yandan gramofon seviyor aşifte kadınlar/erkekler sigara sarıyor
bir yandan yaklaşan dalgakıran güncesine/kutsal ateşi aşiretlerin
ağıtlar dökülüyor
peri masalı bu - kahverengi askerler kurşun tavlıyor -hançerin
ucunu köreltenler - hür ve aksak düşlerin ülkesine...

yar,
son perde oynanmadı daha
beyaz ölüler ıslatmadı Phaedra'nın sanrılarını
kır çiçekleri, menevşeler gözlerini yunmadan
bunca yıl posta kutusu açmadan andım seni
yar,
gelme diyorum
gitme de
hiç kalma
sabahın sahibine bırak kendini
yar,
siyah damarlı boynundayım

batını konaklamalar

dikensiz ve serin ellerin
elliyorum ellerini yine de
ellerin ellerim oluyor

sıcak bir banyodan sonraki nemli tenin
buğulu görüntüsü çöküyor üzerimize
şişede duran mürekkebin dibi delik
içine atıyorum seni

kızgın güneş altında gün boyu
çekiç sallayan işçileri düşünüyorum
bir yılının kavis hallerinde sabahı
ediyorum
sen husumetlerini bekletiyorsun
şemsiyem yağmura değdiğinde
bir yılın en telaşlı akşamında
geyiklere emziriyorum parmak uçlarını
yine de...
bir yerlerim sancıyor
tramvaya bindiğinde
yine de...
batını konaklamalara çağırıyorum

.....
iki kişinin su içtiği geceye
ay dönmesi neden düşer

.....
iki kişinin birbirini serinlettiği mevsimlere
gebe kalıyoruz
diresiz ve sirensiz gemilerin bordasında
haricinde ıslatıyoruz mor elmaları
al diyorum al
yanağın gibi al
kalsın sende kadavram

SADRI ALIŞIK TİYATROSU

ORHAN KEMAL, 72. KOĞUŞ

YÖNETEN: KEMAL BAŞAR

OYNAYANLAR:

YAVUZ BİNGÖL
CAN KAHRAMAN
KEREM ALIŞIK
YILDIRIM GÜCÜK
AYHAN ANIL
FUAT ONAN
AZRA AKIN
İLKNUR SOYDAŞ
EYLEM ÖDEN
SERHAT ÖZCAN

OYUN PROGRAMI:

8 KASIM PAZAR 16.30 AKATLAR KÜLT.MRKZ.
12KASIM PERŞ. 20.30. KADIKÖY H.E.M.
13KASIM CUMA20.30. " "
14KASIMCTS.20.30 ATACAN SANAT MERKZ.
15KASIM PAZAR.15.30.ATACAN SM.
17KASIM SALI. 20.30 PROFİLO SALON2
20 KASIM CUMA. 20.30 KADIKÖY. H.E.M.
21 KASIM CTS. 20.30 " "
22 KASIM PAZAR. 15.30 ATACAN KOLEJ
25 KASIM ÇARŞ. 20.30 PROFİLOSALON1
28 KASIM CTS.17.00 Küçük Sahne Bayram Matinesi
29 KASIM PAZAR 17.00 " "
30 KASIM PTEŞİ. 17.00 " "

Bir halkın kandırılmaya çalışılması, bir Süper Loto oyuncusunu yanıltmaya benzemez. Sonucunda ortaya çıkacak öfke büyük olur. Bunun yanında, bir halkın da hayal kurarken gerçeği, yani hayatı unutmaması; yaşadığımız ülke ve bölgenin niteliğini, devleti şu an yönetenlerin karakterini iyi analiz etmesi gerekir.

Hayaller ve koftiden taksim

Geçtiğimiz ay, basında yer alan çok 'enteresan' bir haber şöyle: "Merkez Osmangazi İlçesi Selimzade Mahallesi'nde oturan ve geçimini elektrikli ev aletleri tamir ederek sağlayan 2 çocuk babası 60 yaşındaki Mehmet Ocaktepe, yıllardan bu yana şans oyunlarına ilgi gösterdi. Süper Loto'nun önceki gün yapılan çekilişi öncesi 5 TL'ye kupon yapıp yatıran Ocaktepe, çekiliş sonuçları için çıktığı kahvede masa üzerinde bulunan ve Bursa'da yerel yayın yapan gazeteye baktı. Gazetede, kuponunda bulunan '1, 5, 13, 24, 35, 45' rakamlarını gören Mehmet Ocaktepe sevinç çığlığı atıp, 'Biliyordum. Hep söylüyordum kör talih bana bir gün gülecek diye. İşte güldü. Artık zenginim' diye bağırды. Kendisini kutlayan arkadaşlarına çay, kahve ve kola ısmarlayan Ocaktepe, kahveciye 30 TL verdikten sonra bir kez daha kontrol ettiği rakamların altında '6 bilen çıkmadı. 1 milyon 66 bin lira haftaya devretti' notunu gördüğü gazeteyi ve kuponunu alarak biletini yatırdığı bayiye gitti. Bayide bulunan görevliye, 'Kuponuma 6 çıktı. İşte rakamları yazılı gazete. Altında '6 bilen yok' yazıyor. Milli Piyango ne sattığının farkında değil!' dedi. Milli Piyango bayiinin incelemesi sonucu 15 Ekim günü yapılan çekilişte şanslı numaraların '5, 6, 23, 34, 37, 41' olduğu belirlendi. Yapılan incelemede yerel gazetenin yanlışlıkla bir hafta önce yapılan çekiliş sonuçlarını yayınladığı ortaya çıktı. Ocaktepe, yanlışlıktan dolayı gazete hakkında savcılığa suç duyurusunda bulundu."

Adı geçen kişinin, büyük ikramiye kazanıp yıllar boyu kurduğu hayalleri gerçekleştirmesine ramak kalmışken, yani o öyle olduğunu sanırken; çekiliş sonucu haberinin 'kofti' olduğunu öğrenince yaşadığı travmayı düşünebiliyor musunuz? Öyle büyük bir şoka girmiş ki, "Milli Piyango ne sattığının farkında değil!" diyecek kadar kendini kaybetmiş. Üstelik cebinden çıkan 30 TL de cabası!

2009, AKP için 'bereketli' bir yıl oldu. Partileri, yerel seçimlerde tökezlemiş olsa da, hükümet olmanın verdiği 'özgüven' ve yedi yılda kazandıkları 'deneyim' ile AKP'liler; 'durmadan devam etmek istedikleri yol'daki tüm 'engel'leri ortadan kaldıracak icraatlara giriştiler ve haklarını teslim edelim, epeyce de

mesafe kat ettiler. Yeni Anayasa tartışmalarının güncellenmesi; Alevi, Kürt, Ermenistan açılımları (ve olaya tersinden bakarsak 'Ergenekon'un dev dalgaları') vs. derken, devletin yapısal anlamda dönüşümüne dair, tabii ki kendi anlayışları dâhilinde, önemli kazanımlar elde ettiler.

Bu mevzuların kamuoyunda yaygın biçimde tartışılan yönlerini bir kenara bırakır ve bunlara, Türkiyeli sosyalistler sıfatıyla, 'bulduğumuz yer'den yorum getirecek olursak; söyleyebileceğimiz ilk şey, yukarıda sayılanların tümünün, emperyalizm için 'küçük' ama Türkiye için 'büyük' adımlar olduğudur. **AKP, emperyalizme 'gönüllü hizmet' etmek isteyen ve bu yüzden 'dava'dan vazgeçenlerin, tarikat-cemaatlerin, türbe ve dolar yeşili karışımı bir renge sahip burjuvaların partisi olduğu kadar; Ortadoğu'da ve Kafkasya'da 'büyük plan'ları olan ABD'nin de partisidir ve Washington'da tasarlanan her şeyi emir telakki etmekle mükelleftir.** Bu süreçteki 'sihirli' sözcükler ya da politik belirleyenler ise, dincilik ve piyasacılıktır! Açıkça görülüyor ki, 'büyük plan' gerçekleşene dek, 'iş'ler bu minval üzerinden yürüyecek ve Türkiye, ABD'nin 'ayak işleri'ne baktığı halde, halkımıza Türkiye'nin bölgede söz sahibi; 'güçlü bir ordu'ya sahip 'güçlü bir ülke' olduğu söylenecek.

AKP'nin üstüne en çok düştüğü konuya, Kürt sorunu ve açılımına gelirse; yukarıdakilere ek olarak, ortada çok 'üzücü' bir durumun olduğunu belirtmemiz gerek. Kürt halkı ezilen bir halktır ve fakat bu halkın kısmen de olsa temsilcisi sayılanların, tüm mağduriyetleri gidermek umudu ile AKP'nin açılımına 'sahip çıkması' anlaşılmazdır.

Bakmayın bir solcu müsveddesinin, emperyalizmin çıkarları ile Türkiye'nin çıkarlarının kesiştiğini ve Kürt açılımının desteklenmesi gerektiğini söylemesine falan! Emperyalizm ile emperyalizmin yarı-sömürgesi olan bir ülkenin ve o ülkedeki ezilen bir halkın çıkarları hiçbir zaman kesişmez! Bu, siyaset teorilerinin 'öz'üne aykırı! Her neyse, bizim görüşümüz özetle budur ve bunları söylemek de her sosyalistin görevidir!

Burjuva medyasının 'köşelerini tutmuş' yandaşların yazdıklarına göz atalım bir de; onların 'taraf'tan nasıl görünüyor acaba Kürt açılımı ve en geneliyle AKP'nin devleti dönüştürme süreci?.. "Bugün Türkiye'de de 80 yıldır hüküm süren oligarşik yapı çatırıyor. En temel ezberler sorgulanmaya başlıyor. Ve bunun öncülüğünü de İslamcı referansı ağır basan muhafazakâr bir siyasal iktidar yapıyor." (Melih Altınok), "AKP hükümeti, Sayın Davutoğlu'nun mimarlığını yaptığı, sorunların diplomasi ve görüşme yoluyla çözümü konusunda bütün dünyaya (Obama'ya da) örnek bir politika izliyor. Dilerim Başbakan Erdoğan bütün iç ve dış politika açılımlarını başarıya ulaştırır ve Nobel Barış Ödülü'nü kazanır." (Şahin Alpay), "Bir yandan Ortadoğu ve Balkanlar'da hakem ülke haline gelen Türkiye diğer yandan da AB ve ABD ile ilişkilerini zirveye çıkararak devletler muvazenesinde önemli bir rol üstlenmiş durumda." (Ekrem Dumanlı), "Yüz yıldır bırakın çözülmeyi, çözümünden bahsedilmesi bile yasak olan 'tabular' birer birer çözülmeye sırasına girmekle kalmıyor, insanların günlük konuşmalarının parçası oluyor." (Ahmet Altan), "Türkiye'nin değişen dış politikasının

adımlarla daha net görüyoruz. AK Parti sadece içeride attığı adımlarla değil, dış politikadaki adımlarıyla da değişimci parti olmayı sürdürüyor. Yunanistan, Suriye, Irak, Gürcistan başta olmak üzere, Türkiye komşularıyla 'sıfır sorun' politikasında ciddi yol aldı." (Mahmut Övür)

Bakın, ülkemizle birlikte zihinleri de sömürgeleştirdi için; bu kişilerin hepsi, emperyalizm kelimesini sözlüklerinden çıkarmış, ısrarla telaffuz etmiyorlar. Tüm bu süreci allayıp pullayıp bize değişim, demokratikleşme, ezber sorgulama, köklü adım gibi 'alengirli' sözcüklerle satmaya çalışıyorlar.

'Ağır Roman'ın çok hoş bir sahnesidir: Bir karakter, sokakta geceye hazırlanan, enstrümanlarına akort çeken müzisyenlerle, 'Yine koftiden taksim atıyorsunuz ha?' diye dalga geçer. İşte, medyanın bugün yaptığı ancak budur. Şef Tayyip'in verdiği uyduruk talimatlarla, tüm yandaşlar, sabah akşam 'koftiden taksim' atıp hayal tacirliği yapıyor. Devletin, ABD'nin verdiği bölgesel görevleri daha kolay yerine getirebilmesi için; AKP'nin, mücadelesini ve örgütlülüğünü tasfiye etmek istediği Kürt halkına yönelişini, 'demokratikleşme' adı altında kutsuyorlar. Kürtlerin ezilmişliğini, özgürlük hayallerini kullanmak istiyorlar. Üstelik yaptıkları, sonuna kadar da bilinçli bir eylem; yazının başındaki haberdeki gibi, teknik bir hata falan değil.

Bu sebeple şunu not etmek gerekir ki, **bir halkın kandırılmaya çalışılması, bir Süper Loto oyuncusunu yanıltmaya benzemez.** Sonucunda ortaya çıkacak öfke büyük olur... Bunun yanında, bir halkın da hayal kurarken gerçeği, yani hayatı unutmaması; yaşadığımız ülke ve bölgenin niteliğini, devleti şu an yönetenlerin karakterini iyi analiz etmesi gerekir. Zira, yaşanacak olası hayal kırıklığını yaratanları şikayet edecek bir mahkeme de mevcut değil...

Elbette hiç kimsenin 'kader'ine dair söz söyleme merakımız yok ve kimse merak etmesin, ancak bu toprakların devrimcileri olarak, tarihe şerh düşmeliyiz ve düşünüyoruz ki, eşitlik de, özgürlük de, kardeşlik de devrim ve sosyalizmle gelebilir! Bu, hem Türkler hem de Kürtler için böyle!

İLİŞTİRİLMİŞ GAZETECİNİN SON NUMARASI

Gazeteciliğe ilişkin yaygın bilgi, bu mesleğin bir hak arama meselesi olduğu yolundadır. Gazeteci kimliğini taşıyan kişinin ise, toplumda haksızlığa uğramış, kurulu düzenin adaletsiz yargılama süreçlerinden geçmiş, yok yere cezalanmış, marjinalize edilmiş, kredibilitesi yok edilmiş kişilerinin, kurumlarının ve sınıflarının mücadelesinde bir aracı vazifesi üstelenmesi beklenir.

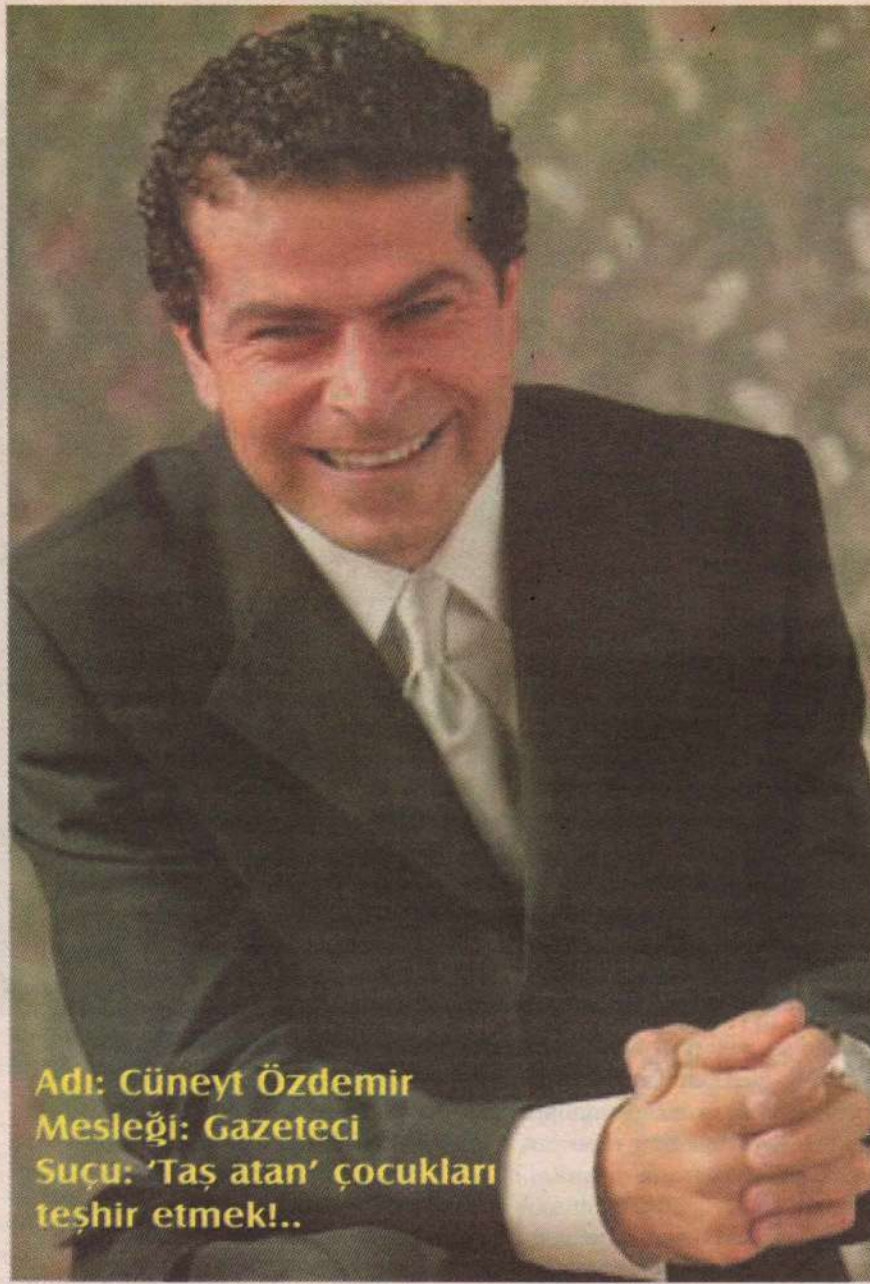
Gazetecilik faaliyetinin kalitesi, gazetecinin topluma 'şeylerin ne olduğuna' ilişkin bilgiyi, ne kadar doğru aktardığıyla ölçülür. Bir toplumda kimler 'iyi çocuklar', kimler 'kötü çocuklar'dır. Mesela böylesi bir bilgi, o toplumda yaşayanların doğru düşünme, değerlendirme, karar alma ve aksiyona geçme süreçleri açısından çok önemlidir. Tabii, pek çok alanda olduğu gibi, gazetecilikte de ideal olanla pratikte gözlenen her zaman aynı olmuyor. Özellikle Türkiye gibi büyük medya organlarının üretim araçlarını elinde bulunduranlar, hükümetler ve devletten gelen hegemonyacı taleplere pek açık olduğu ülkelerde, neyin ne olduğunu anlamak için başdurduğumuz medyada, önce hangi gazetecinin iyi, hangi gazetecinin kötü olduğunu çözmek ve sonra da bize 'inanmamız için' verdiği bilgiyi ustalıkla analiz edebilmemiz gerekiyor.

İşimiz zor. Çünkü bu gazeteciler, neyin ne olduğuna dair bir bilgiyi kurgulamadan önce, büyük bir ustalıkla yaptıkları işin ne kadar iyi bir gazetecilik, kendilerinin de ne kadar başarılı bir gazeteci olduklarına ilişkin bilgiyi oluşturuyorlar zihinlerde...

"Ey okur, ey izleyici... bak senin için gittim araştırdım... sordum soruşturdum... kimsenin yapmaya cesaret edemediği bir işi yaptım... ve işte karşında yılın gazetecilik olayı... en usta muhabirlerimiz sordu... cevaplar burada..." diyorlar. Ve sadece bu yüzden, yaşamımız, demokratik katılımımız için çok gerekli olan ve kendileri tarafından kurgulanmış bazı bilgilere inanmamızı istiyorlar.

Bu gazetecilik parodisinin son ve güzel örneklerinden birisi Cüneyt Özdemir'in CNNtürk kanalında yayınlanan 5N 1K programında, 'TMK mağduru çocuklar'ı konu alan haberi.

Terörle Mücadele Kanunu kapsamında 'güvenlik güçleri'ne taş atmaktan yargılanan ve yaşları 18'den küçük 250'den fazla çocuğun durumuna ilişkin gerçeklik, nasıl acımasızca ve hunharca tahrif edilir konusuna mükemmel örnek. İzleyenleriniz vardır belki, izlemeyenler için kısaca

Adı: Cüneyt Özdemir
Mesleği: Gazeteci
Suçu: 'Taş atan' çocukları
teşhir etmek!..

anlatayım: 5N 1K'nın deneyimli muhabirlerinden biri Diyarbakır'a gider. Güvenlik güçlerine taş atmaktan tutuklu olan veya hüküm giymiş çocukların ailelerini, tutuksuz yargılanan çocukları, taş atıp 'henüz' yakalanmamış olanları, çocukları taş atmaya teşvik eden 'ağbileri' bulur; onlarla konuşur; sorular sorar. Programın ana başlığına bakılırsa, amaç, "Bu çocuklar neden taş atıyor?" sorusuna cevap aranmaktadır. Ayrıca, vicdan kanatan bu soruna, yani küçücük çocukların sadece taş atmaktan 20 yıla varan ceza istemiyle yargılanmalarına, hatta kimilerinin 4 ile 10 arasında değişen cezalar almalarına bir protestodur bu haber. Gazeteci hak aramaktadır yani...

Ufak atın civcivler yesin

Lakin, bu iddialı haberciliğin alt ve üst metni analiz edildiğinde, çok vahim bir tablo bizi bekler: Öncelikle ciddi bir etik ihlal vardır haberde. TMK mağduru çocuklar, 18 yaşın altında oldukları için ve büyük

bölümünün hâlâ davaları devam etmekte olduğu için isimlerinin açıkça yazılması ve fotoğraflarının açıkça yayınlanması hem yasal olarak suçtur, hem de gazetecilik ilkelerine aykırıdır. TMK mağduru çocukların dava süreçlerini izleyen Çocuklar İçin Adalet Çağrıcıları grubunun açıklamalarına ve habere konu olan çocukların ailelerinin söylediklerine bakılırsa, Cüney Özdemir ve ekibi, söyleşileri yaparken fotoğrafları mozaikleterek yayınlayacaklarına söz vermiştir. İsimler de haberde açık açık yazılmayacaktır.

Oysa, yayın gecesini programı izleyen anne babalar çocuklarının isim ve fotoğraflarının açıkça yayınlandığını görerek, bir kez daha mağdur edildiklerini anlar. Mağduriyet bununla da kalmaz. 'Taş atan çocuklar'ın vicdan sızlatan hallerine dikkat çekmek için yapıldığı iddia edilen haberde kullanılan dil ve anlatım biçimi çok problemlidir. Terörle Mücadele Kanunu veya resmi otoritenin 'sivil itaatsizliğe'

verdiği tepkinin boyutu masaya yatırılmadan 'devlet güçlerine karşı suç işleyen çocuklar' söylemi tüm programda baskındır. Bu çocuklar, 'suç' işlediklerini bilerek ve isteyerek güvenlik güçlerine taş atmışlardır. Bu 'suç'u onlara işleten büyük 'abi'leri (ablalar bulaşmıyor bu işlere zaar) vardır. Bu abiler, terör örgütüne veya DTP'ye bağlı çalışmaktadır. Aileler çocuklarının eve dönmesini beklemektedir ve çocuklarının 'suçsuz' olduklarına inanmaktadır. Diyarbakır'da sokaklarda oynayan çocuklar arasında gezinen 5N 1K kameraları, rastgele aldıkları çocuk görüntülerinin üzerine, "Bu çocuklar neden taş atıyor?" sorusunu sormakta ve bir kentin tüm çocukluğunu 'potansiyel suçlu' ve 'terörist maşası' ilan etmektedir. "Neden taş atıyorlar?" sorusunun cevabı, programın arka sesinde anlatılmaktadır. Bu çocuklar bir örgütle bir partinin kullandığı çocuklardır. Bazıları bilinçli, bazıları da bilinçsizce 'suç işlemektedir'...

Böylesine acemice ve derinliği olmayan bir haber kurgusu yani. Resmi görüşün görmek istediği bakış açısıyla, adil olmayan yargı süreçlerini meşrulaştırıp, sorgulamayan ve sayısız etik ihlal içeren bir habercilik... Taş atma eylemlerinin arkasındaki sosyolojik, siyasal, ekonomik ve kültürel arka plan görmezden gelinmiştir. "Diyarbakır'da çocuk olmak, çoklukta kaybolmak demek..." filan gibi affili, ama bir o kadar da anlamsız genellemelerle örülü haber metninde, bu çocuklar her canları istediğinde gidip bir kaç polisi taşıyorlarmış gibi bir algı yaratılmaya çalışılmıştır. Diyarbakır'da çocuk olmak, sözgelimi İzmir'de çocuk olmaktan çok daha farklı bir şeydir...

Ama o fark tam olarak nedir, ne yazık ki bu programı izleyenler öğrenememektedir. "Bir taşın bedeli 7 yıl!" diye ilan etmektedir Cüneyt Özdemir ve ekibi. "Bakin, taş atarsanız başınıza bunlar gelir!" Programı izlediğimde tüylerim diken diken oldu... TMK mağduru çocukların dramına dikkat çekeyim derken, o çocukları bir kez daha mağdur etmekle kalmamış, 'bir şey nasıl bu kadar yanlış tarif edilir' konusunda haber analizi derslerine müthiş bir kaynak oluşturmuşlar.

Üniversitedeki öğrencilerimle defalarca başa sarıp, her bir cümledeki anlam kurgusunu analiz ettik. İyi gazetecilik kisvesi altında resmi söylem nasıl yeniden üretilir bahsine son yılların en iyi örneği olduğuna karar verdik. Başka bir deyişle, 'bilinçli veya bilinçsizce işlenmiş bir gazetecilik suçu' olduğuna!..

Üniversitede polis ne iş yapar?

Üniversite denilen kurum öyle acayip bir yer haline geldi ki; "bu adamların burada ne işi var?" diyeceğiniz bir sürü acayip şahıs, sokaklarında turlar hale geldi üniversitelerin. Örnek mi? Sabah 08:00 ile 09:00 saatleri arasında ODTÜ'ye girmeye çalışın bakalım, nasıl bir araba seliyle karşılaşıyorsunuz. Görenleri hayretler içinde bırakan bu manzara, 'Her öğrenciye bir otomobil' kampanyasının falan sonucu değil. Gerçi otomobil alamayacak öğrencilerin ODTÜ'ye girememesi için de dersane-Milli Eğitim-özel ders işbirliği elinden geleni yapmıyor değil. Ancak her birinin yalnızca şoför koltuğu dolu olduğu halde ODTÜ'den içeri akın akın doluşan otomobiller derse girecek öğrencileri değil, 'Teknokent' denilen şirketler topluluğunda çalışan personeli taşıyor. Ne iş yaptıkları öğrenciler tarafından bir türlü malum olmayan -zaman zaman silah sanayine yazılım ürettikleri söylentileri çıkıyor- bu şirketler topluluğunun neden ODTÜ'de konuşlandığı da bilinmiyor. Buna benzer yapılar sadece ODTÜ'de değil, başka birçok üniversitede daha bulunuyor.

'Bitirim şerifleri'

Yalnızca 'Teknokent' değil tabii, 'üniversite' artık öyle bir yer haline geldi ki, ne arasanız var. Mesela Hacettepe Üniversitesi'nin Beytepe yerleşkesine giderseniz; adeta Hollywood'da bir film setinden fırlamış gibi ortalarda dolaşan 'bitirim şerif' kılıklı bir 'sürü'ye denk geleceksiniz. Özel güvenlik olarak da bilinen bu topluluğun yalnızca ne kadar çok

sayıda olduğunu anlatmak için değil; aynı zamanda davranış şeklini de tanımlamak için 'sürü'den başka bir kavram bulmak zor. 600 lira maaşla haftada altı gün sigortasız çalışıp bir de üstüne patronun işitmediği hakaret kalmayan insanlar neden copu eline geçirdiği gibi patronun kafasına değil de öğrencinin kafasına geçirir? "Onlar da emir kulu, ne yapsınlar?" demeyin. Zira Beytepe'de özel güvenlik personeli, emirleri uygulamanın ötesinde, solcu öğrencilere alenen kin güdüyor ve emir alsın ya da almasın, öğrencilerin yaptıkları her eylemi provoke etmek

için fırsat kolluyor. 26 Ekim günü de bu davranışın bir örneğini gözleme imkanımız oldu. Solcu öğrencileri, stant açtıkları için, sabah saatlerinden itibaren taciz eden özel güvenlik personeli, önce stantlara müdahale etmeye çalıştı; solcu öğrencilerin direnişiyle karşılaşınca da polise başvurdu. Bundan sonra yaşanan

olaylarla, öğrenciler, uzun zamandır merak konusu olan, 'polisin üniversitede ne

yapacağı' sorusuna da uygulamalı bir yanıt almış oldu.

Elbette polislin üniversiteye ve öğrencilere ilk saldırısı değil bu. Şimdiye kadar, DTCF'den, Cebeci'den, İstanbul Üniversitesi'nden vs, polis icraatlarını takip edebiliyorduk. Yeni olan, bu olayların Beytepe'de yaşanmış olması. Zira Beytepe yerleşkesi, ODTÜ ile birlikte, geçtiğimiz yaz, jandarmanın sorumluluk alanının dışında bırakılmış, bu iki yerleşke de az önce saydığımız üniversiteler gibi, polislin sorumluluk alanı haline getirilmişti. Yaz ortasından beri, her iki yerleşkede de öğrenciler polislin tavrının nasıl olacağını merak ediyordu. Bir bakıma yaşanan olay malumun ilamı oldu. Yerleşkeye rektörlük tarafından 'davet edilen' polis, girdiği andan itibaren öğrencilerin üzerine elindeki bütün biber gazı stokunu boşaltarak ve 52 öğrenciyi gözaltına alarak, "Ben jandarmaya benzemem, akıllı olun," mesajı vermeye çalıştı.

Polisin yeni sorumluluk alanlarındaki bu ilk icraatı oldu. Bundan sonra ne olacağı merak konusu... Zira jandarmanın üniversitelerden çekilmesi bir 'demokratikleşme adımı' olarak sunulmuştu. Oysa hem Beytepe'de, hem de ODTÜ'de öğrenciler böylesi bir 'demokrasi'ye zaten alışık. Üniversite kapılarını 'Teknokent'e, polise açan zihniyetin ne istemediğini de biliyoruz. Sermayenin, jandarmanın, polislin, gerici-faşist örgütlenmelerin üniversitede işi olmadığını söyleyen ve bunlara karşı mücadele veren öğrencilerin üniversitede istenmediğini biliyoruz. Tıpkı bunları defetmenin yollarını bildiğimiz gibi...

ODTÜ'DEKİ JANDARMA KARAKOLU NE OLACAK?..

Jandarmanın ODTÜ'deki görevinin sona erdiğinden bahsetmişken boşalan karakol alanının akıbetinden de bahsetmemek olmaz. Jandarmanın geçtiğimiz yaz sonunda boşalttığı ve ODTÜ Rektörlüğü'ne devrettiği karakol alanı dönem başından beri kullanılmıyor. İç Hizmetler'e bağlı güvenlik görevlilerinin girişinde gece gündüz nöbet tuttuğu alanın nasıl değerlendirileceği henüz belli değil. Ancak alanın kullanımı konusunda kendi başına karar vermek isteyen Rektörlük'ün bu niyeti öğrencilerin işin içine girmesiyle suya düştü.

Karakolun boşaltılmasıyla birlikte öğrenci toplulukları, alanın, öğrenciler tarafından kullanılmasını sağlayacak bir proje oluşturmaya başladı. Öğrenci topluluklarının Öğrenci Kültür Merkezi olarak değerlendirmek istediği alanda müze, toplantı odaları, etkinlik salonları ve atölyeler yapılması düşünülüyor.

Tabii Rektörlük, alanı öğrencilerin kontrolüne

birakmamak için elinden geleni yapıyor. Öğrenci topluluklarının temsilcileriyle görüşen Rektör Danışmanı, söz konusu alanı çeşitli idari birimlere paylaşılma niyetleri olduğunu, bir kısmının da öğrenci topluluklarına oda olarak verilebileceğini; bu konuda Rektörlük tarafından yapılacak

projelendirmeyi beklemelerini söyledi. Öğrenci toplulukları ise Rektörlük'ten 'yer' talep etmiyor, söz konusu alanın sembolik anlamı olduğu için öğrenciler tarafından kullanılmasının zorunlu olduğunu belirtiyor.

Karakol alanının Öğrenci Kültür Merkezi olması için 30'u aşkın topluluk -sayı her geçen gün arttı- için net bir sayı vermek zor- birlikte bir kampanya başlattı. İlk olarak imza toplanarak başlayan kampanya çerçevesinde somut olarak alanın projelendirilmesi, karakol bahçesinde söyleşiler ve şenlikler düzenlenmesi planlanıyor. Geçen sene jandarmanın kütüphanede öğrencilere saldırarak bir öğrenciyi gözaltına almasının ardından yüzlerce öğrencinin, jandarmanın tazyikli su ve gaz bombası saldırısına maruz kaldığı karakol alanının kültür merkezi olması, öğrenciler için büyük anlam taşıyor. Kültür merkezi içinde oluşturulması planlanan müze ile jandarmanın ODTÜ'deki 38 yıllık varlığı süresince neler yaptığının anlatılması hedefleniyor...

YAŞASIN
DEVİRİM VE
SOSYALİZM

Tarih bilinci ve bir teşekkür yazısı

KAZIM YILMAZ

A çıkçası böyle bir yazı pek çok olay üzerine kerelerce yazılabilir, yazılmıştır da belki. Zaten benim de, “İlk defa ben yazıyorum,” ya da “İlk olarak **RED**’de böyle bir yazı okuyacaksınız,” gibi iddialarım yok, peşinen belirtiyim. Böyle bir yazı yazmak aklıma ilk önce Topkapı’daki şu malum ‘şaraplı konser’den sonra gelmişti. Hatırlarsanız faşistler namaz kılmışlardı, “**Osmanlı padişahlarının yaşadıkları sarayda nasıl içki içilir?**” diye. Orada tarih bilincinin bilinçli olarak çarpık aktarımının yoksullara neler yaptırabileceğini net olarak görmüştük. Burjuva, elinde şarabıyla piyano dinleyerek ‘Batılı’ bir akşam geçirirken, yoksullar başlarını secdeye vurmaya bir eylem biçimi olarak seçmişti kendilerine; belki de, İslamiyet’in ‘savunucusu’ **padişahlarının o saraylarda ne âlemler yaptıklarını hiç bilmeden.**

Bense bu yazıyı klavyeye almaya 6 Ekim günü gördüklerim üzerine karar verdim. Geçen sayıda da sıkça bahsi geçen 6-7 Ekim günlerinde İstanbul’u direnmeye çağıran grupların bir kısmı polisle karşılaştığında ellerini havaya kaldırarak bir şey yapmadığını anlatmaya çalışırken, diğer bir kesim ise yine tarihe ‘güzel bir şekilde’

geçiyordu. 6’sında biz de arkadaşlarla Taksim’deki yerimizi alabilme adına meydana doğru gidiyorduk. Polis otobüsümüzü durdurdu, göyle diyordu: “**Taksim’de belediye otobüslerini taşıyorlar, geçiş yok.**” Tabii biz, “Allah, Allah, bugün Taksimde ne vardı ki?” edasıyla, ve elbette hiç kimseyi inandıramayacak hareketlerle, meydana gidebilme yolları arıyorduk ve bir yol tuttuk kendimize. Ne var ki, **az ileride polis yine önümüzü kesti ve konuyla alakalı alakasız yaklaşık beş-altı kişiyle birlikte bizi de aldı otobüse.**

Otobüste dayak seansı

Şu yaşında eylemlere yeni yeni katılmaya başlamanın kompleksiyle, ‘orayı’ düşleyen biri olarak bana içerisi hiç beklediğim gibi gelmedi doğrusu. İlk önce tüm gözaltındakiler bir etrafını süzüyor, birbirimizle göz göze gelerek tanışıyoruz. Bizim alındığımız zaman tam çatışmaların şiddetlendiği anlar, acayip telaşlılar. Biri copunu arar biri kaskını, biri, “Yalnız üstünü giy git!” der. Bende ise, ‘**mazoşistik**’ mi derler bilemedim ama, garip bir keyif. Öyle saçma bir durumdalar ki. Beni bir gülme aldı alacak, zira arkamda oturan arkadaş da durumun farkında, o da bana bakıp gülecekmiş neredeyse...

Aralarında garip bir hiyerarşi var.

Bizi, salmadan hemen evvel, sıra dayacağına yalnızca bir kişi çekebiliyor. Ara sıra da diğerlerinden birini çağırıp bi kaç tokat atmasına izin veriyor. Yalnız biri ne sesini çıkardı ne elini kaldırdı, inanmayacaksınız belki ama belindeki silaha/copa rağmen korkar gibiydi. Diğerlerindeyse aynı tesiri yapmıyor silah ve üniforma.

Sorulan sorular ve yanıtlar son derece gereksiz, ne soruların bir anlamı var ne cevapların. Kimi sinemaya, kimi kitap almaya gidiyormuş Taksim’e! Ama polislerin psikolojik saldırıları acayip. “**Onlar sabit fikirli, bizi anlamazlar; biz de IMF’ye karşıyız ama devleti eleştirmek olur mu?**” gibi eleştirel bir tutum takınanları da var bize karşı. Ama sanırım aramızdaki tek kadın arkadaşımızın durumu en kötüsüydü gerçekten de. Bir onu kelepçelediler ve başına üşüşüp nasihat verdiler yalnızca. Bizim payımıza ise, ‘pozitif ayrımcılık’tan mıdır, nedendir bilinmez ama, ellerimiz kelepçeli olarak attıkları ‘o çok cesur’ tokatlar düşmüştü. Hakikaten de arkadaşımın durumunda olmak hiç istemezdim.

En kıdemli kişi birini tokatlarken şu söyledikleri bende yaktı ampulü: “**Bu saç bu küpe ne lan, sen ne biçim Türksün?!**” Dedim ki içimden, “Be

sivri zekalı, en kıytırık belgeselde bile görebilirsin atalarının uzun saçlı olduğunu, bugün kimi tarihçiler Yavuz Sultan Selim’in küpe takmış olduğunu iddia ediyorlar. Öyle resmi bile var adamın. Sen ne biçim Türksün?!” Sonra, “İşte tarih bilincinin yokluğu neler yaptırıyor insanlara” diye geçirdim bir kez daha içimden tüm entelektüelliğimle, düşündüm acaba bilse yapar mıydı bunları, çeliştim kendimle, “Ulan sen değil misin salak herif, bu tür durumlarda sorulan soruların bir anlamı yoktur diyen?!” Sanki arkadaş **Türk gibi Türk** olsa ve polis o yüzden dövmese gurur duyulması bir şeymiş gibi azarladım kendimi... Bu da benim şahsi kılınma hallerim işte...

Tarihini unutan toplumlar... Yok yazıyı böyle bitirmeyecektim. O gün bizi fazla tutamamalarının ve içimizden bazılarının araya kaynamasının tek bir sebebi vardı aslında: Sokaklarda sürekli çatışan ve emperyalistlerle onların kolluk kuvvetlerini zorda bırakan devrimci arkadaşlarımız... Az da olsak, bugün için kazanamayacak da olsak yine de varız. Geleceğe güvenle bakmak için bu son derece yeterlidir...

Sağ olun, var olun yoldaşlar...
r.yilmazkazim@yahoo.com

Kapitalizm makyaj masasında

Bu yazıya IMF-DB haydutlarının 6-7 Ekim İstanbul zirvesi ve buna karşı yükselen direnişin değerlendirmesi amacıyla oturmuştum. Anarşist kampta Direnistanbul Koordinasyonu'nun çileden çıkaran pasifist tutumu, tam da 'bu coğrafyanın mayasına uygun bir şekilde' pek renkli 'samba' topluluğu nevinden eylemliliklerle toplantıyı durdurma niyetleri, hemen karşısında ise çatışmacı unsurlardan oluşan Kara Blok'un eylemlilik hali gibi şeylerden bahsedilebilir. Sol kampta ise Gezi Parkı'nda toplanıp kısa ve çoşkusuz bir açıklamanın ardından gelen ilk gaz bombasıyla dağılan kimi ekiplerin bildik eleştirisi, sendikal katılımın azlığına dair sitem, öte yandan iki gün boyunca ara sokaklarda epey uzun ve iradeli bir direniş sergileyen devrimcilerin kararlılığı ve kitselliğinin de hakkı teslim edilebilir.

Kısaca, son 1 Mayıs'a nazaran daha şiddetli ve geniş ölçekli direniş halinin önemli bir öfke birikimini görünür kıldığı ve bu nevi kitle gösterilerinde doğru organize olunursa mevcut sürece özne olma ihtimalimizin gözle görülür şekilde artabileceği değerlendirilebilir. Zira bıçakla kemik arasında pek bir mesafe varmış gibi görünmüyor. Ve onu bile beklemeye tahammülü olmayan gruplar olarak direnişi yükselteceğimizin ipucunu 6-7 Ekim deneyimiyle verdiğimiz kanaatindeyim.

Öte yandan, polisin tutumu ve açık saldırıları, yoğun gözaltılar, polis otolarında işkence, yeni İstanbul Emniyet Müdürü Çapkın'ın Cerrah'i aratmayacağına dair emareler, Tophane'deki faşist sivil saldırı ve burjuva basının protestoları çarpıtma şekli üzerine de kuşkusuz kelam edilebilir. Fakat benim meramım başka yerde...

1929 buhranından sonraki en büyük bunalımını yaşadığı görülen kapitalizm, neden olduğu küresel ekonomik krizden yine dünya halklarının üzerine basarak kurtulmanın yollarını ararken bu yöndeki başlıca politikası, sermayenin uluslararası 'düzenleyicisi' IMF'yi revize etmek gibi görünüyor. Kapitalizmin

kendi doğasından kaynaklanan bu bunalımları her seferinde birtakım reformlarla, yapısal değişiklikler ve görece yeni bir çehreyle aşmaya çalışması tarihsel olarak su götürmez bir gerçek. Lakin pek iddialı olmamakla birlikte söylenebilir ki, egemenler hiçbir revizyon sürecinde şu gün olduğu kadar pişkin davranmamıştır.

'İnsani IMF' türküsü

Neo-liberalizmin krizi sonrası gündeme gelen değişikliklerden başlıcası, IMF'nin görev tanımı ve politikalarındaki düzenleme. İstanbul zirvesinde alınan 'İstanbul Kararları' aslen yeni hiçbir şey söylemiyor. Özetle: Krizden çıkış yavaş olacak, büyük ülkeler 'gelişmekte olan' ve 'geri kalmış' ülkeler için yine bir lokomotif görevi görecek, kredi çekiminde kolaylık ve esneklik sağlanacak, finans sektörü üzerindeki etkin denetim arttırılacak, kota ve oy hakkında az temsil edilen (dar ekonomiye sahip) ülkeler lehine reformlar yapılacak, vb...

Fakat IMF ve DB'nin eski IMF-DB olmadığı ve artık ezilen halkların lehine bir çehre kazandığı görüşü bir süredir burjuva basının ekonomi sayfalarında dolaşıp duruyor. Emperyalizm diye bir şeyin kalmadığını ve olan biteni farklı açıklamak gerektiğini sayıklayan liberal sol kanattan tutun da serbest piyasanın en gerici ve vazifeşinas kalemelerine kadar herkes 'insani' bir IMF türküsü tutturmuş durumda. 'Görünmez el'in her şeye kadir olduğu ve piyasanın her nevi müdahaleden ebediyen muaf olması gerekliliğine iman eden zevat şimdi tek sıra halinde, biraz da mahcup bir edayla bazı kontrollerin gerekli olduğunu,

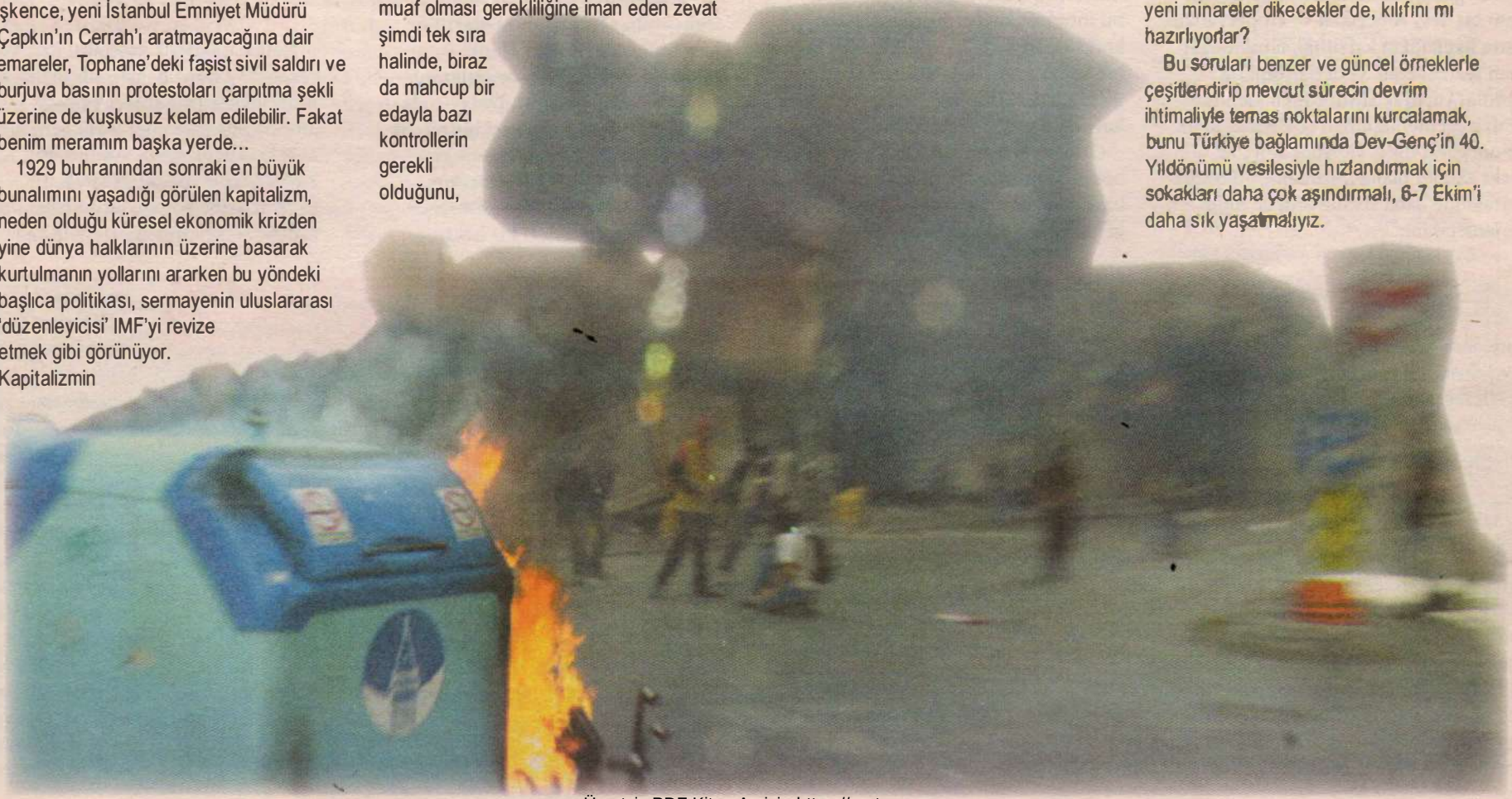
sistemin 'insani' boyutunu ön plana çıkararak mırıldanıyorlar. Bir aralar krizin bize teğet geçeceğini savlayan ve bitimsiz bir ısrarla ABD'li yatırımcıları 'fırsatlar cenneti' ülkemize davet eden Tayyip, Kongre Vadi'sinde çıktığı kürsüde, başlardaki 'şahin' mizacını bir kenara asmış, daha temkinli bir dille kapitalizmin vahşi yönünden dem vuruyor ve sokaktaki protestolara kulak asmak gerektiğini söylüyor.

Yine bir zamanlar zincirlerini koparmış bir saldırganlıkla memleketin dört bir köşesini 'babalar gibi' satacağını ilan eden Kemal Unakıtan, krizin ardından görece daha ılımlı ve politik olarak da daha saçma bir versiyonuyla ikame ediliyor. Obama, kamu harcamalarını artırmayı öngören sağlık reformuna giriştiğinde, Amerikalı muhafazakârlar tarafından sosyalist ilan edileli çok geçmedi. IMF başkanı Strauss-Kahn her konuşmasında dur durak bilmeden sosyalist olduğunu söylüyor; zirve öncesi İstanbul polisine biber gazı konusunda uyarıda bulunması, protestoları olağan karşılamak gerektiğini söylemesi ve kendisine ayakkabı fırlatan eylemciden şikâyetçi olmamasıyla da bu iddiasının altını çiziyor.

Küresel ekonomik krizin mevcut sürecinde egemenlerin dillerine düşen bu sol nüveler bize ne söylemekte? Kriz sonrası aleniyet kazanan ve gelişkin kapitalist ülkelerle üçüncü dünyanın sefaleti arasında derinleşen uçurum, devasa bir hızla artan işsizlik, belirginleşen sınıf çelişkileri ve

yükselişe geçen huzursuzluğun kısa vadede sistem için oluşturacağı bir tehlike mi söz konusu? **Das Kapital**'in, Amerikalı serbest pazarcıların diline daha çok düşmesi, yeni iktisadi öneriler getirilirken sonuna üçüncü dünyaya dair duyarlılığın da ilştirilmesi, Cemil Ertem'in, "Şimdi IMF gibi önemli ve artık küresel bir kurumun bu yeniden yapılanma sürecini belirlemek, IMF'nin kaynaklarının bundan böyle, yoksullar için kullanılmasını talep etmek IMF'ye karşı çıkışın merkezinde olmalıdır. 'Kahrolsun IMF' demek, bugün IMF'nin, Türkiye gibi ülkelere, devalüasyon yap demesi kadar saçma bir muhalefettir. Çünkü, 'o eski IMF' zaten artık fiili olarak yok. Aslında IMF'ye eski sloganlarla muhalefet yapanlar da fiili olarak yoklar." (Taraf, 02.10.2009) sözlerinde vücut bulan fikriyatın yaygınlaşp meşrulaştırılmaya çalışılması 'eski' sloganların sistem için tam da şu anda bir tehlike arz ettiğini mi gösteriyor? Gerçekten de fakirin şerri, 'mazlumun ahi' egemenler için kaygı uyandıracak bir noktaya vardı da yükselen öfkeyi emmek için yapılan mahcup manevralar mıdır acaba bunlar? Obama'nın yeterince başarılı bir imaj değişikliği olmadığı ve dünya gündemine haybeden iyimserlik zerk etmek için yetersiz kaldığı kanaati var da, bundan mıdır IMF heyetinin gülen yüzler ve beyaz dişlerle ülke ülke gezip üçüncü dünyaya dair kaygılarını, kapitalizmin hatalı ve vahşi yönlerini sıralamaları? Velhasıl, süttü dilleri yandı da yoğurdu üfleterek mi yiyorlar? Yahut yeni minareler dikecekler de, kılıfını mı hazırlıyorlar?

Bu soruları benzer ve güncel örneklerle çeşitlendirip mevcut sürecin devrim ihtimaliyle temas noktalarını kurcalamak, bunu Türkiye bağlamında Dev-Genç'in 40. Yıldönümü vesilesiyle hızlandırmak için sokakları daha çok aşındırmalı, 6-7 Ekim'i daha sık yaşatmalıyız.

Kimseye, "Aman evladım, taş atmayın, maazallah faşizm gelir!" falan demek istemiyorum; onun için çok daha fazlası gerekli değilim. Bazı durumlarda 'taş'ın yerini, gereğini ve tarihsel önemini de bilirim; ancak, sadece 'şeytan taşlayarak' cennete git

'Taş Devri'ni aş

Onca Amerikan karşıtı, karşıtı ne kelime, düşmanı olan bir milletin kimi evlatlarının, sokaklarda, ABD ve onu çağrıştıran hemen her şeye (emperyalizm, IMF vb.) karşı gösteriler yapan solcuları dövmesi herhalde 'normal' bir durum değildir! İstanbul'daki IMF protestoları sırasında meydana gelen 'sivil toplum' eliyle dayak-linc olayından söz ediyorum.

Bakın, bir keresinde bir anket yapılmıştı da bizim milletin neredeyse yüzde 90'ı ABD düşmanı çıkmıştı; yani başlı başına bir dünya rekoru! Ayrıca IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü, emperyalizm, hatta kapitalizm üzerine birer anket yapılsa eminim aynı sonuç çıkar. Bizim milletimizin büyük çoğunluğu Amerika'ya karşı olduğu gibi, onu çağrıştıran, onun eseri olduğuna -tabii, Yahudileri de unutmadan- inandığı şeylere de düşmandır. Hatta bu had safhadaki Amerikan düşmanlığını, halkımızın içine işlemiş bir nevi 'anti-emperyalizm'e yorup da bundan istifade, gelecek arayışlarına giren solcular bile çıkmıştır!

Eh, o kadar kusur...

Ancak bu 'anti-emperyalizm'in bazı ufak tefek kusurları vardır. Bu kusurlardan en önde geleni, onun genel olarak **gerici** bir karakterde olmasıdır. Yani bu nevi Amerikan ve emperyalizm, hatta kapitalizm karşıtlığı, uluslararası mali sermayenin, yerli patronlarla işbirliği yaparak sürdürdüğü kapitalist dünya egemenliğinden çok Batılı, kâfir, gâvur, gayri milli, yabancı, Kürt ve illaki Yahudi olana düşmanlığa dayanır. Temelinde daha ziyade dini ve milli nedenler yatar.

Yine milletimizin çok büyük bir bölümünde Amerikan ve emperyalizm, hatta kapitalizm düşmanlığına komünizm düşmanlığı da eşlik eder. (Zaten o da diğerleri gibi bir Yahudi icadıdır!) Şimdilerde malûm durumlar nedeniyle eskisi kadar söze gelme de, irili ufaklı mülk sahiplerimizin, bazen şuuraltında, bazen de şuurüstünde (denizaltı misali) seyreden en kronik korku komünizm heyulasıdır.

"Hani büyük sermaye sahiplerini, iriyarı patronları anladık da, o iki karış boyunla sana ne oluyor be birader; holding sahibi misin, yoksa banka bilmem nesi mi?" diye sorabilirsiniz, ama nafile. İşçiler, cümle emekçiler ve en yoksullar bir yana, küçük, hatta küçücük mülk sahiplerinin komünizm tırsaklığı, o zavallı varlığını, üç kuruşluk mülkünü kaybetme korkusundan mütevellit evrensel bir olgudur.

Ödü bokuna karışmak!

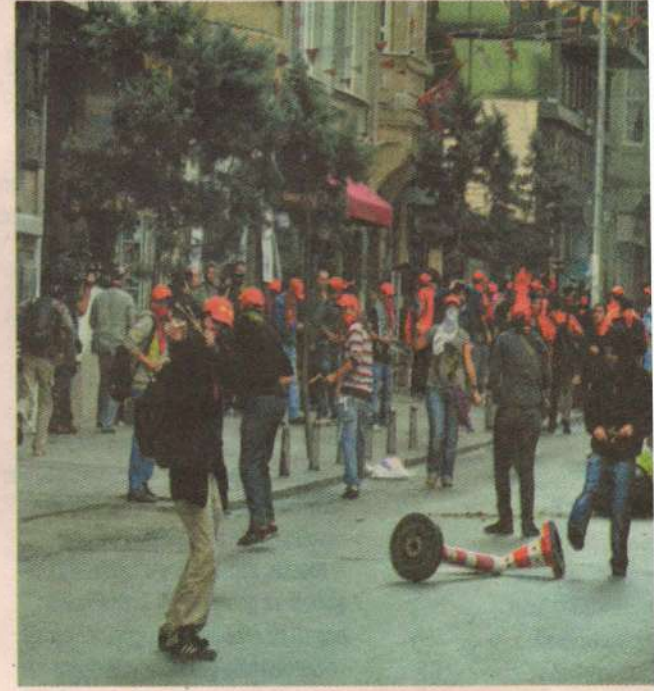
Bakın, bu memleketin esnaf, zanaatkar ve de küçük toprak sahibi, sittin sene 'Komünistler gelecek ve küçücük bakkal dükkanımızı, bodrum katındaki atölyemizi, iki-üç dönümlük tarlamızı, bir çift sarı öküzümüzü (hatta karımızı kızımızı) elimizden alacak!' korkusuyla yaşamıştır. Sonra... Sonra komünistler falan gelmediği halde, bu insanlar, kaybetmekten ölesiye korktukları o küçük mülklerinin büyük bir bölümünün kapitalist rekabetin ve de krizlerin acımasız çarkları arasında kaybolup gittiğini görmüşlerdir...

Orta sınıfların bu sözünü ettiğimiz bölümü bir tuhaf. Ekonomik şartların baskısıyla kimi zaman bir fabrikada, gerektiğinde rüşvet falan da vererek iş

bulmayı veya bir başka işyerinde ücretli çalışmayı bir kurtuluş olarak görseler de, içlerine işlemiş bir 'proleterleşme' korkusunun tarifsiz acılarıyla yaşarlar. Toplumsal konumlarını ve de 'itibar'larını kaybetmek onlar için ölümden de beterdir. Kimi zaman sendikalı bir işçiden az kazanmalarına rağmen kendilerini her daim işçilerden üstün görürler; daha çok kazanan işçiden nefret ederler. (12 Eylül cuntasının şefi Kenan Evren de şahsen herhangi bir proleterleşme tehlikesi olmadığı halde, kendisinden daha fazla ücret aldıklarına inandığı sendika üyesi otel komilerinden nefret eder, üstelik bunu ortalık yerde söylerdi. Hatta darbenin gerçek nedeninin bu olduğuna dair bazı söylentiler vardır!) Oysa o acınası durumlarının gerçek müsebbibi büyük kapitalistlerden başkası değildir. Tabii orta sınıf mensubu esnaf ve zanaatkarımız 'kapitalizm' konusunda büsbütün uyurgezer değildir. Sürekli olarak büyük patronlara küfredir. Ancak onun 'anti-kapitalizm'i aynı 'anti-emperyalizm'i gibi **gerici** bir karaktere sahiptir.

Daniel Guerin, Faşizm ve Büyük Sermaye* adlı kitabında bu orta sınıfların kapitalizm karşıtlıklarının söz ederken şunları söyler:

"Orta sınıflara gelince, bunlar, işgücünün sömürülmesi olayının kurbanları değil, esas olarak, rekabetin ve kredinin örgütlenmiş şeklinin kurbanlarıdır. Dolayısıyla antikapitalistlikleri gerici bir nitelik taşır. Kapitalist gelişmeyi nihai sonuçlarına, üretim araçlarının sosyalizasyonuna kadar götürmek istemezler. İstedikleri bir bakıma

tarihin tekerleğinin tersine döndürülmesidir(...) Devletin iktisadi faaliyet ve hürriyetleri bizzat düzenlemesin isterler. Hayallerindeki kapitalizm temerküz, kredi ve spekülasyon alanlarındaki aşırılıklardan kurtulmuş, kendine **çekti düzen vermiş bir kapitalizmdir.**"

Kısacası, olmayacak duaya 'Amin' derler!

Hırsını başkasından almak

Netice itibarıyla kapitalist kriz ve rekabet ve buna bağlı mülksüzleşme-mülksüzleştirme süreci, normal şartlar altında bile zaten her türlü gericiliğe açık bu küçük mülk sahiplerinin kaybetmekte oldukları 'sınıfsal imtiyazlarına bağlılıklarını daha beter azdırır'; öfkelerini ziyadesiyle kabartır.

Bu öfke, bazı tarihsel ve durumlarda, bütün kötü asıl sorumlusu büyük se tarafından kendi kınıcı k amacıyla ustaca kullanılı ve düşkünleşme korkusu orta sınıflarla toplumun diyebileceğimiz lümpen -hatta işçi sınıfının en g kıpır kıpır kıpırdayan, ar nedenlerle -önderlik vb. son darbeyi vuramayan, bir kurtuluş yolu ve bir sunamayan, bu yüzden intizam peşindeki orta s bir korku ve huzursuzluk dönüştürmüş işçi sınıfı. Faşizm dediğimiz şey t Yazının ilk cümlesind ettiğim, 'Onca Amerikan

Mafya'da yönetici olmak...

Bir zamanlar **Mafya'da Yönetici Olmak** diye bir kitap okumuştum. İki bölümden meydana gelen kitabın ilk bölümünde bir mafya örgütlenmesinin, ikinci bölümünde ise büyük bir şirketin yönetiminin temel ilkeleri anlatılıyordu. İkinci bölümün girişinde yazar, aslında bir mafya grubunu yönetmekle büyük bir şirketi yönetmek arasında ilkeler ve kurallar açısından pek bir fark olmadığını belirtmekteydi. Bana sorarsanız devlet yönetimi de pek farklı değil!

Bakın devrimciliğe pek uymaz ama bilinen dünyada, yani organize suç gruplarının, kapitalist şirketlerin ve de devletlerin dünyasında, savaş ve kışkırtma kadar **'uzlaşma'**nın da çok önemli bir yeri vardır. Zaten 'uzlaşma' olmasaydı düzen varlığını uzun süre sürdüremez, kendi iç çelişki ve çatışmaları arasında dağılıp giderdi. Uzlaşma, çoğu zaman bireysel çıkarları aşan, bir sistemin ortak ve genel çıkarlarının gereğidir. Mesela çağımızda

burjuva devleti, demokrasisi ve parlamentosu, her şeyden önce burjuvazinin çeşitli fraksiyonları arasındaki uzlaşmanın bir ifadesidir. Bu mücadeleyi belirli kurallara bağlayarak, kapitalist toplumun, sınırsız biçimde haris ve aç gözlü kapitalist bireylerin elinde yıkılıp gitmesini önler. İş dünyasında da böyledir. Bu tür bir uzlaşma için yapılanlar, çoğu zaman biz ölümlülerin kafasının tam olarak basmayacağı, had safhada sıkıcı ve karmaşık işlerdir.

Şehir dışındaki depoda!

Ancak benim filmlerde keyif aldığım sahneler, mafya ailelerinin ve gruplarının, 'baba'lardan birinin evinde, şehir dışındaki büyük bir depoda veya bir garajda uzun bir masanın etrafında toplanarak,

aralarındaki kavgalara son vermek, çatışmayı durdurmak ve bölgeleri paylaşmak amacıyla yaptıkları 'uzlaşma' toplantılarıdır. Hepsisi bir araya gelmekten çok mutlu gibidirler, uyumdan söz ederler, birbirlerine övgüler yağdırırlar, hatta bazıları sarılıp öpüşürler, ama gerçekte birbirlerinden nefret ederler. Zaten kısa bir süre önce birbirlerinin ölüm emirlerini vermişlerdir. Ancak sistemin devamı, kişisel öfkeleri aşmayı, geçmişe değil geleceğe bakmayı gerektirir; yine sarılıp öpüşüp ayrılırlar. Yeni bir kışkırtma dönemine ve cinayet dalgasına kadar. Yani uzlaşma ve mutabakat, gerçek bir sevgi ve dostluğu gerektirmez, önemli olan sistemin devamıdır.

Biraz da teori...

F. Engels, bir eserinde toplumların tarihinde,

bireyler tarafından bilinçli olarak izlenen amaçların çok seyrek olarak gerçekleştiğini; çoğunlukla izlenen amaçların çoğunun birbirleriyle çaprazlaşıp birbirlerine karşı durduklarını belirterek şunları söyler:

"...Eylemlerin amaçları istenmiş amaçlardır ama bu eylemleri izleyen sonuçlar istenen sonuçlar değildirler ya da başlangıçta gene de güdülen amaca uyar gibi görünseler de, sonunda istenmiş olanlardan bambaşka sonuçlara varırlar. İnsanlar, her biri bilinçli olarak istedikleri kendi amaçlarını izleyerek, bu tarih nasıl bir biçim alırsa alsın kendi tarihlerini yaparlar ve işte bu başka başka doğrultularda etki yapan sayısız iradenin ve bunların dış dünya üzerindeki çeşitli yankılarının bileşkesi, tarihi oluşturur" *

Memleketin şimdiki durumu veya içinde yol aldığı sürecin teorik açıklaması böyle bir şey midir, bilemem. Ancak kesin olan bir şey varsa, o da siyasi tarafların, gönüllerinde yatan aslanlar her ne

un için çok daha fazlası gerekir. Üstelik öyle hayatı boyunca ayağına top değmemiş 'futbol yorumcuları'ndan da 'şeytan taşlayarak' cennete gitmek mümkün değildir. Tabiri caizse bu işin daha bir yığın 'farzı, sünneti' vardır!..

HAKKI YÜKSELEN-BABA HAKKI

ni aşabilmek...

in tersine
(...) Devletin
e hürriyetleri
sin isterler.
apitalizm temerküz,
yon alanlarındaki
rtulmuş, kendine çeki
kapitalizmdir.”
acak duaya 'Amin'

kasından almak
kapitalist kriz ve
bağlı mülksüzleşme-
süreci, normal şartlar
her türlü gericiğe
ilk sahiplerinin
okları 'sınıfsal
lıklarını daha beter
i ziyadesiyle kabartır.

Bu öfke, bazı tarihsel ve toplumsal durumlarda, bütün kötülüklerin asıl sorumlusu büyük sermaye tarafından kendi kığını kurtarabilmek amacıyla ustaca kullanılır. Yok olma ve düşünleşme korkusuna kapılmış orta sınıflarla toplumun cürufu diyebileceğimiz lümpen proletarya, -hatta işçi sınıfının en geri unsurları- kıpır kıpır kıpırdayan, ancak çeşitli nedenlerle -önderlik vb.- bir türlü son darbeyi vuramayan, topluma bir kurtuluş yolu ve bir önderlik sunamayan, bu yüzden de düzen ve intizam peşindeki orta sınıflar için bir korku ve huzursuzluk kaynağına dönüşen örgütlü işçi sınıfına saldırtılır. Faşizm dediğimiz şey tam da budur! Yazının ilk cümlesinde sözünü ettiğim, 'Onca Amerikan karşıtı,

karşıtı ne kelime, düşmanı olan bir milletin kimi evlatlarının, sokaklarda ABD ve onu çağrıştıran her şeye (Emperyalizm, IMF vb.) karşı gösteriler yapan solcuları dövmesi'nin temelinde, o gün o işi yapanların MHP'li veya Ocak müdavimi falan olmalarından ziyade, büyük bir ihtimalle yukarıda işaret ettiğim ruh halleri yatmaktadır. Bazen yandaki uluslararası bir banka şubesinin veya holding bilmemesinin camekânına veya ATM'sine atılan bir taşın, menzil içindeki küçük bir dükkânın vitrinine gelmesi, hatta sadece dükkân sahibinin yüreğini ağzına getirmesi bile çok önemlidir. Bu taşlı sopalı olayların 'istikrarlı' bir biçimde devam etmesinin yarattığı bıkkınlık, öfke ve korku, o dükkân sahibinin, bir takım televizyon haberleri, psikolojik harekât ürünleri ve şehir efsaneleriyle beslenen zihin dünyasında, devlet eliyle sürdürülecek daha otoriter ve totaliter bir başka 'istikrar' arayışına yol açar. (Alın size bir RADİKAL İKİ cümlesi!) Unutmayalım bir bakkal dükkânının kırılan camı, bazen on holding binasının taşlanmasından daha ağır sonuçlar verebilir...

Şeytan taşlamak!

Bir yanlış anlaşılma olmasın, kimseye, "Aman evladım, taş atmayın, maazallah faşizm gelir!" falan demek istemiyorum; onun için çok daha fazlası gerekir. Üstelik öyle hayatı boyunca ayağına top değmemiş 'futbol yorumcuları'ndan da değilim. Bazı durumlarda 'taş'ın yerini, gereğini ve tarihsel önemini de bilirim; ancak, sadece 'şeytan taşlayarak' cennete gitmek mümkün değildir. Tabiri caizse bu işin daha bir yığın 'farzı,

sünneti' vardır! Taş atan genç insanın enerjisini, hele ki gençliğin önemli bir bölümünün kafa tokuşturduğu günümüzde, onun devrimci heyecanını küçümsemek mümkün değildir. Gençliği kaybeden sadece bugünü değil, geleceği de kaybeder; tarihsel kural budur. Ayrıca, lüzumundan fazla 'ağır başlı' bir 'işçiciliğin' somunun 'reformizm' ve 'sorumlu sendikacılık'tan başka bir yere varmayacağı da malumdur. 'Gençliğin devrimci heyecanları' da dahil, devrimciliği içermeyen bir 'işçilik' gerçek sosyalistlerin işi olamaz; aynen, gerçek sınıf mücadelesini ve somut işçileri esas almayan, 'taş devri'nde kalmış bir devrimcilik gibi...

Ancak, tarihte kimi zaman uluslararası işçi sınıfının en örgütlü bölüklerinin bile partiyi kaybettiklerini düşündüğümüzde, şu halimizle bizim başımıza nelerin gelebileceğini tahmin etmek zor değildir. Anlatmaya çalıştığım budur. Adına layık bir önderlik, geleceği, işçi sınıfından umudu kesip gençliğe 'gaz vererek' veya 'gençlik yalakalığı' yaparak değil, onun enerjisini sınıf mücadelesinin enerjisine katarak kurabilir. Tabii bu durumda yüzünde müstehzi bir ifadeyle "Ee Baba, peki o zaman **RED**'in eski sayılarından birinin kapağında yer alan, sonra da **RED** tişörtüne basılan eli sapanlı genç fotoğrafı ne demek oluyordu?" diye soranlar çıkabilir. (Çıkmıştır da!) Buna verilebilecek cevap kısmen, o sayının bir anlamda Gazi Mahallesi sayısı olduğudur. Bu nedenle, o kapak ve tişörtte 'taş'ın bir savunma aracı olarak taşıdığı evrensel değer ve de gençliğin devrimci enerjisi vurgulanmak istenmiştir. Ancak bence yine de bir sorun vardır; bu sorun, bütün sevap, günah, güç ve zaafılarıyla sevgili

dergimizin de, işçi sınıfı mücadelesi üzerine onca laf etmesine rağmen, zihniyet olarak henüz tam anlamıyla 'taş devri'ni aşamamış, bir ihtimal ancak 'kaba veya yontma taş devri'nden 'cılız taş devri'ne geçebilmiş olmasıdır...

Dayak arsızız olmamak için!

Dünyada bir dönem sınıf mücadelesinin yerini aldığına inanılan 'yeni toplumsal hareketler', 'sivil toplum örgütleri' hatta bir zamanların, devrimci sosyalizm mücadelesinin önünü açacağına inanılan 'yeni kitle öncüleri', bütün önemlerine rağmen, devrimci ve sınıfsal bir 'özne' yokluğu nedeniyle ya uzay boşluğunda kaybolmuş ya da kapitalizmin midesine inmiştir. Böyle gittiği takdirde bugünkülerin durumu da farklı olmayacaktır. İşçi sınıfı, sosyalizm açısından ikame edilebilecek bir güç değildir. Hiçbir şey büyük bir işçi yürüyüşünün, militan bir grevin, bir fabrika işgalinin, bir işçi barikatının, sıkı bir sendikalaşma mücadelesinin ve üretime el koyma tecrübesinin yerini alamaz. Yani sosyalist mücadelede 'Pantolon uyduramadık, gömlek verelim!' veya 'Abicim, şimdilik bununla idare edelim!' mantığı geçerli değildir. İşçi sınıfı devrimciliği ve önderliği yoksa varılacak yer, artık orası neresiyse, başka bir yerdir...

Genç sosyalistleri, devrimcileri, eli sopalı faşist grupların elinden ancak polisin alabildiği 'dayak arsızları' ve 'linç nesneleri' olmaktan, işçi sınıfının kitlesel eylemi ve caydırıcı gücü kurtarabilir. Yoksa okulda güvenlikçi, mahallede esnaf, meydana faşist, gelen vurur geçen vurur. Tabii, insanın ağına gidiyor...

*Suda Yayınları, birinci baskı, 1975

Her şey para için!

Ahmet Altan, *Tarafa*, "Dünya barış çağına giriyor. Barış savaştan daha kârlı artık. Yaşatmak ve geliştirmek, öldürmekten daha çok kazandırıyor." diye yazmış. Yani artık kapitalistler için daha 'kârlı' olduğu için yaşayacakmışız! Daha uzun yıllar boyunca daha iyi ve daha 'verimli' sömürölmek için. Öyle hemen öldürülmeyecekmişiz. Çünkü dirimiz ölümden daha çok kazandırıyormuş... Barışın gerekçesine bak, süngüye davran! Bu durumda, "Bu ne menem bir yabancılaşmadır?" gibi teorik bir laf da edilebilir, ama inanın kesmez. İnsanın, "Yeter ulan, öldürün de kurtulayım!" diye bağırması geliyor...

bireyler tarafından bilinçli olarak izlenen amaçların çok seyrek olarak gerçekleştiğini; çoğunlukla izlenen amaçların çoğunun birbirleriyle çaprazlaşıp birbirlerine karşı durduklarını belirttik şunları söyler: "Eylemlerin amaçları istenmiş amaçlardır ama bu eylemleri izleyen sonuçlar istenen sonuçlar değildir ya da başlangıçta gene de güdülen amaca uyar gibi görünseler de, sonunda istenmiş olanlardan bambaşka sonuçlara varırlar. İnsanlar, her biri bilinçli olarak istedikleri kendi amaçlarını izleyerek, bu tarih nasıl bir biçim alırsa alsın kendi tarihlerini yaparlar ve işte bu başka başka doğrultularda etki yapan sayısız iradenin ve bunların dış dünya üzerindeki çeşitli yankılarının bileşkesi, tarihi oluşturur" * Memleketin şimdiki durumu veya içinde yol aldığı sürecin teorik açıklaması böyle bir şey midir, bilemem. Ancak kesin olan bir şey varsa, o da siyasi tarafların, gönüllerinde yatan aslanlar her ne

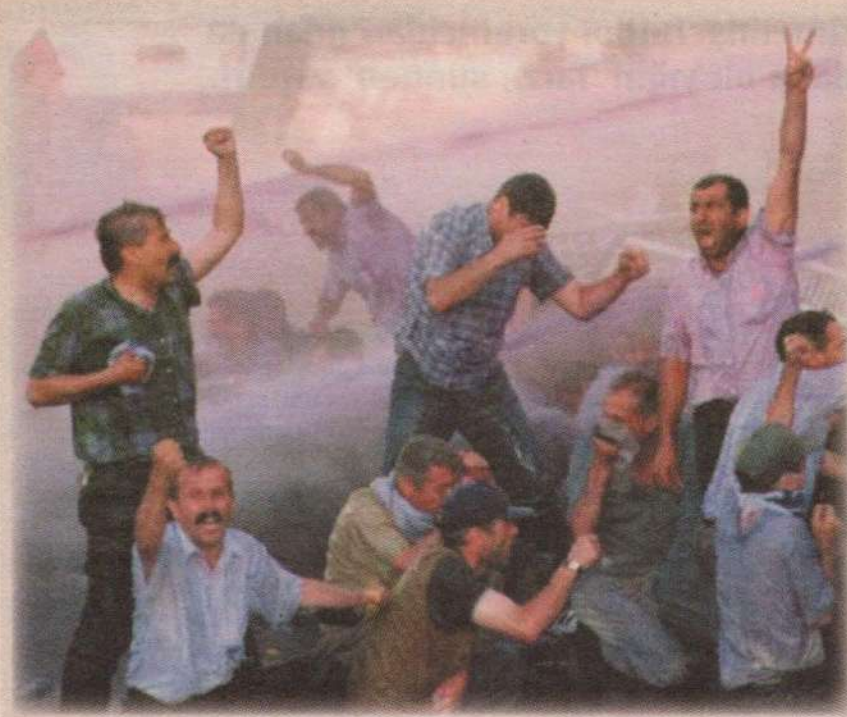
olursa olsun, kapitalist efendilerinin hükmettiği bir ekonominin, siyasetin, toplumun ve de dünyanın gerçeklerine; uluslararası mali sermayenin bu ve öbür dünyadaki çıkarlarına uyum sağlamak zorunda olmalarıdır. Kafanızın içinde ister Hazreti Peygamber'in, ister Ulu Önder'in zamanlarına yolculuk edebilirsiniz. Ancak kapitalizmin hizmetinde olduğunuz sürece gerçek hayatta onun tarihsel çıkarlarının gereğini yerine getirmek zorundasınızdır... İster seve seve, ister başka bir biçimde.

Neye niyet neye kismet!

Yıllardır süren ve kimilerini nice heves, beklenti ve ümitlere sürükleyen çatışma Vaşington, Dolmabahçe, Kürt Açılımı, (daha sonra) Demokrasi Açılımı, (sonunda) Milli Birlik Açılımı, Ermeni Açılımı, Ortadoğu Açılımı falan derken, arada bir çıkan rüzgârlar nedeniyle harlayıp bazen neredeyse en

başta dönme işaretleri verse de, daha kalıcı bir anlaşmaya doğru gitme eğilimindedir. Artık devlet katında, en azından bazı temel meselelerde güçlü dış dayanakları da olan 'sessiz' ama daha 'derin bir mutabakattan' söz edilmektedir. Tabii, yukarıda Engels tarafından dile getirilmiş olan evrensel kural, emperyalizm ve tüm kapitalist efendilerimiz için de geçerlidir. Dolayısıyla dünya halinin hangi şekilleri alabileceğini kimseler tam olarak bilemez; hani 'neye niyet neye kismet!' misali. Ancak, geçmişin o 'acımasız' savaşı epeydir, yeni güçler dengesi içinde olabilecek en manzaralı yeri kapma tartışmasına dönmüştür. İşçi sınıfı bağımsız bir güç olarak sahneye çıkmadığı sürece patronlarımız kendileri pişirip kendileri yiyecek, kendi aralarında eğleneceklerdir. Uzlaşmanın da, mutabakatın da, açılımların da asıl amacı budur!

*F. Engels. *Ludwig Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu. Sol Yayınlar, ikinci baskı, 1979*

ZAMANI ÇOKTAN GELMİŞTİ: MEMURLUK BİR YERE KADAR!

Toplu görüşmelerin sonuçsuz kalmasının ardından KESK ve Türkiye Kamu-Sen 25 Kasım'da bir günlük iş bırakma kararı aldıklarını bir basın açıklaması ile kamuoyuna açıkladılar. Toplu görüşmelerden bir sonuç çıkmayacağını bilen, masanın tek tarafı olduğunu gören KESK, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da görüşmelere katılmamıştı. Toplu sözleşme ve grev hakkı olmadan yapılacak görüşmeleri 'ortaoyunu' olarak adlandıran KESK; toplu sözleşme hakkı için mücadeleye daha toplu görüşmeler sürerken başlamıştı.

Türkiye Kamu-Sen bu görüşmelere sonuna kadar katılıp kendisi için pazarlık yapma olanağı aradı. Ağzlarında hep uzlaşma olan Türkiye Kamu-Sen yöneticileri, sekiz yıllık bir sürecin ardından bir günlük iş bırakma eylemine katılacaklarını açıkladı. Emek platformunun dağılmasının ardından bu iki sendika konfederasyonunun ortak eylem yapması, hak kazanımlarının gerçekleşmesi ve sınıfın birliği açısından önemlidir. **İktidarın saldırı politikalarına karşı kamu çalışanlarının ortak birleşik mücadeleye ihtiyacı vardır.**

KESK, kamu çalışanlarına sendikal örgütlenme hakkı tanımayan darbe yasalarına rağmen, Ankara'da Kızılay Meydanı'nda, adeta savaş meydanında gibi, panzerlerin karşısına çıplak ellerle dikilerek kurulmuştu. Artık bundan geri dönüş olmadığı iyice anlaşılınca, KESK'in karşısına devlet güdümlü sendikalar çıkarıldı. Ancak bunlar da, geline son süreçte, iktidarın uygulamalarına itiraz etmeden sendika olarak kalamayacaklarını fark etti. Burada her türlü eksikliğine rağmen KESK'e görev ve sorumluluğun önemli bir payı düşüyor. Girişeceği meşru militan mücadelesiyle tüm kamu çalışanların ve emekçilerin temsilcisi olduğunu ispatlaması ve kamu emekçilerinin kaybettiği özgüveni tekrar kazandırması mümkün.

Ağustos ayında yapılan toplu görüşmelerde, liderliğinde AKP'ye yakın bürokratların bulunduğu Memur-Sen ve liderliğinde başta MHP taraftarları olmak üzere 'sağ' kesimlerden bürokratların bulunduğu Kamu-Sen masada yer alırken, KESK bu iki konfederasyonu teşhir eden eylem ve etkinlikler düzenledi. Fakat yeterli kitle desteğine ulaşamayan bu eylemler etkisiz kaldı.

Aslında Kamu-Sen'in, sendikal anlayış olarak Memur-Sen'den pek de farkı yok. AKP iktidarı ile arasının iyi olmadığı ve bu süreçte birçok üyesini Memur-Sen'e kaptırmış olması, Kamu-Sen'in iş bırakma eylemine katılma kararı almasında etkili olsa da, sonuçları olumlu potansiyeller üretebilme olanağına sahiptir. Her ne kadar Kamu-Sen'in bu süreçte yer alması bazılarınca eleştirilse de, KESK'in süreci iyi yönetmesi gerekir. Nihayetinde tabanında, bilinci 'sağ' partilerce bulanmış da olsa, pek çok emekçi bulunuyor. Hedefimiz mücadeleyi büyütme, sendikal harekette yaşanan tikanıklığı aşmak ve mücadeleleri ortaklaşmak olmalı... Bunları yaparken de, mücadele etmekten ısrarla kaçınan diğer sendika konfederasyonlarının bürokratlarını teşhir etmeliyiz. (Ö. Altun)

Demokrasi dersi

CHP Genel Başkan Yardımcısı Kemal Kılıçdaroğlu'nun Aydın Belediyesi Meclis Salonu'nda gerçekleştiren toplantıda emeklilere söylediklerini gazeteler 'Emeklilere sert çıktı', 'Emeklilere fırça çekti', 'Emeklileri azarladı', 'Emeklilere esti, güreldi', 'Eli emeklinin yakasında', 'Demokrasi dersi verdi' gibi anlatımlarla duyurdu. Kılıçdaroğlu'nun konu ile ilgili söyledikleri birebir şöyle: "Türkiye'de 9 milyon emekli var. Aileleri ile birlikte sayıları 15-16 milyona ulaşıyor. İsteseler bir partiyi tek başına iktidar yaparlar. 9 milyon emekli hem ağlıyor hem de seçim zamanı gelince koşa koşa oyunu AKP'ye veriyor. Ben bu akıl tutulmasını hâlâ çözmemiş değilim. Bu demokrasi değildir. Kendi hakkına sahip çıkamayan, ülkesine sahip çıkamaz..."

Yerel seçimlerde kimi yolsuzluk dosyalarını kamuoyu ile paylaşarak bir ara parlar gibi olan ve bu nedenle kitlelerde az da olsa bir umut uyandıran; ama arkasını getiremeyen Kılıçdaroğlu'nun yukarıdaki sözlerine gülse mi, ağlasa mı bir türlü karar veremiyor insan.

Matematiğin çok kullanıldığı iş alanlarında çalışan, **hesap uzmanlığı yapan**, kendisi de bir emekli olan Kılıçdaroğlu yanlış hesap yapıyor önce. 9 milyon emekli hem ağlıyor, hem de seçim zamanı gelince koşa koşa oyunu AKP'ye veriyor, diyor. Çalışırken küpünü dolduran ya da kendisi gibi emekli maaşına pek gereksinim duymayan emeklileri yok saydığı gibi, tüm emeklilerin AKP'ye oy verdiğini hesaplıyor. Oysa bu konuda bilimsel bir araştırma yoksa AKP'nin emekliden aldığı ortalama oy yüzde 47 çarpı 9 milyon o da yaklaşık 4 buçuk milyon eder. 9 milyonu fırçalamak niye?

Yanlışlık hesapla kalsa iyi. Bir toplumda belirli toplumsal katmanlardaki insanların oyları birbirine benzeyen partiler arasında bir dağılım gösterir. Bu katmanlardaki insanların eğitimleri, kültürleri dolayısıyla dünyayı algılayışları, olayları yorumlayışları farklıdır. Aynı mantığı sürdürsek pekala şunu dememiz olası: Türkiye'de tarım, IMF ve AB politikaları sayesinde tahrip olmuş durumdadır. Küçük üretici masraflarını karşılayamadığı gibi, kendi yevmiyesini bile çıkaramamaktadır. Şimdi ağlaşıyorlar. Şunu mu diyelim: "Hem ağlıyorsun, hem de seçim zamanı gelince koşa koşa oyunu AKP'ye veriyorsun!"

Aklınızı kim tutuyor?

"Dışarıdan alınan şekerin maliyeti içerdeki maliyetten daha ucuz," diyerek ülkedeki şeker pancarı üretimini tahrip eden, **milyonlarca pancar üreticisini açlığa sürükleyen Özal'a oy verenler arasında muhtemelen kimi pancar üreticileri de vardı.**

Halktan yana bir politikacının görevi halkın çıkarlarını korumayan, tam tersine haklarını gasp eden partilere oy atınları fırçalamak değil, bu tavrın nedenlerini inceleyip **gerekeni yapmaktır.** Kılıçdaroğlu, "Ben bu akıl tutulmasını çözemiyorum," demiş ya, **ben de Kılıçdaroğlu'ndaki akıl tutulmasını çözemiyorum. Kendisini sosyal demokrat kabul eden, iktidara aday bir partinin yöneticileri emeklilerin, köylülerin, işçilerin, dar gelirli olanların neden kendilerine değil de AKP'ye verdiğini çözemiyorlarsa bu partinin yöneticilerindeki bir akıl tutulmasından söz edebiliriz ancak, emeklilerin değil.**

vermek, CHP'nin haddi değildir...

Kılıçdaroğlu, son yerel seçimlerden önce kimi AKP'li belediyelere ait yolsuzluk dosyaları açıkladı. Bu dosyalar AKP seçmenini hiç etkilemediği gibi, CHP seçmeni dışındakileri de fazla etkilememişe benziyor. Ama bu dosyaların Kılıçdaroğlu'na CHP içinde ve kısmen CHP dışı sol kesimde bir itibar kazandırdığı söylenebilirse de, genel oya yansması pek olmadı. Bunun nedeni artık seçmenin yolsuzluk yapmayacak bir iktidar ya da belediye düşünemez olmasındandır. Ben Adnan Menderes'in çapkın olduğunu, tuvaletinde Kur'anı Kerim bulundurduğunu falan hem duydum, hem de gazetelerde yazdı; ama yolsuzluk yaptığına dair kulağıma bir şey çalınmadı. Ondan sonra iktidara gelenlerin tümünün kendilerine ve yakın çevrelerine büyük çıkarlar sağladıklarını kah okuduk, kah duyduk, kah yaşadık. Bunlara rahmetli Bülent Ecevit de dahildir. Bir farkla; o iktidar olabilmek için yolsuzluklara göz yummuştur. Yani yolsuzlukların karşılığını maddi olarak değil, manevi olarak -iktidarda kalarak- almıştır. 1978 başında hükümet olabilmek için 'kumar borcu' olmayan diye lanse ederek Adalet Partisi'nden transfer ettiği 11 milletvekilinin kendi bakanlıklarında yaptıkları yolsuzluklar 12 Eylül darbecilerinin dillerine pelesenk olmuş, darbenin meşrulaştırılmasına katkıda bulunmuştur. Üstelik halkımızın büyük bir kısmı Ecevit'in 'HESAP SORACAĞIZ' vaadine oy vermişti. Son başbakanlığında deprem paraları ve diğer yolsuzluk dosyaları Ecevit'in önüne konmuyor muydu? Konuyordu; ama onlara dokunduğunda diken üstünde duran iktidarının devrileceğini iyi biliyordu.

Demem o ki, yolsuzluk konusunda bu halk yalama edilmiştir. Yolsuzluk onları pek etkilemiyor artık, bundan böyle onları yolsuzlukların olması değil, olmaması şaşırtabilir ancak.

"Böyle demokrasi olmaz," diyerek Kılıçdaroğlu demokrasiden anladığını ne de güzel ortaya dökmüş: 'Demokrasi CHP'ye oy vermek gibi bir şeydir.' Bu halkın çoğunluğuna, "Demokrasi oy kullanmaktır," diye belleten, başta kendi partileridir ve sistemin demokratikleşememesinin önündeki tıkaçlardan birisidir. Bugün ülkemizde kısmi bir 'demokratik' ortam varsa bu -CHP'ye de rağmen- halkın demokratik mücadelesinin bir sonucudur. Ola ki, emeklilerin de, köylülerin de, işçilerin de, diğer halk kesimlerinin de bir kısmı

Yolsuzluk konusunda, bu halk yalama edilmiştir. Halkı yolsuzlukların olmaması şaşırtabilir bundan böyle... Kılıçdaroğlu, "Böyle demokrasi olmaz," diyerek, demokrasiden anladığını ne de güzel ortaya dökmüş: 'Demokrasi CHP'ye oy vermek gibi bir şeydir.'

demokrasiyi yeterince algılamamıştır ve bu doğaldır. Kendilerini demokrat (üstelik sosyal) sayan ana muhalefet partimiz siyasal partiler yasasının, sendikalar yasasının, dernekler yasasının vb. 12 Eylül artığı birçok yasanın değişmesi için kılını kıpırdatmadığı gibi, maazallah birileri bu konuda çaba sarf etse hemen engel olur. Yöneticilerin delegeyi delegelerin de yöneticileri seçmesinden ibaret olan, 'al gülüm, ver gülüm' sözüm ona demokrasileri, gerçekte **toplumsal bir tıkaçtır**. Kılıçdaroğlu'na sormak gerekir, seçim barajını düşürerek sistemden memnun olmayanların parlamentoda temsilini istiyor mu, istemiyor mu? İstiyorsa genel başkanına rağmen bunu savunabilir mi?

Emeklilerin, sistemin türlü-çeşitli entrikaları sonucu AKP'ye oy vermesi, yıllardır CHP'yi iktidara taşıyamayan ve hiçbir zaman da taşıyacakmış gibi görünmeyen demirbaş genel başkana ve yöneticilerine oy verilmesinden daha demokratik bir tavidir. Birincisinde oy verenler masumken, ikincisinde oy verenler tamamen kişisel çıkarları doğrultusunda hareket etmektedir.

Parti içi demokrasisi olmayan bir partinin demokrasi konusunda emeklileri eleştirmesine ne ad verileceğini bilmiyorum ya da **kelin yağı olsa başına sürer...**

Parti içi demokrasisi olmayan, kendi içinde kastlaşmış bir parti, değil 'sosyal demokrat', 'komünist' ön adını da taşısa halktan kopuktur. Nitekim CHP de halkın eğitim hakkı, barınma hakkı, sağlık hakkı, su hakkı ve giderek yaşama hakkı elinden alınırken hiç ses çıkarmayarak bu hak gasplarına dolaylı destek vermiş oluyor. Halkın hak gasplarına karşı protestolara katılsalar (vazgeçtim bu protestoları kendilerinin örgütlemesinden) Kılıçdaroğlu'nun emeklilere ettiği sözlere ciğerim yanayacak. Küçük sosyalist gruplar bile bu sisteme, bu sistemin iktidarına ana muhalefetten fazla muhalefet yapıyor.

'ABD parmağı'ymış!

İktidarın peşinden giden, onun gündemini uygulayan bir ana muhalefet partisini Türkiye bugüne kadar görmedi desek mübalağa olmaz. AKP hükümetinin önümüzdeki üç ayda, altı ayda, bir yılda, beş yılda neler yapacağına dair kamuoyunca bilinmeyen bir programı var. Bir de kamuoyuna deklare ettiği planları var. Zamanı gelince bu bilinen ve bilinmeyen programlarını uyumlaştırarak, ya da birini diğerinin altına gizleyerek gündeme getiriyor. Açılışın ilk açıklandığı güne kadar bu konudan bir bilgimiz olmadı. Yavaş yavaş gerçekleştirilmesi gereken bir

süreç jet hızıyla gündeme giriyor.

Ortalık toz dumana karışmışken halkın sağlık, barınma gibi hakları budanırken fahiş elektrik ve petrol zamları gündeme sokuluyor.

Emeklilere demokrasi dersi veren ana muhalefetimizin tüm yaptığı hükümetin gündemleri peşi sıra koşmak. Oysa ana muhalefet partisinin ülkenin sorunlarıyla ilgili bir programı olmalı; kağıt üzerindeki söz etmiyorum, örneğin üniversitelerle, faili meçhul cinayetlerle, Kürt isyanıyla ilgili kamuoyu ile paylaşılmış somut bir projesi var mı? Hükümet türban krizi, Ergenekon Davası, 'açılım' gibi süreçleri gündeme getirmese ana muhalefetin lideri ve sözcüleri ne konuşurlardı, ne yaparlardı bilemiyorum. **Kitleleri arkasına alarak insanlık dışı uygulamalara karşı çıkmak yerine emeklileri demokrat olmamakla, vatana sahip çıkmamakla, AKP'ye oy vermekle suçlamak ne yaptığını bilmemek, yani aklı tutulmaktır.**

Bir de ülkemizce uygulanan çeşitli politikaların ardında ABD'nin parmağı olduğunu ikide bir yinelemeler mi, insana bıkkınlık geliyor. Hükümetin bu tavrına içtenlikle karşı çıkan bir partinin işi ikide bir malumu ilan etmek olamaz. **İktidar olduğunda ABD'nin politikalarını uygulamayacağını deklare edersin. Yetmez. ABD'ye karşı olmanın olmazsa olmaz koşulu ABD'nin başını çektiği emperyalizme karşı olmaktan geçer. Yani antiemperyalist olduğunu açıklamazsan şimdi olduğu gibi kimse yutmaz. Bu da yetmez; zira antikapitalist olmayınca antiemperyalist olunmaz.** E, bir parti antikapitalist olunca geniş halk yığınlarının önüne düşerek tekellere karşı mücadele başlatır. İşte biz bunun için CHP'nin iki de ABD'ye gönderme yapmasını hiç ciddiye almıyoruz.

Kılıçdaroğlu'nun, "Kendi hakkına sahip çıkamayan, ülkesinin hakkına da sahip çıkamaz," sözüne katılıyorum; ancak kendisine faydası olmayan bir partinin ülkeye de faydası olamayacağını hatırlatmam gerekiyor.

CHP'nin yanına bile uğramadığı, elitist bir tavırla yaklaştığı emekliler, işçiler, köylüler, işsizler, memurlar, yani sistemin kurbanları, bir gün elbet örgütlenip bu insanlık dışı sistemi ve onun çağdışı partilerini süpürerek gerçek demokrasiyi kuracaktır. Yoksa **düzen partilerinden demokrasi beklemek tekedan süt beklemeye benzer.**

Emeklilere demokrasi dersi vermek, CHP'ye ve onun genel başkan yardımcısına düşmez ...

İLİSTİRİLMİŞ GAZETECİNİN SON NUMARASI

Gazeteciliğe ilişkin yaygın bilgi, bu mesleğin bir hak arama meselesi olduğu yolundadır. Gazeteci kimliğini taşıyan kişinin ise, toplumda haksızlığa uğramış, kurulu düzenin adaletsiz yargılama süreçlerinden geçmiş, yok yere cezalanmış, marjinalize edilmiş, kredibilitesi yok edilmiş kişilerinin, kurumlarının ve sınıflarının mücadelesinde bir aracı vazifesi üstelenmesi beklenir.

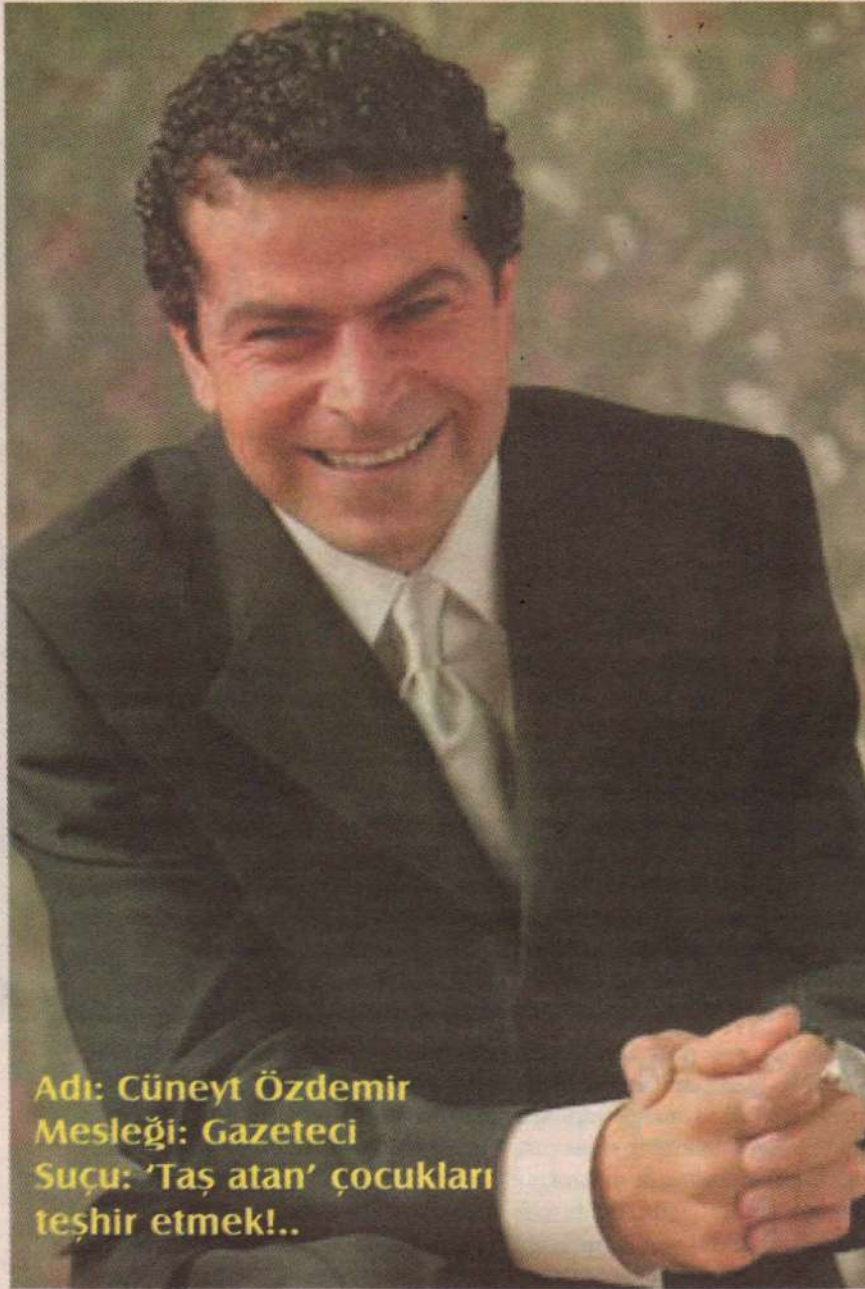
Gazetecilik faaliyetinin kalitesi, gazetecinin topluma 'şeylerin ne olduğuna' ilişkin bilgiyi, ne kadar doğru aktardığıyla ölçülür. Bir toplumda kimler 'iyi çocuklar', kimler 'kötü çocuklar'dır. Mesela böylesi bir bilgi, o toplumda yaşayanların doğru düşünme, değerlendirme, karar alma ve aksiyona geçme süreçleri açısından çok önemlidir. Tabii, pek çok alanda olduğu gibi, gazetecilikte de ideal olanla pratikte gözlenen her zaman aynı olmuyor. Özellikle Türkiye gibi büyük medya organlarının üretim araçlarını elinde bulunduranlar, hükümetler ve devletten gelen hegemonyacı taleplere pek açık olduğu ülkelerde, neyin ne olduğunu anlamak için başdurduğumuz medyada, önce hangi gazetecinin iyi, hangi gazetecinin kötü olduğunu çözmek ve sonra da bize 'inanmamız için' verdiği bilgiyi ustalıkla analiz edebilmemiz gerekiyor.

İşimiz zor. Çünkü bu gazeteciler, neyin ne olduğuna dair bir bilgiyi kurgulamadan önce, büyük bir ustalıkla yaptıkları işin ne kadar iyi bir gazetecilik, kendilerinin de ne kadar başarılı bir gazeteci olduklarına ilişkin bilgiyi oluşturuyorlar zihinlerde...

"Ey okur, ey izleyici... bak senin için gittim araştırdım... sordum soruşturdum... kimsenin yapmaya cesaret edemediği bir işi yaptım... ve işte karşında yılın gazetecilik olayı... en usta muhabirlerimiz sordu... cevaplar burada..." diyorlar. Ve sadece bu yüzden, yaşamımız, demokratik katılımımız için çok gerekli olan ve kendileri tarafından kurgulanmış bazı bilgilere inanmamızı istiyorlar.

Bu gazetecilik parodisinin son ve güzel örneklerinden birisi Cüneyt Özdemir'in CNNtürk kanalında yayınlanan 5N 1K programında, 'TMK mağduru çocuklar'ı konu alan haberi.

Terörle Mücadele Kanunu kapsamında 'güvenlik güçleri'ne taş atmaktan yargılanan ve yaşları 18'den küçük 250'den fazla çocuğun durumuna ilişkin gerçeklik, nasıl acımasızca ve hunharca tahrif edilir konusuna mükemmel örnek. İzleyenleriniz vardır belki, izlemeyenler için kısaca

Adı: Cüneyt Özdemir
Mesleği: Gazeteci
Suçu: 'Taş atan' çocukları teşhir etmek!..

anlatayım: 5N 1K'nın deneyimli muhabirlerinden biri Diyarbakır'a gider. Güvenlik güçlerine taş atmaktan tutuklu olan veya hüküm giymiş çocukların ailelerini, tutuksuz yargılanan çocukları, taş atıp 'henüz' yakalanmamış olanları, çocukları taş atmaya teşvik eden 'ağbileri' bulur; onlarla konuşur; sorular sorar. Programın ana başlığına bakılırsa, amaç, **"Bu çocuklar neden taş atıyor?"** sorusuna cevap aranmaktadır.

Ayrıca, vicdan kanatan bu soruna, yani küçük çocukların sadece taş atmaktan 20 yıla varan ceza istemiyle yargılanmalarına, hatta kimilerinin 4 ile 10 arasında değişen cezalar almalarına bir protestodur bu haber. Gazeteci hak aramaktadır yani...

Ufak atın civcivler yesin

Lakin, bu iddialı haberciliğin alt ve üst metni analiz edildiğinde, çok vahim bir tablo bizi bekler: Öncelikle ciddi bir etik ihlal vardır haberde. TMK mağduru çocuklar, 18 yaşın altında oldukları için ve büyük

bölümünün hâlâ davaları devam etmekte olduğu için isimlerinin açıkça yazılması ve fotoğraflarının açıkça yayınlanması hem yasal olarak suçtur, hem de gazetecilik ilkelerine aykırıdır. TMK mağduru çocukların dava süreçlerini izleyen Çocuklar İçin Adalet Çağrıcıları grubunun açıklamalarına ve habere konu olan çocukların ailelerinin söylediklerine bakılırsa, Cüneyt Özdemir ve ekibi, söyledikleri yaparken **fotoğrafları mozaikleterek yayınlacaklarına söz vermiştir**. İsimler de haberde açık açık yazılmayacaktır.

Oysa, yayın gecesi programı izleyen anne babalar çocuklarının isim ve fotoğraflarının açıkça yayınlandığını görerek, bir kez daha mağdur edildiklerini anlar. Mağduriyet bununla da kalmaz. 'Taş atan çocuklar'ın vicdan sızlatan hallerine dikkat çekmek için yapıldığı iddia edilen haberde kullanılan dil ve anlatım biçimi çok problemlidir. Terörle Mücadele Kanunu veya resmi otoritenin 'sivil itaatsizliğe'

verdiği tepkinin boyutu masaya yatırılmadan **'devlet güçlerine karşı suç işleyen çocuklar'** söylemi tüm programda baskındır. Bu çocuklar, 'suç' işlediklerini bilerek ve isteyerek güvenlik güçlerine taş atmışlardır. Bu 'suç'u onlara işleten büyük 'abi'leri (ablalar buluşmıyor bu işlere zaar) vardır. Bu abiler, terör örgütüne veya DTP'ye bağlı çalışmaktadır. Aileler çocuklarının eve dönmelerini beklemektedir ve çocuklarının 'suçsuz' olduklarına inanmaktadır. Diyarbakır'da sokaklarda oynayan çocuklar arasında gezinen 5N 1K kameraları, **rastgele aldıkları çocuk görüntülerinin üzerine, "Bu çocuklar neden taş atıyor?"** sorusunu sormakta ve bir kentin tüm çocukluğunu 'potansiyel suçlu' ve **'terörist maşası'** ilan etmektedir. "Neden taş atıyorlar?" sorusunun cevabı, programın arka sesinde anlatılmaktadır. **Bu çocuklar bir örgütle bir partinin kullandığı çocuklardır. Bazıları bilinçli, bazıları da bilinçsizce 'suç işlemektedir'...**

Böylesine acemice ve derinliği olmayan bir haber kurgusu yani. Resmi görüşün görmek istediği bakış açısıyla, adil olmayan yargı süreçlerini meşrulaştırıp, sorgulamayan ve sayısız etik ihlal içeren bir habercilik... Taş atma eylemlerinin arkasındaki sosyolojik, siyasal, ekonomik ve kültürel arka plan görmezden gelinmiştir. **"Diyarbakır'da çocuk olmak, çoklukta kaybolmak demek..."** filan gibi afilli, ama bir o kadar da anlamsız genellemelerle örülü haber metninde, **bu çocuklar her canları istediğinde gidip bir kaç polisi taşıyorlarmış gibi bir algı yaratılmaya çalışılmıştır**. Diyarbakır'da çocuk olmak, sözelimi İzmir'de çocuk olmaktan çok daha farklı bir şeydir...

Ama o fark tam olarak nedir, ne yazık ki bu programı izleyenler öğrenememektedir. "Bir taşın bedeli 7 yıl!" diye ilan etmektedir Cüneyt Özdemir ve ekibi. "Bakin, taş atarsanız başınıza bunlar gelir!" Programı izlediğimde tüylerim diken diken oldu... TMK mağduru çocukların dramına dikkat çekeyim derken, o çocukları bir kez daha mağdur etmekle kalmamış, **'bir şey nasıl bu kadar yanlış tarif edilir'** konusunda haber analizi derslerine müthiş bir kaynak oluşturmuşlar.

Üniversitedeki öğrencilerimle defalarca başa sarıp, her bir cümledeki anlam kurgusunu analiz ettik. İyi gazetecilik kisvesi altında resmi söylem nasıl yeniden üretilir bahsine son yılların en iyi örneği olduğuna karar verdik. Başka bir deyişle, 'bilinçli veya bilinçsizce işlenmiş bir gazetecilik suçu' olduğuna!..

RABİA BAŞINI AÇTI, ŞEYİNİ KAPATTI!..

ESRA ARSAN

Çok şizofrenik bir ülkede yaşıyoruz sahiden... Geçenlerde radyoda bir programa takıldım. Programın konusu bir zamanlar Roma hapishanelerinde Mehmet Ali Ağca'yla söyleşi yapan gazeteci Rabia Kazan. Önce anlamadım, çünkü konuşan kadın aslında şu **Burger King reklamlarında oynayan iki sarışın aptal kız kardeş tarzında konuşuyor**; yayık yayık böyle radyo DJ'i gibi...

Neyse, meğerse bu kadın bir zamanlar **Ortadoğu** gazetesi muhabiriyken, allem edip kallem edip Ağca'yla konuşmayı başaran cevval gazeteciymiş. O anlattıkça ben hayretler içinde dinliyorum: Ağca'yla konuşabilmek için cezaevi yetkililerine Ağca'nın nişanlısı olduğu yalanını uydurmuşlar. Ağca'yla bir sürü mektuplaşmadan sonra, **'Ülkücü Asena'** filan olduğu için onu da ikna etmiş bu oyuna... Hatırlarsınız, gazetelerde boy boy fotoğrafları yayımlanmıştı o zamanlar; kara kaşlı, kara gözlü, başı kapalı Rabia, uzun süre

'Ağca'nın nişanlısı' olarak haberlerde yer aldı. Söyleşi yapmak için gittiği İtalya'da bir süre kalmış meğerse. O ara, tanıştığı bir Avukat aşık olmuş Rabia Kazan'a. Ama sıkı durun, **adam aynı zamanda Komünist Parti milletvekili**. Rabia evlenmiş bu adamla... Annesi evliliğe karşı çıkmış, ama **adam kelime-i şehadet getirince** susmuş; bir sünnet olması eksik kalmış adamın! Şimdi

çok mutlu bir yuvası varmış. Radyo programına konuk olması, **'İran'da fahişelik'** üzerine yazmış olduğu yeni kitabının tanıtımı şerefineymiş. Kitap İtalya'da piyasaya çıkmış ve çok satıyormuş. İtalya'nın en ünlü gazetecileri kendisiyle söyleşiler yapıyormuş. Türkiye'de ise henüz yayımlanması yasakmış...

Ben şoktan şoka girerek dinliyorum; ama daha bitmedi... Sıkı durun, Rabia artık başını açmaya karar vermiş. Artık annesinin dediği gibi 'saçının tek bir teli görünse bile günah işlemiş olacağı' görüşüne inanmıyormuş. Veeee, o gün, o radyo programında, programın sunucusunun yoğun isteği üzerine, alkışlar eşliğinde başörtüsünü çıkardı Rabia... **'Açıyor musun? Hadi aç aç aç...'** alkışları arasında. Bununla da kalmadı, Adriano Celentano'dan **La chate mi cantare** adlı parçayı seslendirdi filan... Ben hâlâ kendime gelebilmiş değilim!

Çok şizofrenik bir ülkede yaşıyoruz sahiden...

A H ŞU RESMÎ BELGELER OLMA SA!..

Taraf Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ahmet Altan, NTV'yi BBP Genel Başkanı Yazıcıoğlu'nun helikopterini düşürmekle suçladığı haberlerinden sonra özür diliyor... Gören de haberde yapılan hatayı, **The Guardian**'ın Türkiye'nin başkentini İstanbul olarak yazması gibi bir şey sanır:

"Arama kayıtları 'resmî belgeydi' ve çok ciddi iddialar vardı.

İddiaları ve belgeleri yayımladık.

NTV, sadece aramadığını söylemekle yetindi ama bir açıklama yapmadı.

Bunun üzerine dün arama saatlerini yayımladık.

NTV dün akşamüzeri 'kendi telefonlarının GMT saatlerine göre kayıt verdiğini', savcılıktaki belgelerle gerçek zaman arasında iki saat fark olduğunu açıkladı.

Savcılıktaki belgeleri tanzim eden Türkiye İletişim Başkanlığı'nın başkanını aradım.

O da telefonu Teknik Daire Başkanı'na verdi.

Savcılıktaki kayıtların yanlış olup olmadığını sordum.

Teknik Daire Başkanı, savcılıktaki kayıtların yanlış olduğunu, bu yanlışlığı ancak bugün **Taraf** gazetesi belgeleri yayımlayınca fark edebildiklerini söyledi.

'Bugüne kadar savcılıktaki bilgilerin yanlışlığının biz de farkında değildik, sizin haberiniz üzerine araştırıp öğrendik' dedi.

Hiç mızıkçılık yapmayacağız.

Haksız olduğumuzu anladığımız anda bunu hemen söyleriz."

Mızıkçılık yapmayın tabii, gazetecilik yapın. Elinize gelen her 'resmî' belgeyi Allah'ın kelâmı belleyip inanmayın. En temel gazetecilik kuralını uygulayın: Belgede zan altında bırakılan karşı tarafı mutlaka arayın, görüş alın (ama iki kere değil, NTV'nin yaptığı gibi gerekirse yüzlerce kere). Olaylara sağlıklı bir şüphecilikle yaklaşın. **"NTV bu helikopteri düşürmek için aramış olabilir,"** senaryosunu yaratıp kendi çapınızda

kurgulamaya çalışacağınız, "Neden istesinler kardeşim böyle bir şeyi?" diye sorun. Neden o resmî belgelerde sadece NTV'nin arama kayıtları var da, diğer medya kurumlarının yok; diye bir düşünün. Acaba birileri NTV'ye ilişkin bir yargıyı sizin aracılığınızla mı yaygınlaştırmaya çalışıyor, diye şüphelenin. Her elinize tutuşturulan resmî belgeyi iki üç süzgeçten geçirmeden yayımlamayın. Şunu da unutmayın, özür dilemek elbette bir erdemdir. Ancak, böylesi bir hatayı (birisini veya bir kurumu mesnetsizce cinayete teşebbüsle suçlamayı) sizin yetiştirdiğiniz Anglosakson kültürde bir gazeteci yapsa, istediği kadar iyi gazeteci olsun, gazetecilik hayatı ertesi gün biterdi. **'Özür diledik, geçti gitti'nin de bokunu çıkarmayın!**

VURUCU TİM GAZETECİLİĞİ

Show TV ana haber bültenini hazırlayan ve sunan Ali Kırca, geçtiğimiz aylarda yayınlanan bir **Siyaset Meydanı** programında başına gelen 'felaket'in rövanşını barış elçilerinin yurda girişi sonrası haberciliğiyle aldı. Ne olmuştu o Siyaset Meydanı'nda? **'Çocuklarla Kürt açılımı'** adlı seansta, bir tarafta Türk, diğer tarafta Kürt çocuklar konuşurken, Umut adlı Hakkarili bir çocuk "PKK dediğiniz nedir ki? PKK benim amcamdır, PKK benim teyzemdir..." diye söze girince malum diskur bozulmuş, Ali Kırca da programı yaptığına yağacağına bin pişman olmuştu. Neyse ki şu 'barış süreci' imdadına yetişiverdi. 'Barış elçileri'nin Diyarbakır'da coşkuyla karşılandıkları gün, Show TV ana haber bülteni şehit aileleri ve gazilerin sesini duyurmak için emre amadeydi. "Biz o teröristler kırmızı halıyla karşılsın diye mi oğullarımızı ölüme yolladık?" diyen aileler mi istersiniz, "Madalyalarımızı geri vereceğiz," diyen gaziler mi?.. Barış sözcüğünün 'B'sinin geçmediği, ama kan, şiddet ve gözyaşı tacirliği yapılarak, "Bakin, biz ne kadar vatanperveriz" bilgisinin kurgulanmaya çalışıldığı bir habercilik. Ali Kırca'ya, Jake Lynch'in **Barış Gazeteciliği** adlı kitabını okumasını tavsiye ediyor ve dünyada savaş ve çatışmanın barışçı yolla sona ermesi süreçlerinde gazeteciye çok büyük görev düştüğünü ve 'barış söyleminin' yaygınlaştırılmasında gazetecinin rolünü anlayabilmesini diliyoruz. Kan, ölüm ve gözyaşı dolu haberleri tekrar tekrar izletmek ve buradan kişisel prestij kayıplarını telafi etmek kolay, ama barış gazeteciliği yapmak zor zenaat...

Obama'ya Nobel Barış Ödülü: Takiyyeci

Ekimin 10'unda ajanslar, Nobel 2009 Barış Ödülü'nün ABD Başkanı Barack Obama'ya verildiğini flaş haber olarak geçti. Basında ve uluslararası siyasi çevrelerde şaşkınlıkla karşılanan bu gelişmenin üç farklı çevrede üç farklı yankısı oldu.

'Obama'nın dostları'

Öncelikle, 'Obama'nın Dostları' cephesinden, beklendiği üzere, geniş bir övgü ve kutlama korusu sesini yükseltti. Bu anlamda, Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy, İspanya Başbakanı Zapatero, Almanya Başbakanı Merkel, Amerikan Devletler Örgütü Genel Sekreteri Jose Miguel Insular ve NATO Genel Sekreteri Rasmussen gibilerin açıklamaları dikkate değerdi.

Hatta Brezilya Devlet Başkanı Lula da, "Nobel Barış Ödülü emin ellerde," dedi ve bu açıklamasıyla Obama'nın, "Lula bizim adamımız," sözünün rastlantı olmadığını gösterdi. Tabii Arjantin'den Kirchner ve Şili'den Bachelet de bu koroya katılmaktan geri kalmadı.

Küba lideri Fidel Castro da kendi payına ödülün ABD Başkanına verilmesini 'olumlu bir adım' olarak değerlendirerek, Obama'nın, "Bu ülkenin daha önceki pek çok başkanınca yürütülen soykırımcı siyasete eleştirel yaklaşarak" hareket etmesi gerektiğini söyledi. Tabii bu, Obama'nın yapmaya hiç de niyetli olmadığı bir şey...

'Prematüre' bir ödül mü?

Arjantin'den 1980 Nobel Barış Ödülü sahibi Adolfo Perez Esquivel ve Amerikalı film yönetmeni Michael Moore gibi kimileri ise Obama'nın siyaseti ve bu siyasetin çelişkileri karşısında daha eleştirel bir tutum takınarak ödülün ona verilmesinin 'premature' olduğunu ve ödülü hak edip hak etmediğini kanıtlamak zorunda olduğunu söylediler. En iyi durumda, Obama'nın dünya barışına hizmet edebileceğine dair 'eleştirel umut' taşıyanlar ve bu yönde verilen sözlerle itibar edenler var.

Topyekûn ikiyüzlülük

Nihayet bir de Uluslararası İşçi Birliği- Dördüncü Enternasyonal (UIB-DE) gibi, haberi Nobel Enstitüsü'nün emperyalizmin çıkarlarına hizmet uğruna içine düştüğü açık ikiyüzlülüğün tescili olarak ve derin bir öfkeyle okuyanlar var.

Bu yeni bir durum değil elbette.

Enstitünün tıp, fizik, kimya gibi dallarda verdiği ödüller bu bilimlerdeki çaba ve gelişmeleri teşvik etme amacı taşıyor olabilir ama Barış Ödülü kararları her zaman 'politik' olmuştur ve genellikle de emperyalist siyasetlerin yönüyle paralellik arz etmiştir, hatta 'sol' figürlere verildiğinde bile.

Bu anlamda, Enstitü'nün görevdeki ya da eski ABD başkanlarına verdiği ilk Barış Ödülü de değildir bu. 1906'da Theodore Roosevelt, 1919'da Woodrow Wilson, 2002'de eski başkan Jimmy Carter ve 2007'de Başkan Yardımcısı Al Gore layık görülmüştü bu ödüle.

Mevcut durumdaki takiyyeye yakından bakalım. Her şeyden önce Obama ABD Başkanı olarak dünyanın en büyük emperyalist kuvvetinin başındaki adamdır. Ve bu yüzden de gezegenimizdeki vahşi sömürü ve yağmadan, hızla büyüyüp genelleşen ve milyarlarca insanı etkisi altına alan yoksulluk, sefalet, açlık ve hastalıklardan sorumludur. Dünyanın dört yanında eşit ya da aşırı güç kullanımına dayalı baskı ve saldırganlığın yapısal biçimi olan emperyalizm, ezilenlerin bu azgın sömürü ve saldırganlığa karşı geliştirdiği direnişi kırmak için daha da saldırganlaşıyor. Ve Obama da bu yapının tepesindeki adamdır.

O bir 'barışçı' mı?

Yüz binlerce askerle Irak'ı hâlâ işgal altında tutan, Afganistan'daki askerlerinin sayısını daha yeni iki katına çıkaran, Filistin halkına karşı soykırımcı ve ırkçı İsrail devletinin sadık müttefiki olan, BM Barış Gücü kisvesi altında Haiti'yi işgal altında tutan bir adama Barış ödülü verilmesi ikiyüzlülüğün hem de dik alasıdır.

Afganistan meselesi üzerinde biraz durmakta fayda var. Oradaki savaşı tırmandırmak için yürüttüğü olağanüstü çabadan ötürü 'Obama'nın Savaşı' deniyor Afganistan'daki emperyalist saldırganlığa. Son

dönemde NATO kuvvetlerine gerçekleştirilen saldırılar yüzlerce sivilin ölümüne yol açtı. İşgalcilerin durumu zorlaştıkça böylesi yöntemler daha da yaygınlaşıyor.

Bu anlamda, Obama bugün, bu ülkelerdeki askeri varlığının yarattığı yıkımdan, özellikle sivillere yönelen vahşet ve katliamlardan birinci derecede sorumludur. Bütün bunlar ortada dururken Nobel Enstitüsü'nün Obama'yı gerçek bir 'barışçı' olarak göstermesi takiyye değil de nedir?

Nükleer takiyye

Ödülün Obama'ya verilmesinin resmi gerekçelerinden birinde ikiyüzlülük paçalardan dökülüyor. Nobel Enstitüsü'nün

Başkanı Thorbjørn Jagland'ın açıkladığına göre, "Ödül Komitesi Obama'nın nükleer silahsızlanma ve dünyanın nükleer silahlardan arındırılması konusundaki vizyon ve çabalarını çok önemsiyor"muş. Sanırım, 'Uluslararası Toplum'un önderi olarak ABD'nin Kuzey Kore ve İran üzerindeki baskı ve tehditlerinden söz ediyor.

Bugün dünyanın en önemli nükleer güçleri, başlıca emperyalist devletler (ABD, Britanya ve Fransa) ile emperyalizmle uzlaşmış eski işçi devletleridir (Rusya ve Çin). Bunlara, emperyalizmin yakın zamanda nükleer silah edinen kimi müttefiklerini de (İsrail, Pakistan, Hindistan) ekleyebiliriz. Nükleer silah sahibi ülkelere yalnızca Kuzey Kore bu ittifakın dışındadır.

Obama'nın, Nobel Komitesi tarafından 'nükleer karşıtı perspektif' olarak sunulan siyasetinin aslında hiç de 'barışçı' olmadığını biliyoruz. Bu siyaset, emperyalizmin ve müttefiklerinin nükleer silahlarını korumalarını, diğer ülkelerin nükleer silah sahibi olmalarının engellenmesini öngörüyor. Bugüne dek savaşta nükleer silah kullanmış

tek ülke de ABD değil mi, 1945'de Japonya'ya atılan atom bombalarını hatırlayalım...

Bu siyaset, bir yandan kendi saldırganlık tekellerini korurken öte yandan İsrail'in ya da bizzat ABD'nin nükleer saldırı tehdidi altındaki İran gibi ülkelerin kendilerini savunma olanaklarını kısıtlama siyasetidir.

Ödülün gerçek nedeni

Ödül kararının nedenlerinden biri de şöyle ifade edildi: "ABD Başkanı'nın uluslararası diplomatik havayı değiştirmeye yönelik çabaları..." Tabii bu gerekçe de bütün bu müsamereyi meşrulaştırmaya yetmedi. Şimdi, ödülün Obama'ya verilmesinin gerçek sebeplerine bir göz atalım.

Gerçekten de Obama ABD'nin dünya siyasetindeki bir değişimi temsil ediyor. Bush'un 'tek taraflı saldırganlık' siyaseti yerini Obama'nın 'çok taraflı uzlaşma' siyasetine bırakıyor. Yani, güç kullanmanın, saldırganlığın, askeri yöntemlerin işe yaramadığı durumlarda emperyalist çıkar ve siyasetlerin yürütülmesinde diplomatik çabalar, 'ikna' ve 'konsensüs' yöntemleri daha fazla öne çıkıyor.

Fakat kuşkusuz bu değişim Obama'nın 'barışçı'lığı ya da 'erdem'inden kaynaklanmıyor. Bush'un 'Terörizme karşı savaş' ve 'Yeni Amerikan yüzyılı' siyasetinin Irak, Venezüella, Afganistan ve diğer ülkelerde kitle hareketinin direnişiyle karşılaşarak başarısızlığa uğraması bu siyaset değişikliğini gerekli kıldı. Öte yandan, kapitalist dünyanın 1929'dan bu yana gördüğü en büyük ekonomik krizin yarattığı sosyal huzursuzluk da bu değişimde önemli bir faktördü.

Bush'un siyasetinin başarısızlığı ve ekonomik krizden kaynaklanan sosyal riskler emperyalizmi bu yeni durumu göğüslemek ve 'kayıpları azaltmak' üzere yeni bir ayarlamaya zorladı. Böylelikle dünyanın zenginliğini özellikle de petrol ve madenler gibi stratejik ham maddeleri yağmalamaya devam edebileceklerini umuyorlar.

Aslında Obama ve Bush aynı emperyalist çıkarları savunuyor. Ancak Obama'nın içinde bulunduğu koşullar farklı ve siyaset değişikliğini gerektiriyor. Bush son döneminde bu değişimi başlatmaya zorlanmıştı, Obama bugün bunu daha açık biçimde temsil ediyor.

Bu değişim aslında emperyalist siyasette uzlaşma ve saldırganlık arasındaki yeni bir 'havuç-sopa' dengesini ifade ediyor. 'Havuç' (uzlaşma) merkezi siyaset haline gelirken 'sopa' (saldırganlık) bir destek

emperyalizm...

Correo
Internacional

Yani, diplomatik müzakere ve uzlaşma bugün çok daha önemli bir işlev görüyor. İşte Obama'nın 'barışçılığı'nın sırrı da burada yatıyor.

Antik çağda, Roma İmparatorluğu'nun kendi çıkarlarını garantiye almak için oluşturduğu istikrarlı ortama 'Pax Romana' denirdi. Bu bağlamda, Obama gerçek bir barış değil, bir 'Pax Americana' yaratmaya çalışıyor.

Dahası, emperyalizmin Obama'yı başkanlığa getirmesi yalnızca bir taktik değişikliğine değil aynı zamanda esas karakterinde belirgin bir değişime de işaret ediyor. 'Nefret uyandıran' Bush'u kovup yerine 'sempatik' Obama'yı getirmekle dünyadaki ezilen kitleleri mevcut başkanın insanlığın yararına çalışan 'insancıl ve duyarlı' bir adam olduğuna inandırmaya çalışıyorlar.

Bu ödülü Obama'ya vermekle Nobel Enstitüsü de, emperyalizmin Obama'nın prestijini artırma ve kitleleri onun dünyaya barış getirecek adam olduğu yalanına inandırma çabalarına gayri resmi bir ajan olarak katılıyor, ortak oluyor.

Barış nasıl sağlanır?

'Dünyada barış'. Ulusal, ırksal, etnik, dini, cinsel tüm farklı bileşenlerin bir arada hoşgörü içinde yaşadığı, savaşların ve yıkımların olmadığı bir dünya... Dünyadaki pek çok insanın arzusu bu...

Fakat, kapitalizmin, emperyalizmin

çıkart ve ayrıcalıklarına hizmet eden ekonomik ve politik yapıların tahakkümü altında asla gerçekleşmeyecek bir arzu. Öyle bir sistem ki, yoksulluk, açlık ve sefalet

üretiyor, ezilenlerin mücadelelerini savaşlarla ve soykırımlarla bastırıyor, bir avuç asalağın çıkarları uğruna halklar arasına düşmanlık tohumları ekiyor, onları birbirine düşürüyor...

Ağababaları ABD emperyalizmi ve işbirlikçileri başta olmak üzere bu insanlık dışı ve vahşi sistemi yerle bir etmeden 'dünyada barış' imkansızdır. Obama'nın ikiyüzlü 'barışçı' siyasetine karşı mücadele etmeden gerçek bir dünya barışı kurulamaz.

Bu yüzden, bu ödül etrafında sergilenen müsameroyu şiddetle kınıyoruz ve dünyanın tüm ezilenlerini bu ikiyüzlü kampanyaya inanmamaları konusunda uyararak istiyoruz.

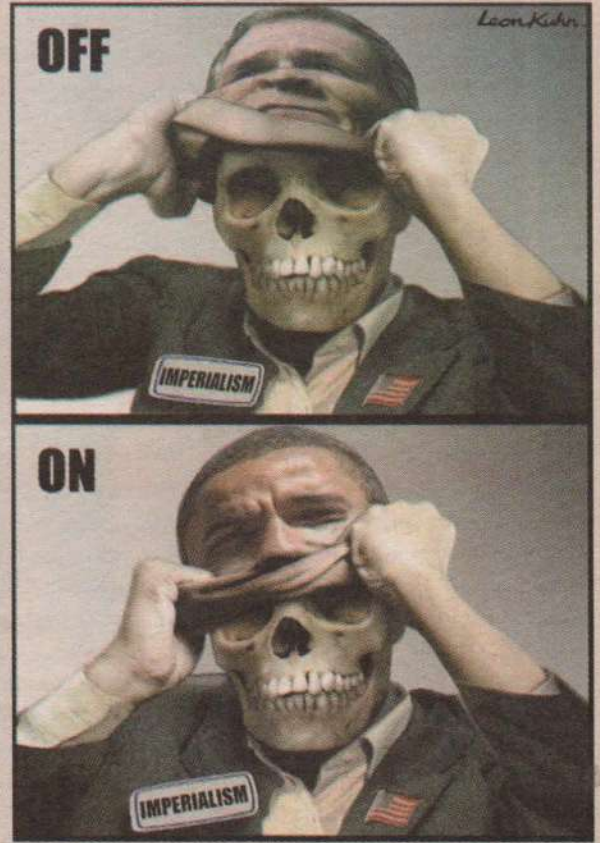
Dünyaya barış ancak, bu vahşi sömürü sistemi devriliş yerine, zenginliğin tüm topluma adil bir şekilde pay edildiği, ekonominin toplumsal ihtiyaçlara göre işlediği adil ve insani bir sosyalizmin kurulmasıyla gelebilir. Bu anlamda, sosyalist devrim için mücadele aynı zamanda barış için mücadeledir, barış için tek gerçek mücadele...

Correo Internacional, Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal yayın organı (Çeviri: ÜMİT DERTLİ)

ABD'nin Afganistan'da acelesi yok

Çiçeği burnunda Nobel Barış ödüllü Hüseyin Obama, ABD'nin on binlerce askeri Afganistan'a göndermekte 'acele etmeyeceğini' söyledi. ABD'de silah altındaki askerlere seslenirken, Amerikan halkını korumak

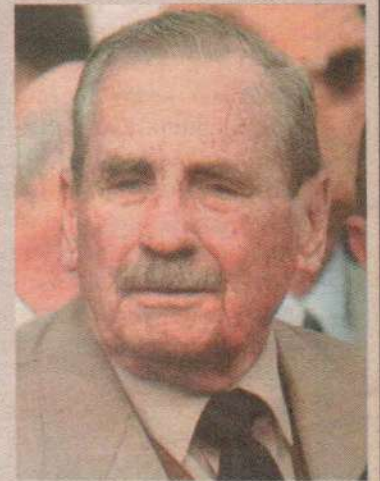
ve hayatı çıkarlarını devam ettirmek için güç kullanmaktan sakınmayacaklarını, gene de asker göndermek gibi bir kararı aceleyle getirmeyeceklerini, fakat giden askerin de arkasında olacaklarını söyledi. Hüseyin Başkan'ın seçim vaatleri arasında yer alan Afganistan'a asker gönderme mevzuu uzun süredir gündemi kürçalamaktayken gelen bu açıklama ABD hükümetinin hâlâ ne yapacağını tam olarak bilemediğini açıkça ortaya seriyor. Çünkü Afganistan'da, işgalin başladığı 2001 yılından beri NATO ve ABD askerlerinin en yüksek ölüm oranları görülüyor ve sadece Ekim ayında 30 kadar ABD askeri öldürüldü. Emperyalizmin kendi halkına ve tüm dünyaya yalan söyleyerek, kandırmaca ve mutlak kuvvet kullanımıyla dizginlerinden koparak ilerlemesine ise, ancak sömürülen halkların ve emperyalizmin kriz üstüne krize sürüklediği Amerikan ve dünya işçi sınıfının ortak mücadelesi dur diyebilir.

Uruguay darbeye hesap kesti!..

Latin Amerika ülkeleri ve Türkiye aynı tezgâhtan çıkma diktatörlerin baskısı altında geçirdiği yıllarla yüzleşmeye çalışıyor. Orduların yönetime el koyduğu, sol siyaseti, işçi hareketini ve sendikaları vahşi bir biçimde bastırdığı ve tabii cezalandırılmaktan asla korkmadığı o devlet terörü dönemlerinin ceremesini hâlâ çekiyoruz. ABD destekli bu generallerin bir ucu Pakistan'da, diğer ucu da Uruguay'da... Emperyalizmin işçi hareketlerini ve enternasyonal mücadeleyi bastırmak için eğittiği ve desteklediği bu faşistleri bizim gibi ülkeler beslerken, bazı ülkeler yargılıyor. Ülkemiz burjuva medyasının öncülüğünde biz ancak bıyıkları güzel aktörlerle 'geçmişle yüzleşirken', Uruguay'da geçmişteki suçlar cezasız kalmıyor.

1986'da aftan yararlanan Uruguay'ın eski diktatörü Gregorio Conrado Álvarez, 2004'ten beri yargılanması yönünde oluşturulan kamuoyu sonucunda 2007'de yargılanmaya başladı. İki yıllık dava sonucunda 22 Eylül 2009 günü en az 37 cinayet ve insan hakkı ihlalden ötürü suçlu bulunarak 25 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Meslektaş Kenan Evren gibi hasta olduğu için hükmü dinlemek üzere mahkemeye intikal edemeyen Conrado'nun akıbeti bu şekilde belirlendi. Türkiye'de ise bu haber, pek bir yankı yaratmışa benzemiyor çünkü herkes darbeye cuntanın kurduğu düzenin yarattığı en derin sorun olan Kürt sorunu ve savaşın çözüm umuduna takılmış halde. Biz de RED'in açılımı olarak, bu sorunun temelinde yatan emperyalizmin bekçi köpekliğini yapmış tüm darbecilerin yargılanması çağrısını ve Türkiye'deki tüm halkların nezdinde hesap vermelerini savunuyoruz... (Bilgesu Sümer)

Deriler farklı olsa da, sınıf aynı sınıf!..

İtalya'da PdAC (Alternatif Komünist Parti) ve sendikalar, 'Aynı sınıf, aynı mücadele' sloganı altında, ırkçılığa ve hükümetlerin göçmen işçilere uyguladığı çifte standarda karşı büyük bir gösteri düzenledi. Yıllardır göçmen emekçilerin koşullarını ağırlaştıran, onları yasadışı sayan ve yerli emekçilerle karşı karşıya getirmeye çalışan hükümlere karşı yapılan gösteri 17 Ekim'de Roma'da gerçekleşti. Göçmenleri güvenlik adı altında suçlu kılmaya çalışan merkez sol ve sağ partiler işçi sınıfına, göçmenler üzerinden on beş yıldır saldırıyor. Bu saldırıları yerli veya göçmen nezdinde görmeyerek, birleşik işçi sınıfına karşı değerlendirenlerin katıldığı gösteriden çıkan talepler şunlar: Herkesin maaşlarının artırılması. Hangi milletten olursa olsun herhangi bir emekçi işten çıkaran fabrikaların tazminat ödenmeden kamulaştırılması. Şartsız ikamet hakkı ve göçmenlerin çocuklarının vatandaşlık ve sosyal güvenlik haklarının derhal sağlanması...

Vatikan Marx'ı keşfediyor-muş...

Medyada 'Vatikan Marx'ı affediyor mu?' mealinde başlıklarla yer bulan -ha, Marx'ın da çok umurundaydı bu!- haberlerin aslı şuydu: Vatikan'a bağlı resmi L'Osservatore Romano gazetesinde Georg Sans imzalı bir makale çıkmıştı. Teolojik tartışmaların yürütüldüğü Vatikan içindeki bu tartışmalara yer veren gazete, gerçekte Vatikan'ın resmi görüşlerini yansıtmıyor. Kısaca, bu gazetede çıkan her fikre rağbet olsaydı, tepemize nur yağırdı. Ayrıca affetmeyi 'trend' haline getiren Vatikan'dan, bir sonraki hareket olarak, İsa'yı Yahudi olduğu için affetmesini bekliyoruz. Zira yıllarca Avrupa'da yaşayan Yahudileri pek affetmemişlerdi...

Marx'ın yabancılaşma, sermayenin tek elde toplanması eğilimi gibi teorilerinin mevcut kapitalist sistem içindeki çıkmazları anlamak için kullanılabileceğini savunan Sans, gelir adaletsizliğinin neden devam ettiği ve paranın kendi kendine katlanmadığını da belirtiyor. Sans daha sonra zaten sorunun Marx'ın teorilerinde değil, 'Marksistlerin iktidara geldiği zaman yaptığı hatalar'da olduğunu söylüyor. Son olarak da Marx'ın tarih anlayışının insanı sadece materyal olarak, ekonomik ve fiziksel koşullarının kurbanı olarak görmekle hatalı olduğunu belirtiyor. Sans'ın bu yazıyı yazarken ne içtiğini tam olarak anlayamadığımız için, durumu tam olarak kavramasak da, bu kalpsiz ve ruhsuz dünyayı olduğu gibi görmeye, tahayyülümüzdeki gibi inşa etmeye uğraşıyoruz...

(Bilgesu Sümer)

ONUR MEVZUSU

Roma'da gladyatör oyunlarının temel işlevi halka hoş vakit geçirtmektir. Bu aynı zamanda Roma imparatorlarının koltuklarını sağlama alma stratejilerinin de bir kısmını oluşturur. Caligula, Roma imparatoru olduktan sonra tarihin gördüğü en büyük gladyatör oyunlarını düzenleterek halkın sevgisini kazanmayı bu nedenle planladı. Ve Roma dünyasının her köşesinden binlerce gladyatörü Roma'ya topladı. Eklenmesi gereken, gladyatörlerin maliyetlerinin yüksek olması nedeniyle ölümüne dövüşlerin pek nadir yapıldığıdır. Ancak Caligula, oyunların tamamının ölümüne yapılmasına karar verdi. Bu noktadan sonra gladyatörler, "Ölmek üzere olan bizler, selamlıyoruz seni yüce Sezar!" diye Caligula'yı selamlayarak ölüme gitti. Bu 'onurlu' tavır, Roma dünyasında oldukça normal kabul edilen bir tavidir. Spartalı Leonidas'ı, 300 Spartalı filmini görmüş olanlar hatırlayacaktır; gerçekten de Spartalılar krallarının cesedini Perslere teslim etmemek için cesedin başında çarpışarak öldü. Pek çok örnek arasından seçilmiş bu iki örnek sanırım yeterlidir.

Benim anlamadığım, her fırsatta eskilerden pek çok anlamda ileride olduğu söyleyen uygarlığımızın onur mevzusunda neden onların yanına dahi yaklaşmadığıdır. Gencecik insanların hayatlarına devam edebilmek için -dikkat edin hayatlarına devam edebilmek!- inanılmaz kötü şartlarda çalışmaları, bedenlerini satmaları, uyuşturucu ticareti ile ilgilenmeleri ve şehirlerin tüm pisliğinin üzerlerinden geçmesi ve buna rağmen hâlâ Adnan Hoca'lara, Fethullahlara ve benzeri adamlara umut ışığı gözüyle bakmaları, insan olmanın gereklerine ve onuruna karşı olmaktır. Durumu kabullenmek ve kabullenildiği için çok kötü bir hayat sürmeye devam etmek, ve de manevi dünyadan kurtuluş ummak insan aklına aykırıdır.

Bu, 'yeni rejim' tarafından yaratılmış simgelerin kitleler üzerindeki yıkıcı etkisidir. Zaten AKP iktidarının dilediği gibi at koşturması, kitlelere söylerken bile zorlanacağı yalanları bir çıkar yolu gibi sunmaları ve insanların buna inanmaları da tam olarak manevi dünya ile alakalıdır.

Bazen Spartalı ve Romalı kardeşlerimin tarihin tozlu sayfalarından çıkıp, dünyamıza duhul ettiklerini düşünürüm. Muhtemelen çok kısa bir sürede bu kadar onursuzca yaşayamayacaklarına karar vererek bu durumdan kurtulmaya çalışırlardı.

Her şeyin şova dönüşmüş olduğu ve inanılmaz saçma ilişkiler ağının insanların büyük bir kısmının hayatlarını çepeçevre sardığı, günümüz koşullarında yapılacak en doğru şey, dürüst ve onurlu insanlar olarak yaşamaya çalışmaktır...

Heykel deyip geçmeyin!..

Geçen ay Ulus Atatürk anıtı nedeniyle o kadar yoğun bir cayırtı koptu ki, insan memlekette bu kadar çok Atatürkçü olması bir yana; hâlâ AKP'nin tek başına iktidarını devam ettiriyor olmasına şaşırmanın edemiyor. Ancak esas konumuz heykel... Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra, 1925 senesinde 'rejim düşmanı' Konyalılar -bilindiği üzere Konya'da Cumhuriyete karşı isyan hareketleri yaşandı- şehirlerine bir Atatürk heykeli dikirmek ister -zaten bizde heykel yapılmaz dikilir; bu nedenle benim için günümüz heykel sanatı 2300 sene evvelki Yunan sanatının yanına dahi yaklaşamaz.

Ve fakat ilk olarak 6 Ekim 1926 senesinde İstanbul Sarayburnu'na bir heykel dikilmesi daha uygun bulunur ve buraya dikiliverir. Ancak Konyalılar, Paşa'nın bedenlen olmasa dahi heykel olarak şehirlerini onurlandırmasını o kadar çok arzulamaktadır ki, Konya'ya da 29 Ekim 1926'da, şehre, **ayıptır söylemesi, kıcını dönmüş vaziyette bir heykel** dikilir. Bu iki heykelin peşinden 1927'de Ankara, 1932'de Samsun Atatürk Anıtı, 1935'te Afyonkarahisar Zafer Anıtı, 1938'de Ankara Sümerbank içindeki Oturan Atatürk Anıtı, **Heinrich Krippel** isimli Avusturyalı heykeltıraş tarafından imal edilerek dikiliverir. Bunların dışında Temmuz 1932'de, bu defa Pietro Canonica tarafından İzmir'de

büyük bir heykel dikilir.

Bence tüm bu heykellerin dikilmesinin esas nedeni, yeni kurulan cumhuriyetin 'Atatürk' ile özdeşleştirilirken bu simgelerden yararlanılmaya çalışılmasıdır. Kritik olan, ilk heykel girişimlerinin Konya, Ankara, İstanbul'da gerçekleşmesinin Terakkiperver Fırka hadisesiyle ilişkisinin olmasıdır. Aynı ilişki 1932'de Serbest Fırkaya meyil gösteren Samsun ve İzmir'e iki devasa heykel dikilmesi ile de kurulabilir. Bu iki parti kurma ve

'demokrasi' -her demokrasi esasen bir sınıfın diktatörlüğüdür- girişimi sonrasında ülkede ortaya çıkan havanın ardından, heykeller bu havanın dağıtılması, hatta **gözdağı verilmesi amacıyla** dikilmiştir demek daha doğru olacaktır.

Terakkiperver Fırka'nın İstanbul, Ankara ve Konya'da; Serbest Fırka'nın ise Samsun ve İzmir'de güçlenmeleri ve önüne geçilmesi zor bir muhalif hareket yaratmaları -her iki partinin de M. Kemal'in talimatıyla kurulduğu ve sürekli

denetlendikleri hatırlanmalıdır- nedeniyle yeni cumhuriyet rejimi Atatürk heykelleri ile kendi simgelerini yaratmak ve halka gözdağı vermek istemiştir, pekala denebilir...

Mesela ilk defa Konyalıların heykel dikmek istemesi bana inanılmaz saçma ve mantıksız geliyor, ki ilk **İstiklal Mahkemeleri**'nden birinin kurulduğu ve **onlarca rejim karışının idam edildiği** şehrin; bu olayların tamamından sorumlu tuttukları kişinin heykelini dikmek istemeleri... Bu mantıksızlığın en önemli kanıtlarından biridir.

Eklemek gerekir... **"Atatürk hayatta olsaydı her şehre bir heykelinin dikilmesine izin vermezdi,"** lafını sarf edenler var; yukarıda sözü geçen **önemli anıtların tamamı Mustafa Kemal hayattayken dikildi** ve M. Kemal işi yapan heykeltıraş Heinrich Krippel'e Çankaya köşkünde **modellik yaptı**.

M. Kemal'in ölümünden sonra ise, tek parti rejimi, bulduğu her boşluğa bir Atatürk heykeli dikmekten imtina etmedi; zaten yaratılan simgeye sahip çıkmak her rejimin yapacağı işti. Tek parti rejimi bittikten sonra da, bulunan her malzeme den Atatürk heykelleri yapılmaya, dikilmeye devam etti ve bu ciddi bir sektör haline geldi. Unutulmaması gereken, her il ve ilçe en az bir tane anıtsal nitelikte Atatürk heykeli olduğudur!.. **(Paraya bakın!)**

SÖK SÖKEBİLİRSEN!

Yine de benim hatırladığım **en güzel Atatürk heykeli dikme projesi**, heykeltıraş Ragıp Çeçen tarafından gerçekleştirilmişti; 15 Temmuz 2006'da Ankara Büyükşehir Belediyesi'nden birikmiş alacağını alamayan Ragıp Çeçen, Ankara **Kızılay metrosu havalandırma sistemi ızgarası üzerine 2,5 metre yüksekliğinde, alışıldığı gibi Akdeniz'i değil de Büyükşehir Belediye binasını gösteren bir Atatürk heykelini** kaynaklayarak dikmiş ve heykelin üzerine İ. M. Gökçek'e ithaf ederek, **'Seninle mücadelede sürecek'** yazılı bir not eklemeyi de unutmamıştı. Tabii bu yetenekli heykeltıraşın heykeli dikme süresinin yaklaşık 10 dakika, heykelin yasadışı olarak durduğu havalandırma ızgarası üzerinden **sökülmesinin ise birkaç saat sürdüğünü** de eklemek gerekir.

YENİ İKTİDARIN SİMGELERİ...

Cumhuriyet rejiminin kabuk değiştirmeye başlamasıyla birlikte, yeni rejim girişimi, kendine ait simgeler yaratma ihtiyacı duydu. Çok uzun süre Ankara'nın simgesi olmuş **Hitit Güneş Kursu'nun minareler ve hilallerle** değiştirilmesi belki de atılan ilk adımdır. Ankara'da şehrin sembolünün değiştirilmesi ile başlayan süreç, AKP'nin **duble yolları** ile devam etti ve her boşluğa cami dikilmesi ile doruk noktasına ulaştı. Tam da bu nedenle **Taksim her fırsatta bir cami dikme girişimi**, 'halkın tapınma ihtiyacı'nı karşılamanın ötesinde değerlendirilmelidir. Artık 90 yaşına gelmiş yaşlı cumhuriyetimizde rejimin değişmeye başladığını, bunun için de AKP hükümetinin kendi simgelerini yaratmaya giriştiğini söyleyebiliriz. Bu simgelerin illa ki heykel olması gerekmez. Takdir edersiniz ki günümüz koşullarında doğrudan zenginleşmeyi sağlayan simgeler daha önemlidir. Durumu örnekeleyecek olursak AKP'nin yeni yarattığı simgelerden biri **duble yollar**dır; Tayyip her konuşmasında kaç kilometre yol imal ettiklerini

övünerek anlatırken esasında bu simgeye gönderme yapar. Ve tabii sadece yollar değildir simge; Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde hoca derse girip öğrencilerden birine tanınmış düşünürleri sorar, genç arkadaşın cevabı, **"Fethullah Gülen,"** olur; bu da **her fırsatta gidip eli ayağı öpülerek** yaratılan bir simgedir. Double yolların simgeleşmesi ise ilginçtir,

çünkü kamu yararına yapılan işler her fırsatta sözü edilecek, övünç kaynağı olacak işler değildir; yapılması zorunlu işlerdir.

Üniversite yıllarında yapı malzeme bilgisi hocası ile konuştuğum bir konuyu aktarmak isterim; o zamanlar hocaya en kârlı inşaat işinin ne olduğunu sorduğumda,

hoca, **"Yol işi en kârlı iştir, sadece bir milim ince asfalt döktüğünde inanılmaz para kazanırsın,"** demişti. AKP sanıyorum sadece evlerimizin içine yol yapmadı; var olan yolları dubleleştirdikten sonra bir de Karadeniz sahil yolu gibi **'önemli'** bir projeyi de hayata geçirdi. Ankara-İstanbul yolu, Bolu Dağı tünelleri, hızlandırılmış trenler ve daha onlarca örnek, yaratılmaya çalışılan yeni simgelerle ve fark ettirmeden hırsızlık yapmakla ilgilidir...

Yalnız kendin için salla yeşil yeşil!

Ekoloji konusu devrimciler ilk bakışta biraz 'light' bir konu gibi gelebilir. Oysa Marx ve Engels uzun yıllar bu konu üzerine tartışmış, toprağın bozulması, endüstriyel kirlilik, atıkların geri dönüşümü, ormanların yok edilmesi, seller, çölleşmeler gibi sorunlara değinmişti...

Marx, İngiltere'nin İrlanda'dan toprak ithal ettiğini ve bu sömürgeci, tarımcıların toprağın yok edilen maddelerini yeniden oluşturmaya bile izin vermediklerini örnek gösterip, **'kapitalist üretimin, sosyal üretim sürecini ve teknolojiyi, zenginliğin temel kaynakları olan işçiyi ve toprağı zayıflatarak geliştirdiğini'** diyalektik bir bağ kurarak anlatmıştı.

Aslına bakarsanız ekolojinin 'light' bir konu olarak görülmesinin bir sebebi, bu konuda çalışma yürüten 'light' çevreci akımlar. Olaylara dar bir açıdan bakan bu kesimlerin hayal gücümüzde yarattığı etki, ne yazık ki küçümsemeye neden oluyor: **'Çimlere Basmayalım'** sloganını benimseyen kimileri, bir fabrika bacasından çıkan dumana bakıp meydanlarda bas bas bağırırken, o fabrikanın içinde canı çıkarılan işçiyi görmezden geliyor. Bunlara göre **fabrikanın çalışanı, çimlere basmadığı sürece sorun teşkil etmiyor!**

Bir de bu akımdan 'ekmek yiyenler' var tabii. Nükleer santral ihalelerine yol verip, yargı kararına rağmen termik santralleri çalıştırırken, göz boyamak için 'küresel ısınma' geyiği yapan hükümetler... Protesto ettikleri petrol şirketleriyle ortaklıkları ortaya çıkan düzenbazlar... Daha neler neler...

Oysa aşırı ve lüzumsuz tüketimin; daha fazla üretirken dünyanın içine daha fazla eden, bu sırada ürünlerine yeşil bir yaprak amblemi yapıstırıp insanları kandıran üretici güçlerin teşhiri gerekiyor. Yani, çevre sorununu kapitalizm ve emperyalizmden ayrı tutmadan, bunların yarattığı tahribatın tartışılması lazım...

İnsanların duygularını sömürmeye yönelik geliştirilen 'yeşil pazarlama' yöntemi giderek 'çözülmeye' başladı. Koskoca bir sanayi sorununu tek tek bireylere indirgeyen bu aldatmacı yöntemle hem gerçekler gözden kaçırılıyor, hem de bu aldatmaca ayrı bir pazarlama stratejisi olarak kullanılıyor. Gün geçmiyor ki 'çevreye duyarlı' bir 'zırt' üretilmesin: Çevreci otomobiller, buzdolapları, bulaşık makineleri, pencereler, kredi kartları, halılar, bardaklar... **Acaba yeni evlenen 'çevreci bir çiftin' evini döşemesi ne kadar mal olur?!**

Eşegin kulağına su kaçırarak Garanti Bankası oldu ve **'Çevreye Duyarlı Bonus Kart'**ı üretti. Reklamlarında gördüğünüz zavallı ayıcığa acıyıp, üzerinde gezegen, çiçek, ot, püsür temalı bir kart satın alıyorsunuz -üstelik bu 'fedakar' banka size bu kartı 10 TL'ye satıyor!-, sonra **bu kartı 'cartttt' diye çekip bir geyik kafası satın alıp duvarınıza asma, ya da bir hayvan**

postu satın alıp şöminenizin önüne serme imkanına kavuşuyorsunuz, içiniz rahat olsun! Garanti Bankası da izlediği sözüm ona çevreci politikalar için bir kısım kurumlar tarafından ödüllendiriliyor...

Tabii bankanın bu kredi kartı, çevreci programları inceleyen *Enviro Media Social Marketing*'in kurduğu *Greenwashing index* adlı bir kuruma göre tamamen bir **'yeşil yıkama'** yani bir **uçkağıt** olarak değerlendirilmiş. Gerekçe olarak ise bu kartın Garanti Bankası'nın toplam pazarının sadece yüzde 0,1'lik bir dilimini oluşturmasıymış. Yani bu dilimden geriye kalan 99,9'luk bölümünde dünyanın içine eden bir politika izlediği anlaşıyor!

Sonra diğer kanalda pencere reklamına rastlıyoruz. Erpen'in ucuna bir yeşil yaprak etiketi yapıştırılmış penceresi dönüyor ekranda. **Dünya için, insanlık için kurşunsuz pencere üretilmiş.** Pencere üreticileri birbiriyle davalı. Çünkü sektör 2015'e kadar kademeli olarak geçilecek kurşunsuz üretimde anlaşmış ve bunların reklam unsuru olarak kullanılması yasaklanmış... Doğadan çay reklamı geliyor hemen ardından. Yeşil çaylar koşu koşu evinize giriyor... Neyse işte...

Greenpeace ne ayak?

Bir de çevreci örgütlerin ne kadar samimi olduğu kuşkusu var tabii. Hele gele Greenpeace'in petrol şirketiyle ortaklık şaibesi olunca insan daha da kuşkuluyor.

Tabii bu yeşil başka yeşil!..

Mersin Akkuyu'da yapılması planlanan nükleer enerji santralinin ihalesini Türk ortaklı Rus firma Atomstroyexport, projeyi Ciner Grubu'yla yükleneciliğini açıklamıştı ama şirketin ilk ortaklığı, çevreci TEMA Vakfı'nın kurucu üyesi Müfit Erbilgin'leydi. TEMA'nın kurucularından işadamı Nihat Gökyiğit de, sahibi olduğu Tekfen şirketiyle enerji alanında faaliyet gösteriyor, hatta Akkuyu için Siemens'le konsorsiyum ortağı oluyordu. Aynı zamanda Doğal Hayatı Koruma Derneği'nin 'lideri' olan Nihat Gökyiğit'in Bakü-Tiflis-Ceyhan (BTC) Boru Hattı güzergâhında tahrip ettiği birinci sınıf toprak arazilerindeki zarar halen giderilmiş değil.

Sahip olduğu NTV'de sıklıkla doğaya vurgu yapan Doğuş Grubu da çevreye verdiği zararlar gündemden düşmeyen

Greenpeace'in resmi internet sitesinde 'biz kimiz' bölümünde şunlar yazıyor:

"BAĞIMSIZDIR: Hiçbir şirketten, sanayi kuruluşundan, siyasi partiden ya da devletten bağış ya da sponsorluk kabul etmez. Yalnızca bireylerden aldığı maddi destekle ayakta durur, diye yazıyor. O kadar yankı bulmuş olacak ki Shell ile olan ortaklığı konusundaki sorulara da bir bölüm ayırıp yanıt vermişler:

Greenpeace, Shell ya da BP'ye **ortak değildir.** Mart 2000'de

Greenpeace'in yaptığı bir eylem, dünya basınında Greenpeace'in yaratıcı ve etkili eylem biçimlerinden biri olarak yorumlanırken, Türkiye'de bir haber ajansının haberin çevirisinde yaptığı bir yanlışlıktan dolayı haberin **'Greenpeace Shell'e ortak oldu', 'Yeşile petrol buluştu'** gibi manşetlerle yayımlanmasına ve

dolayısıyla eylemin yanlış anlaşılmasına ve Greenpeace'in yanlış tanınmasına neden olmuştur."

(Bir haber ajansının çeviride yanlışlık yapması size de çok 'sallama' gelmiyor mu? Çeviride nasıl bir yanlışlık böyle bir spekülasyona neden olabilir, metnin orijinali nasıldır? Sorularının yanıtı yok.)

Devam ediyor:

"Greenpeace, Shell'in hissedarlar toplantısına katılmak için gerekli olacak kadar hisse satın almış, bu toplantıya katılarak Shell'in diğer hissedarlarına şirketin yaptığı kirlı yatırımları, çevreyi

General Motor'la girdiği ortaklıkla biliniyor. General Motor'un CEO'su Ferdinando Beccalli, 2007 Mayıs'ında Türkiye'ye gelmiş, Doğuş Grubu'yla nükleer enerji alanında birlikte hareket edebileceklerini açıklamıştı. Beccalli, Garanti Bankası'na yaptıkları yatırımın yanı sıra sağlık ve yüksek teknoloji alanında da çalışacaklarını söylemişti. Garanti Bankası'nın Doğal Hayatı Koruma Vakfı'na (WWF) sponsor olduğu düşünülürse, çarpıklığın boyutu vahim bir hal alıyor.

Eski Doğal Hayatı Koruma Vakfı Başkanı Okan Tapan da petrolcü. Transtrakya petrol boru hattının ihalesine girmek istedi.

Yani bu kolpadan vakıf ve derneklerin kurucu üyeleri arasında çevreye ciddi zarar veren dev sanayi şirketleri ve sahipleri bulunuyor. Ne diyelim, bunların ilgilendiği 'yeşil' alenen dolar yeşiliymiş!

nasil kirlettiğini ve neler yapılması gerektiği anlatılmış ve artık petrol çıkarmaktan vazgeçilmesi gerektiği hatırlatmıştır."

Burada hisseleri belli bir amaçla **'Greenpeace' tarafından satın alındığı** söyleniyor. Bir şirketi baskı altında tutmak için hisselerini satın alarak ekmeğine yağ sürmek ayrı bir dangalaklık olsa gerek! Bu bir yana, bu konu hakkında tepkilere karşı Greenpeace Akdeniz sorumlusunun *Evrensel'e* verdiği demeç tam bir tezat oluşturuyor. Haberde şunlar yazıyor:

"Greenpeace Akdeniz Toksik Maddeler Sorumlusu Tolga Temuge, gazetemize yaptığı açıklamada, bunun Greenpeace'nin verdiği mücadelede uyguladığı yeni bir taktik olduğunu savundu. 'Greenpeace'nin 5 kuruş parası yoktur,' diyen Temuge, **örgütün, üyelerini Shell'in her sene satışa sunduğu hisselerini alması için yönlendirdiğini, hisseleri Greenpeace'in değil üyelerinin aldığını söyledi.**"

Hoppala! Ee, şimdi kim doğru söylüyor? Resmi site mi, Tolga mı?

Tepemize boşaltıyorlar!

Independent gazetesinin bir haberine göre İngiltere, her yıl yüz binlerce ton elektronik zehirli atığı Afrika'ya gönderiyor. Evet, yeni bir sömürge ilişkisi de denebilir buna... Peki ama Türkiye'de, İskenderun açıklarında toksik atık yüküyle batan **M/V Ulla** adlı gemi hakkında bir kısıt düşünür müsünüz? Sizi bilmem ama, Avrupa limanından zehir yüklü gemilerin Türkiye'ye yollandığı, ABD'nin nükleer atıklarının Türkiye'de depolandığı haberlerini ben bir kompo teorisyeni olarak arşivliyorum...

1 milyardan fazla insan temiz su içme imkanı bulamıyor. Yağmur ormanları tahrip ediliyor, okyanuslar zehirli atıklarla bulandırılıyor. Deniz suyu seviyesi yükseliyor. Hassas kuş türleri azalıyor... Hükümete bakarsanız bunlar kıyamet alametleridir ama **kiyamet koparken onlar 'pijamayla' bile bir şeyler satmayı ihmal etmez.** Faşolar zaten böyle şeylerden anlamaz. Onlara göre ozon bir yerden daha delinirse **ceylan yapar**, üzerinize ceket alın!

E, bizim de bir bakışımız var tabii: Deriz ki, çevre sorunu, insan ve doğa ilişkisi, üretim ve tüketim ilişkisi içinde ele alınmalıdır. İnsanlığın ve geleceğin meselesi olan bu sorun elbette ki bizim de sorunumuzdur, fabrikaların içindeki 'çevre kirliliği'nden başlayarak!.. Evet, kirlı, havasız, sıcak fabrikalardan başlayarak, dışarı umarsızca, plansızca yayılan atıklara kadar ciddi bir temizliğe ihtiyaç var! Birkaç ağaç dikerek hiçbir sermayedar kendini aklamaz. Yine bir aldatmaca olan protokoller, anlaşmalar da bir işe yaramaz. **Kapitalizmle anlaşmaktan ziyade, onu yok etmek çevreye ve toplum sağlığına daha faydalıdır...**

Sanatın 'sol'u süründürür!

Egemen sömürücü takımın desteği ve onayı ile piyasaya sürülen ürünlerin karşısında, sosyalist sanatçıların üretimleri ve bu üretimleri emekçi kesimlerle paylaşması, dağa kafa tutmak sayılabilir. Ancak mücadele deneyimi gösterir ki, dağların kovuklarından atılan bir taş, Skorsky helikopterinden daha çok ses getirir. Hatta helikopteri düşürebilir!

Özellikle son yıllarda egemenlere yandaş sanat üretimleri arttı. Pahalı prodüksiyonlar, milyonlarca dolarlık bütçeli filmler gırla gidiyor. TV kanallarında onlarca dizi fink atıyor. Büyük çoğunluğu beşinci sınıf yapım bunların. **İki aşk hikâyesi, üç bıçkın ağır ağabey, dört kurt ve bir vadi ile oluşturulan ucuz hikâyeler, paçalarından pespayelik aka aka giriyor evlerimize.** Dünya şaşıyor bize, **"Bir haftada doksan dakikalık diziyi nasıl çekiyorsunuz?"** diyorlar. Haklılar da! Bunun yazımı, çekimi, montajı, seslendirmesi, müziği, kostümü, boku, püsürü var; yetişmez ki bir haftada; ama biz yapıyoruz! Setlerde oyuncunun, ışıkçının, figüranın canını çıkara çıkara dizi çekiyoruz.

Pazardaki sanat

Yüzde 90'ımızın TV karşısında günde beş saat geçirdiği bu ülkede, haftada bir dizi bölümü bile az. Talep var onlar n'apsın! **Üç dakikalık diziyi on dakikalık reklam ekleyip ekonominin canlanması için memleket aşkına 'hizmet' ediyorlar!** Tüketim kültürünü pompalayan ve soyguncu tefeci bankaları vatandaşa zor günlerinde borç veren kanka olarak gösteren reklamlar zorla gösteriliyor dizi aralarında. Aslına bakarsanız diziler bu reklamların gösterilebilmesi için çekiliyor. Diğer yandan; ucuz bir merakçılık, aşk öykülerinin salak tefrikası, siyah takım elbise giymiş alpaçino kılıklı deniyoların dışıncılık oyunlarının ardında, **zenginliğe ve onun değerlerine şakşakçılık, övgü ve biat etme kültürü** pompalanıyor. Halit Ziya Uşaklıgil romanından sosyetik mevzular devşirmek, ya da Orhan Kemal'in romanında yer alan çelişki, çözümleme ve gösterimleri fon olarak kullanıp aşkına kavuşamayan talihsiz bir kızın ibret-i hikâyesine dönüştürmek üzerinden yapılan diziler reklamcı şirketlerin kasalarını şişiriyor. Edebiyatımızın önemli yazarlarının önemli eserlerini yağmalama işi devam edecek gibi duruyor.

Sinemamız altın çağını yaşıyor! Abudik gubidik filmler milyonlarca liralık bütçelerle peş peşe çekiliyor. *Gora, İvedik* gibi sekizinci sınıf komediler gışe rekorları kırıyor. Kelle sayısı olarak izleyici sorunu yok! Kelle sayısını belirleyen ise sanat ürününün 'pazarlanması'. *Recep İvedik* gibi süzme salaklık örneği olan filmler bile 3 milyon izleyiciyi toplayıp, kucaklarında patlamış mısır ile oturup, "Eki eki" diye güldürebiliyorsa, pazarlamanın gücü önünde

secde etmelisiniz! Pazarlamanın gücü tek başına bir şey ifade etmiyor elbette; bu saçma filmlere bayılacak 3 milyon kişinin zihinsel olarak buna hazır olması şart. Recep İvedik'in osurarak kıcını kaşımaya yerlere yatarak gülen izleyici kitlesini küçümseyemeyiz; hatta dibine kadar önemsemeli üzerinde kafa yormalıyız.

Bu filmlerin yanı sıra ağır, 'sanatsal', seyirciyi 'adam' yerine koyan filmler de yapılıyor. Örneğin *Güneşi Gördüm* adlı film. Fragmanları ile izleyici beyinde damar yolu arayan bu pahada ağır yükte hafif filmler, sosyal konulu olma iddiası ile çıkıyorlar görücüye. **İyi asker, münferit işkenceci, cani terörist** arasına 'sıkışan' Kürt halkının sorunlarını, o coğrafyada yaşanan gerçekliğin üzerinden atlayarak, görmezden gelerek anlatıyorlar. Sanat denilen 'şey' bunların elinde yaşamın yansıması değil, kendilerine göre eğip büktükleri hilkat garibesi oluyor. 5 milyon dolar bütçeli filmde, 10 saniyelik sahne için skorsky helikopteri kiralayacak kadar 'sanat erbabı' olan bu filmcilere ülkem gerçekleri kurban olsun!

12 Eylül darbesinin yarattığı travmalardan öyküler yağmalayan film ya da diziler de 12 Eylül'e dokunmadan ya da en fazla sadece kolundan çaktırmadan çekştirerek 12 Eylül işkencelerini fon malzemesi olarak kullanıyor. Olmuş bitmiş, üzücü bir dönem algılatması ile nerdeyse, **"Oldu da bitti maşallah! Darbe de geçti inşallah!"** diyecekler.

Emperyalist ülkelerin Pentagon kırmısı Hollywood ürünleri, küreselleşen kültürün tamamlayıcılarından biri olarak, özellikle beyaz perdede 'matrikslik' yaparak dijital kanallardan algılarımızı biçimlendiriyorlar.

Pazar nesnesi sanat ürünleri bir yandan yapımcıların kasalarını doldururken, diğer yandan zihinsel biçimlenmeyi egemen anlayışa uyumlu hale getiriyor.

Muro, Kurtlar Vadisi gibi filmler sokak linçleri için eblehleşmiş figüran eğitiyor. Bu filmleri çekenler, yazarlar, galalarda yavşakça poz verenler, egemen sömürücü sanatın kontrgerilla takımındandır. Egemenlerin kucağında oturup onun pazar anlayışı ve icazeti ile her değeri yağmalıyorlar.

Pazarlanamayan, pazarlanması tehlikeli, pazarlansa da para kazandırmayacak, birkaç insan sevdalısının çektiği filmler ise bir ya da iki sinema salonunda bir hafta birkaç yüz izleyici ile buluşup gösterimden kalkıyor. *Acı, Yazı Tura, Fırtına, Beynelmilel* gibi filmler onurlu çalışmaların örneği. İzleyici sayısı az olsa da toplumcu sanatın enerjisini yoğunlaştıran örnekler bunlar. *Sonbahar* adlı film, 'Hayata Dönüş' adıyla devrimci tutsaklara yapılan katliamın sonrasını 'iç dünya yolculuklarında' aktarsa da, bu katliama karşı duruşu sinema diliyle öne çıkan bir yapım.

Tiyatro oyunları da aynı kaderi paylaşıyor.

'Lay lom' konuları işleyen ve sahne üzerinde komiklik yapma zorunluluğu varmış gibi **izleyiciyi gülmekten iştetecek** iddiada oyunlara ya da konusunu **erkeklik üreme hormonundan alan nafile oyunlara**, ilginçtir ki bilet bulunamıyor. Toplumcu sanat anlayışı ile hazırlanan az sayıdaki oyun izleyici bulamadığı için salon sahibine ve salonun yanındaki lokantaya borç takmak zorunda kalıyor.

Politik tiyatro saviyla azımsanmayacak izleyici toplayan bazı tiyatroların oyunları, ne yazık ki politik tiyatro tanımının dışında kalıyor. **Konusunu politikadan alıyormak bir oyunu politik yapmıyor.** Üstelik bu 'politik' oyunların, konusunu aldıkları olaylara yaklaşımlarındaki düşünsel arızalar, oyun sonunda, politik tiyatroya aç izleyicinin alkışına mahzar oluyor.

Tesis olsa, ne sanat yaparım ama!

Egemen sömürücü takım, iktidarı elinde bulundurmasının olanakları ile sanat cephesinden gelişmiş silahlarını ateşlerken, bu ateşe karşılık **elinde en gelişmiş silahı sapan olan sosyalistler** sanat adına neler yapabilir? Bu sorunun üzerine, sol yanı yorgun sanatçılar sazan gibi atlar. "Di mi ya? Ne yapabiliriz ki? Hiç bir şey!" derler. "Tamam, o zaman! Siz devrimden sonra sanat yaparsınız. Sizi o zamana kadar dondurup saklayalım," diyesi geliyor insanın.

Egemen sömürücü takımın sanat cephesinden yaptığı yayılım atışların gürültüsünden büyülenmiş ve, "Ucundan kıyısından ben de 'sol sanat' yapayım. Ama yerim dar," diyen 'solcu' sanatçıların git gide sömürücü takımın sanat cephesinin 'sol' tarafındaki mevzilerinden kafalarını uzattıkları görülür.

Egemen sömürücü takımın entel safının yedek birlikleri olan bu 'sanatçı'lar, 12 Eylül darbesinin ardından *Prences* adlı filmler peydahlayıp, 12 Eylül öncesinde yer aldıkları **sol sanat cephesinden beyaz bayraklarını salladılar, on yedi yaşında çocukları asan cuntacı katillere.** Teslimiyet ödüllendirildi; reklam şirketlerini açtılar; paraya para demediler.

İşçi mitinglerinin gürültüsünden etkilenen 'sanatçı', tank gürültüsü duyduğu zaman eserlerini, eser miktarda güvence karşılığında teslimiyet ve, "Biz zaten yanlış yapıyorduk," bildirilerine dönüştürür. Bu bukalemunların beyaz bayrakları iyi para getirdi. Cihangir'de boğaz manzaralı evlerinde ya da Kemerburgaz'daki villalarında çocuklarına 68'li yılların masallarını anlatıyorlar şimdilerde. Arada iki reklam çekip, iki şiir döktürüyorlar.

Egemen sömürücü muhalif olmanın, sanat cephesinde, günü geldiğinde eli kolu bağlayan olanaksızlıklarla mücadele etmeyi gerektirdiği gerçeğini ve zorunluluğunu içki masalarında haykırıp, ayılınca, "Tesis

yok ki sanat edeyim," diye ağlaşan 'sanatçı'ların ayıklanması ve teşhir edilmesi elzemdir.

Toplumcu sanatı icra ederek kimse geçimini sağlayamaz. Sanatı dünya görüşüne uygun yapmanın koşullarını bulamıyorsa gider pazarda küfecilik yapar ya da başka yapabileceği işlerden parasını kazanır. "Ama ben oyuncuyum! Mesleğim bu benim," deyip, gidip gerici-ırkçı kanalların toplumu eblehleştirmeyi amaçlayan programlarında arzı endam etmez. Hiçbir elektrik faturası ya da ev kirası bu durumu gerekçelendiremez...

Militan sanat

Sınıf mücadelesinde sanat cephesinde saf tutmanın diğer bir deyimle sömürüye sanat cephesinden karşı çıkışın yolu militan sanatçılıktır. **Nasıl ki IMF'ye karşı gösterilerde, halkın ilğini emen bankaların camları aşağıya indiriliyorsa; sinema, tiyatro ve yazın yapıtlarında da halkların ilğini emen sömürücü ilişkilerin ipliği pazara çıkarılarak, sömürü ilişkilerini buğulu görülmesini sağlayan kapitalizmin cafcacı vitrin camları parçalanmalı, tuzla buz edilmelidir.**

Egemen sömürücü takımın zihinsel kuşatmasına karşı önemli bir potansiyele sahip olan sol sanatın, samimi ürünlerinde eleştirilen kimi sorunların, sol sanat ürünlerine karşı önyargı oluşturmalarının önüne geçmesinde en önemli görev yine sosyalist sanatçılara düşüyor. Sol sanatta slogancılık tartışması ya da eleştirileri yaygındır. Estetik derinliği olmayan, bir, bildiriye dönüştürülmüş sol ürünlere burun kıvrımayla, burjuvazinin estetik anlayışının yüceltilmesi samimi değildir. Sanat yapabilmeyen olanaklarını ellerinde bulunduranların ürettikleri eserlerindeki burjuva estetiğini yüceltenler, eserini, övdükleri estetik ile sömürü ilişkilerini kutsayan yanına değinmezler.

Sanat elbette estetik değerlere sahip olmalıdır. Toplumcu sanatın estetikten yoksun bir siyasal gösteri olduğunu kim söyleyebilir?! Slogancılık, "Ucuz, estetikten yoksun bir sanat eseridir," tanımını yapmaz sol sanat. Biçim ve özün ilişkisini, yaşamı yansıtmada insandan yana ele alır.

'Slogancı' sanat; sömürsüz, sınıfsız, eşit ve adil bir dünyanın kapılarını aralama mücadelesinde diğer birleşik mücadele alanlarıyla ve örgütlülükle var olur.

Sanatı soldan yapıp her durumda adamı süründürür!

Olanaksızlıklar içinde sömürüye kafa tutmanın onurlu yorgunluğu ile 'süründürür' sol sanat.

Eğer sol sanat yapıtlarında sol iyi savrulursa, asıl egemen sömürücü takımını süründürür.

Nakavt için kroşeyi atacak zaten bulunur...

ortamlarına da ancak cüzi bir faydaları dokunan Pazar-güdümlü 'organizasyonlar' olarak görülüyorlar. Ama yine de –veya belki de tam bu yüzden- bienallerin sayısı katlanarak artıyor, kültür alanında çalışanlar veya izleyiciler de bienalleri boykot etmek üzere henüz herhangi bir eylem belirtisi göstermiş değiller. (...)

Üç Kuruşluk Opera, burjuva toplumunda mülkiyetin yeniden dağıtım sürecini konu ediniyor ve kapitalist ideolojinin birçok bileşenine acımasız bir ışıkta bakıyor. Brecht'in oyunda geçen 'her suçlu bir burjuva, her burjuva bir suçludur' saptaması bugün her zamankinden daha geçerli ve gerçek. (...)

Devam eden finansal krizin son birkaç on yıldır hepimizin içinde yaşadığı 'yeni dünya düzeni'nin meşruiyetine ciddi bir darbe vurduğu ve bu düzenin sorgulanamaz görünen neoliberal önermelerinin altını oyduğu bu anda, *İnsan Neyle Yaşar?*, bienal yapısını, içinde gerçekleştiği mevcut sanatsal ve siyasi bağlamdan bir düşünce zemini devşirerek, eleştirel düşüncenin yenilenmesine zemin hazırlama potansiyeli olan bir meta-araç olarak yeniden düşünmeyi amaçlıyor. (...)

Brecht *Üç Kuruşluk Opera*'yı Weimar Cumhuriyeti'nin altın çağında, küresel ekonomik kriz sırasında ve Hitler kuvvet üssünü inşa etmeye devam edip iktidara gelmeye hazırlanırken yazdı. Bugün, o dönemde de olduğu gibi, ekonomik krizin sonuçlarından biri de (Avrupalı) seçmenlerin kitlesel olarak sağa kayışıdır. Mevcut siyasi yapının semptomatik özelliklerinden biri Avrupa Birliği'nin çeşitli idari birimlerinin Nazizm ile komünizmi aynı totalitarizm başlığı altında denmiş gibi gösteren bir dizi karar almış olmasıdır. Gerçek ideolojik amaçları komünist projenin temel değerlerinin –toplumsal eşitlik, dayanışma, toplumsal adalet- önemini reddeden revizyonizmleriyle sınırlı değil; amaçları aslında mevcut kriz bağlamında köklü toplumsal değişim talep eden tüm tepkilere yönelik 'baştan önleyici bir saldırı' olarak görülebilir. (...)

Böyle zamanlarda, yani bugünkü gibi dönemlerde sanat, kısıtlamasız incelemenin ve yeni kavramların kozadan çıkışının, eleştirinin, eğitimin ve hatta ajitasyonun mümkün olduğu son derece az sayıda yerden biri olarak olup bitene müdahale edebilir –ve etmelidir. (...)

Birçok farklı şey göstermesine rağmen sergi neyi 'göstermeyi/sergilemeyi' arzuladığını açıkça belirtiyor: Adil bir dünya düzeni ve ekonomik mal ve hizmetlerin adil dağılımı gerçekleştirilebilir ve mutlak surette hayati bir projedir –ve bu arzulanan projeye verilebilecek tek isim hâlâ komünizmdir. Bu sergi, gerçekleştirilebilir koşullarının herhangi bir ütopyacı veya özgürleşmeci –hele ki devrimci- ufuk tarafından değil, 'gösteri'nin içkin mantığı ve sonuçları tarafından düzenlendiğinin kuvvetle farkında. (...)

Bir sergi olarak *İnsan Neyle Yaşar?* bizi

toptan sinizmin kucağına götürmüş bulunan pek sevgili 'sanatsal çokanlamlılık'tan kurtulmak ve bölük pörçük ve çoğulcu 'sanatsal eleştiri' ipiklerinin özgürleştirici toplumsal değişim arzusunun kolektif bir ifadesi haline getirilmesi için şimdinin tam doğru zaman olduğunu ilan eden siyasi bir program ve kampanya (...)

Partizanlık, küratörlüğün tartışma götürmez bir parçasıdır. (...)

Esas mesele değişim olup olmayacağı değil, bu değişimlerin neye benzeyeceği. Kapitalizm ve demokrasi arasında neredeyse organik bir ilişki bulunduğu dair dikkatle beslenen 1989 sonrası mitler, 'Doğu kaplanları'nın –ayrıca Sovyet bloğunun yerine ortaya çıkan post-sosyalist ülkelerin çoğunun- otoriter bir yönetimle dizginlenmemiş kapitalizm üretmeyi başarmalarıyla parçalanmış görünüyor. Kapitalizmin demokrasiye ihtiyacı yoktur. (...)

Nahoş bir gerçeklik olsa da, Avrupa'daki siyasi gelişmelere geniş açılı bir bakış, (ekonomik, fiziksel, psikolojik) güvenlik isteğinin özgürlük arzusunun açıkça baskın çıktığını gösteriyor. 89 sonrası muhafazakâr tepki, refah devletinin tasfiyesi, gemi ayağı almış anti-terör mevzuatı ve 'güvenlik' şirketlerinin karanlık dünyası, iki yüzyıllık özgürleşme mücadelelerinin kurduğunu yavaş yavaş aşındırıyor. Ve kriz, siyasi imgelemen ve bu imgelemen enerjisini yönlendirecek örgütün yokluğunda, Avrupalı kitleler için siyasi özgürlükler ve güvenlik arasında tercih yapmak gerektiğinde, Brecht'in de belirttiği gibi, 'önce ekmeğin' geldiğini gösteriyor. (...)

Bugün de herhangi bir geniş çaplı devrimci harekete rastlamak mümkün değil. İşin doğrusu, gerçekliğin kendisi 'Brechtçi'leşti –Avrupa siyasetini yöneten kişiliklerin gözlemlenmesi bunu göstermeye yetecektir. Brecht'in zamanında çelişki belirsizlik taşımamaktaydı: Faşizme karşı üçüncü bir yol mevcut değildi. Bugün ise siyasetin dili fiilen depolitize edilmiş durumdadır. Savaşın ismi insani müdahale, kitlesel katliamın ismi etnik 'temizlik' oldu, tüm siyasi güçler bir barış, demokrasi ve insan hakları retoriği çerçevesinde adlarını atıyor ve diğer mücadele imkânlarından yoksun militanlar 'terörist' damgası yiyor. Çağdaş kuram bile siyasi antagonizmadan uzak durmaya dikkat ederek 'münakaşaya dayalı' siyasetten yana tavır belirtiyor, ki bunun da kolayca alkolsüz bira, dumansız sigara veya kafeinsiz kahve gibi siyasetlessiz siyaset olduğu ortaya çıkarsa şaşmamak gerekir... Günümüzün sınıflı toplumunda antagonizma olmadan siyaset bir hayaldir. Pazarlanabilir bir farklar yelpazesinin (genellikle 'çoğulculuk' adıyla çığırıklığı yapılan) sahte bir coşkuyla kutlanmasına izin veren neoliberal 'çeşitlilik' tarafından desteklenen siyasetin kültürelleşmesinin yerine 'kültürün siyasallaştırılması' konmalıdır. 'Ya sosyalizm, ya barbarlık' ikileminin her zamankinden daha gerçek olduğu ve dünyanın geleceğinin

fakirleştirilmiş savaş bölgeleriyle zengin bölgelerin istikrarlı faşizm eğilimli sistemleri arasında bölündüğü günümüzde bizi bekleyen görev budur."

Bu uzupuzun alıntıda, küratörlerin sanatçıları sunuşuna ve bu çerçevede 'sanat'ı tartıştıkları bölümlere yer vermedim. Sergilerinin "ajitatif bir tavır" takındığını belirten ve "içeriği veya yaratıcısının iddiaları ne olursa olsun, tüm sanatın asli siyasi-ekonomik ve ideolojik doğası"nın altını çizen küratörler, şu uyarıyı da metinlerine koymuşlar ki bu çok önemli: "Sanat alanı, 'özerklik' ve 'siyasal angajman' arasında bir ikilik olarak anlaşıldığında, bu terimlerin ikincisi birincisini iptal ederek sanatı, toplumun aslında başka bir alanda daha iyi çözeceği bir sorunun illüstrasyonuna indirgeyiveriyor." (Küratörler, devamında, "Ama eğer bu 'illüstrasyon' Yüksel Arslan'ın 1970'lerde Marx'ın klasik eserinden hareketle gerçekleştirdiği 'Kapital' serisinde olduğu gibi pedagojik bir potansiyeli son

derece bireysel, sınıflandırılmayı reddeden bir sanatsal yaklaşımla birleştiriyorsa, buna diyecek bir şey yok!" diyerek tavırlarını netleştiriyorlar.)

WHW kolektifi ne tepkiler aldı? Ciddi ve sağlam eleştirilerin yanında, öfkenin süslediği 'güzel vuruşlar' ve 'süsleyemediği' yavan vuruşlar vardı... Samimi olarak isyan edenlerin, ama daha da çok samimiyetine ikna edemeyenlerin, malûmun ilâmına eklediği sinik, tuhaf 'tespitler' vardı... Nerede ve kimlerle durduklarına ve durdukları yerde yıllardır üflenip duran kelâma aldırmadan WHW'ye Marksizm testi yapmak üzere Marx'ın sopasına sarılanlar da görüldü...

Emre Zeytinoğlu, "Ya Brecht'in adı Anılmasaydı, Bienal Yine Tartışılacak mıydı?" sorusunu sordu ve bu adı taşıyan yazısında şunları yazdı: "Nedir 11. İstanbul Bienal'i'nin gündeme getirdiği siyasi tablo? En basitinden şudur: Küreselleşme sürecinde iktidarını kayıtsız şartsız ilân eden sermayenin, her tür sınıfsal direniş biçimini, kendi 'kültürel' tasavvuruna indirgemiş olduğu... Ve buradan, yola çıkarak, o sınıfsal direniş biçimlerinin tüm metinlerini, kendine ait bir okuma biçimine dönüştürmüş olduğu. Böylece bu bienalde anlaşılması gereken ilk şey, sınıfsal direniş biçimlerinin başta gelen figürlerinden biri olan Bertolt Brecht'i kendisine ('konu etmek' görüntüsünde) mal etmesidir. (...) Bu bienalin kendi kurumsallığını sağlamaştırdığı (rüstünü kanıtladığı) yer de, işte tam burasıdır: Brecht'i iktidar adına 'yararcı okuma'ya tabi tutması..." (www.katranvetuy.com, 21.9.2009)

Zeytinoğlu'nunkilerin yanında, Ali Şimşek'in uyarıları da önemli: "Evet direkt bir bienal var karşımızda, muhaliflerinin söyleyebileceği sözleri 'zaten kendisinin söylediği' bir açıklıkla. (...) Ama üzerinde düşünülmesi gereken asıl yönlerden biri de, sadece söz'e indirgenmiş politikanın üreteceği kayıtsızlık. Artık Brecht'in bu

politik önermesi hiçbir etki yapmıyor; sadece 'jeste indirgenmiş bir muhalefet' olarak kalıyor. Evet bu bienal olabilecek en sert politik önermeye gelip dayanmış; muhaliflerinin bile sert olamayacağı kadar. Ancak 'sıfır noktası' gelecektir. Ya da yeniden başlamak..." (Marx Bienale Bu Kez Sert Gelebilir, *Birgün*, 28.8.2009)

Kürşad Kahramanoğlu, *Birgün*'deki yazısında isyanını şöyle dile getiriyordu: "Galata Kulesi'nin üzerine bir koç çıkmış, gücünden, iktidarından emin, AKP politikacılarının şakşakları arasında adını 'Bienal' koyduğu şenlik dolayısıyla hepimizin üzerine işeyip bizlerle dalga geçmiyorsa, ben bu işi anlamıyorum." ("Üç Kuruşluk Opera", 16.9.2009)

Özcan Türkmen, *Bienal geldi hanımım!* adını verdiği yazısının başına şu taşlamayı koymuştu: "Bienal geldi hanımım!/ Çiçek gibi, Zizek gibi Bienal!/ Bienallerim vaaaar!/ Onbirincisi bu hanımım!/ 'Onbirinci Tez' gibi Bienal!/ Brecht'çi Bienal geldi breh breh!/ Farksist Bienal geldi!!" (www.katranvetuy.com, 18.9.2009)

Yücel Sayman, *Banka Soymak* başlıklı sıcak ve sevimli yazısında şunları söylüyordu: "11. İstanbul Bienal'i'nin açılışına katıldım; küratörlerin (daha doğrusu onların manevi şahsiyetlerinde başkalarının) devrimci konuşmaları sona erdiğinde içim şişmişti, eve döndüm.

Evde aklıma şu soru takıldı: Bienal'i özellikle büyüklerden sponsor bankanın ve holdingin çalışanları, işçiler, kaybedecekleri bir şeyleri olmayanlar (küratörlerin konuşmasında ve bienalin temasında Komünist Manifestosu vardı) her söyleneni ve sergilenen eserleri dikkatle izleseler, kendilerine söylenenleri ve izlettirenleri sadakatle uygulamaya kalksalar ne olurdu? Nostalji biter, gerçek yaşam başlardı..." (www.katranvetuy.com, 20.9.2009)

Aaah, aaah! Bunların yanı sıra, "Şizofreni"yi 11. Bienal'e keşfedenler (B. Madra, *Radikal*, 19.9.2009); "Çelişkileri yansıtan bir vitrin'i fark edenler (A. Sönmez, *Radikal*, 23.9.2009); "Kentimizin çağdaş sanat bayramı"yla ("Devrimci politik tavır da nostalji oldu" alt başlığıyla) kendince ilgili olanlar; 'şehre sanat gelmiş, ne güzel olmuş'çular; ...ve 'diğerleri'... vardı.

Peki, yukarıda aktardığımız 'ruh ve kafa ikliminin' hüküm sürdüğü sanat endüstrisi ve bienaller 'nasıl' çalışmaktadırlar?

Uzatmayacağız, İletişim Yayınları'ndan çıkan Julian Stallabrass'ın *Sanat a.ş.* adlı kitabının arka kapağındakilerle, şimdilik yetiniyoruz: "Soğuk Savaş'ın sona ermesinin ardından devreye giren yeni dünya düzeni, sınır tanımayan bir serbest ticaret rejimini uygulamaya koyarken, çağdaş sanatı da derinden etkiler. Sermaye ile birlikte dolaşımı serbestleşen sanat, giderek dev küresel şirketlerin, korporasyonların denetimine açılır. Bu süreçte, sanat da, sanat kurumları

da temelden dönüşür: Başka başka kentlerde şubeler açan müzeler giderek mağaza zincirlerini andırır; dev şirketlerin logoları ile müzelerin logoları, sanatçı isimleri ile marka isimleri, pazarlama stratejileri çerçevesinde birbirine karışır. Dev sergiler, imajlarını tazelemek isteyen devletlere, kentsel dönüşüm projelerini satmak isteyen yerel yönetimlere aracılık eder. Kimlik, farklılık, melezlik, 'sınırların aşılması' gibi temalar etrafında örgütlenen bienaller de, yeni dünya düzeninin gösterilerinden biri olmaktan öteye gidemez; diğer sanat kurumları gibi, zamanla şirketlere özgü bir kurumsal yönetim disiplininin, 'sanat yönetiminin' etkisine girer."

Geliyoruz, fotoğrafın iyice netleştirilmesine...

Unutulmamalıdır: Sanat en fazla 'gösterir' ama 'yapamaz'!

Bu, sanatın önemini hiç azaltmaz; aksine, bizim ve sanatın nasıl bir hayatın içinde yol aldığımız meselesinin sorgulanması işindeki rolünü büyütür... Burjuvaziye kaptırılmış bir hayatın hesabını sanatın ya da küratörlerin 'belini kırarak' soramayız... Burjuvaziye de iktidarından etmedikçe sanatın 'muhabbet tellallığından' uzaklaştırmanın yolu yoktur!

'Samimi' isyancılar, şunu da hatırlamalı: Polis şefleri Derrida'yı ezber etse de, "anlamın sonsuzca ertelenmesi" meselesini bir yere kadar, 'yerler'!

Bienal başka, siyaset başka...

"Banka kurmanın yanında banka soymak nedir ki?" veya "Önce Ekmek Sonra Ahlak" afişini Koç'lar asarsa durur polis, sen asarsan vurur!

Bu kadar!

Bir 'şey', kimin yaptığıyla (da) anlamını ve 'hakikatini' bulur...

Bütün anlamı 'emse' de Koç, 'anlam' sınıflar arasında kaya gibi durmaktadır. Endişeye hep 'mahal' vardır, ama komünistler vaziyet edebildiğinde her şey başka olur... Hiçbir şeyin 'massedilemediği' de çıkar ortaya...

Şu 'an', aydının 'tepe sersemi', işçinin 'bulut' olduğu bir 'an', sadece...

(Koç'un bankası, memleketin en namılı komünist şairi dahil bir sürü 'solcu' yazarın kitaplarının yayınevi... Bienal sponsorunu gören gözler niye bunu görmüyor? Komünist Picasso'yu da Sabancı'lar getirdi Türkiye'ye, çıkıncımadı... Meselâ...)

WHW'lilere, devletlû, sermayeli, akademili bir tören kalabalığının ortasına sloganlarla dalarak tavır koyan devrimci gençlere duyduğuma benzer bir sempati duydum, doğrusu.

Bu defa, küratörlerin daha bir gölgesinde kalmış görünen ve beni sadece yazımın esas meselesi olan 'aydının kafa karışıklığı' veya 'uyanıklığı' çerçevesinde ilgilendiren sanatçıların 'iş'leriyle bu yazıda ilgilenmedim, ilgilenmeyeceğim.

Zaten, bu defa, 'kariyerist/bukalemun' sanat erbabı 'çoğunlukta' değil gibi 11. Bienal'de. 'Bienal gülleri' ortalıkta görünmüyor... Ve, küratörler 'ayrı' duruyor

gibi sanatçıların çoğundan.

WHW'nin 'çıtlatığı' dil, bakalım bundan sonraki 'sanatsal moda'ları nasıl etkileyecek?

Küratörler, bienaldeki "gözdelerini" şöyle sıralıyorlar: Traver Paglen, Vyacheslav Akhunov, Sanja Ivekovic, Yüksel Arslan, Zeina Maasri, Zmijewski.

Express'in 98. sayısındaki röportajlarında, "Sistem, üretmeye çalıştığımız ve inatla sürdürdüğümüz eleştiriyi zimmetine geçirmek istiyor" diyen WHW'ciler, şunları da ekliyor:

"Bizim maksadımız sistemin içindeki araçları kullanarak ve sinizme düşmeden mevzi tutmak, inatla mesajımızı tekrarlamak. 'Dışarı'sı'nın olmadığını düşünüyoruz. Sistemin dışında durmaya kalktığınızda münzevi oluyorsunuz. Şu an yaptığımız dışında iki seçenek daha vardı. Biri, şartlar çok ödün vermeyi gerektirdiği için bu işe hiç soyunmamaktı. Diğer seçenek de, Koç ya da başka sponsorları rahatsız etmeyecek, popüler bir sergi yapmaktı. Bu iki seçenek de bize doğru gelmedi. Evet derken motivasyonumuz, geçen bienalde olduğu gibi 90 bin kişinin sergiyi gezme ihtimaliydi. O insanların sergiden sonra siyasî hareketlere katılmaları gibi bir hayal kurmadık. Onların temel meseleleri estetik etrafında dönen sanat eserleri ile karşılaşmayı beklerken basit ve 'öğretici' bir mesajı olan bir sergiyle yüzleşmelerini istedik."

Eylemli/eylemci protestocuları da vardı bienalin. Bunların arasında anarşistler öne çıktı doğrusu ve o 'meşreb'in gereğini yerine getirdiler.

"Eşyanın tabiatı" gereği, onların da WHW'yle aynı 'çember'in içinde kaldığını söylemek, bilmem haksızlık olur mu?

Ama, "Direnal"ın şu bildirisine WHW'lilere duyduğum türden bir sempati duyduğumu da söylemeliyim:

"11. Uluslararası İstanbul Bienali küratörleri, sanatçıları, katılımcılarına ve tüm sanatçılara ve sanat sevicilere açık mektup: Son birkaç yıldır müzelerde, dergilerde ve piyasada popülerleşen politik sanatın dünyayı gerçekten değiştirmekle hiçbir ilgisi olmadığını artık anlamamız gerekiyor. Sanat çerçevesinde risk almanın, biçimin sınırlarını zorlamanın, kültürün kurallarına itaatsizlik etmenin, politika hakkında sanat yapmanın hiçbir şeyi değiştirmedikçe görmemiz gerekiyor. Artık, sanat sermaye ve güç ilişkilerinden bağımsız, otonom ve özgür bir

alanmış gibi davranamayız. Sanatçılar için görünmez olmanın vakti geldi. Hayatın içine karışıp, yokolmanın... ." (Direnal-İstanbul Direniş Günleri Kavramsal Çerçevesi: İnsan Ne-siz Yaşayamaz?- direnistanbul.wordpress.com)

Bienal konusunda, daha doğrusu küratörlerin bildirisini okuyunca en çok heyecanlanmış görünen Can Iğın idi. *İstanbul Bienali'nde devrim!* başlıklı yazısında, "Son 25-30 yıldır, önce Batı'da sonra da dünyanın geri kalanıyla birlikte Türkiye'de, sanat büyük sermayenin ve piyasanın tahakkümüne gireli beri, sponsorluk sanat etkinliğinin ve sanatçının tek nefes borusu, tek can simidi haline geleli beri, en azından Türkiye'de, ama muhtemelen dünyada da, sponsorluk silahının bu kadar sahibine döndüğü az görülmüştür", diyordu. "Şimdi, uzun yıllardır politikadan, dünyayı sorgulamaktan, dünyayı değiştirme dürtüsünden uzak kalmış öğrenci kitlesi, Bienal'de Brechtvari bir dünya görüşüyle çalışan sanatçılardan sorgulamayı, var olan düzenden tiksirmeyi, dünyayı değiştirme arzusunu öğrenecek. En beklenmedik yerden bir darbe! İşte ironi!" diye devam ediyordu.

Iğın, "öteki büyük ironi"yi de, bienallerdeki "sermayeye dokunmama" ve "nazık eleştiriler düzeyinde" kalma geleneğinin kırılmasında ve "ekonomi ve sınıf sorunları(nın) birdenbire gelip İstanbul Bienali'nin merkezine" oturmasında görüyordu.

Iğın, WHW bildirisini ve bazı tartışmaları ayrıntılı olarak değerlendirdiği yazısında, WHW'nin yaptığı "görev tanımı"na değinirken de şunları yazıyordu: "(Görev): Kültürün politizasyonu. Çünkü bir bienal, bir devrimci parti değildir. Sonuçta burjuvaları mücrim ilan etse de, banka soyanları banka kuranlar yanında masum görse de, komünizmi yüceltse de, küratör devrimci önder değil, sanat alanının bir işçisidir. WHW, bu alanda da görevlerini eksiksiz yerine getiriyorlar."

Iğın, kurum olarak bienalle uğraşırken, bienal çalışanlarını ve bazı sanatçıları ayırıyor ve şu soruyu soruyor: "Sonuç olarak, Mozart'ı ve Haydn'ı sarayın desteği olanaklı kılmadı mı? Picasso'yu modernist sanat piyasası ayakta tutmadı mı? Bob Dylan, Bruce Springsteen, Leonard Cohen, Pink Floyd, Jacques Brel, Léo Ferré ya da Türkiye'de, ne bileyim, Ferhat Tunç ya da Şiwan Perver müzik

piyasaının hücrelerinde büyümedi mi? Yılmaz Güney Yeşilçam'ın ürünü değil mi?" www.iscimucadelesi.net, 11.9.2009)

Benzer bir yaklaşım, 'serinkanlı yazar' Necmiye Alpay'da da var: "Eh, burjuvazi sanat patronluğu açısından en sonunda 'saray+tapınak' ikilisinin yerini aldı demektir. Peki, bugün sergisinin başında sermaye damgası olan sanatçı ile, eskinin kilise kubbelerine ya da saray salonlarına resim yapmış sanatçıları arasında, iktidarla ilişki açısından fark var mı? Bana göre en temelde yok." ("Sanatın yeni halleri", *Radikal*, 17.9.2009)

Necmiye Alpay'ın, 11. Bienal'in "Rehber"inde yakaladığı ve yakaladıkları içinde "en vahimi" diye nitelediği bir "çeviri hatası" ise çok ilginç ve hakikaten "vahim": "Küratör metninin Türkçesine göre, Brecht şöyle yazmıştır:

'Devrimci bir mesajın yokluğunda bu "mesaj" katıksız anarşizm olur.'

Herhalde bu cümleyi okuyan her ciddi okur kamaşık bir felsefi denklem kurmak ve bir 'aşırı yorum' yapmak zorunda hissetmiştir kendini. Oysa cümlelerin İngilizcesinde 'mesaj' sözcüğü iki kez değil, bir kez geçiyor. Türkçesindeki iki 'mesaj' sözcüğünden birincisinin aslı 'movement'. Ve eğer İngilizce metin de hatalı değilse, Brecht aslında şöyle söylemektedir:

'Devrimci bir hareketin yokluğunda bu oyunun mesajı katıksız anarşizm olur.'

'Küratörlerin metni'nin bütün düşünsel temelini değiştirecek önemde bir hata bu: Brecht devrimci bir hareketten söz ederken, küratörler ona 'varsa yoksa mesaj' dedirtmiş oluyor..." ("Dil meseleleri", *Radikal*, 24.9.2009)

Ne dersiniz?.. Bir 'cinlik' mi var burada? Ve küratörler Türkçe okuyamadığına göre, 'cinlik' kime 'yazılır'?

Bir de... Bir de; yukarıda alıntı yaptığım yazısında, Kürşad Kahramanoğlu, "Denn wovon lebt der Mensch?-İnsan neyle yaşar? Bence tam doğru tercüme değil... 'İnsanlığı ne ayakta tutar' daha iyi bir tercüme olurdu" diyor. (*Üç Kuruşluk Opera*)

Bunu da buraya eklemek istedim.

Her şey bir yana (ve o 'her şey' paranteze alınarak, kendi deyişleriyle "post-sosyalist" bir coğrafyadan gelen WHW'ciler, Türkiyeli aydınlarla, peydidir unuttukları 'şey'leri hatırlatmışlardır...

'İroni', ya da isterseniz 'fars'tan geçse de yol:

"Peynir" karganın gagasında durduğu sürece "deliğini" tartışır dururuz ve peynirin deliği, 'peynirin deliği' olarak peynirin içinde 'durupduru(!)' olur...

'La Fontaine'ciler kargaya kur yapmanın 'kitabını yazar' ('tilkilik'yok, 'tilkilik'yok!)... Birileri, karga'dan peyniri kapmanın 'simülasyonuyla' uğraşır durur...

Mesele, peyniri hakikaten 'kapmakta'... O zaman, 'deliğinin' hakkını veriniz!

'Baudrillard'cı tarzda bitirelim mi: 'Sahi, 11. İstanbul Bienali yapıldı mı?..'

İmam Hatiplerle gelenleri göremedik. Renkli televizyonlar, bilgisayarlar, çağrı cihazları, cep telefonları, kumarhaneler, şans topları, piyangolar, kredi kartları... Aldık var gücümüzle, Yok gücümüzle de aldık... Kazancımızın yüz katı kredilerimiz oldu. Sınıflar meselesini, biz de hava atabileceğimiz kartlarla çözdük...

Batırılan geminin malları bunlar!

İyi niyetin, insanlığın, erdem sahibi olmanın salak olmakla eş değer olduğu günümüz Türkiye'sinde, 40'lı yılların başındaki insan görünümü 2000'lerde içi boşalmış çuvallara dönüştürüldü.

Cumhuriyet sonrası, büyük şair Can Yücel'in babası Hasan Ali Yücel tarafından kurulan köy enstitüleri öğrencilerinin pırl pırl görünümü ve ip gibi dizilmiş, kızlı erkekli keman korusu görüntüleri...

Yıllar sonra bir sahafta gördüğüm Hayat mecmuasının kapağındaki gibi hâlâ canlı hafızamda.

Eğitimin üretime dönük yüzünün estetik açılımıydı o fotoğraf benim için.

Üretmenin, çoğaltmanın, sanatın, paylaşımın ve beraberce yaratılan değerlerin kıymetini bilen bir gençlik, darbelerle üzerinden silindir geçirilerek bugünkü duruma getirildi.

80'deki 12 Eylül darbesi, 90'lı yılların başında Sovyetler Birliği'nin dağılması, bunun ülke ve dünya üzerine etkisi bu dergide birçok kez yazıldı.

Ama özellikle Kenan Evren, Turgut Özal ve Tansu Çiller dönemleri, yazacağım bu yazı nedeniyle çok önemli.

Çünkü sinirlerimi bozan 'pastadan pay alma' geyiği sadece kapitali olanları ilgilendirirken, bütün bir topluma mâl edilmeye çalışıldı.

Hiç görmediğimiz parlak ambalajlarda dışkı sattılar bizlere, kuyruklarda bekleyip aldık.

İmam Hatiplerle gelenleri göremedik. Renkli televizyonlar, bilgisayarlar, çağrı cihazları, cep telefonları, kumarhaneler, şans topları, piyangolar, kredi kartları...

Aldık var gücümüzle. Yok gücümüzle de aldık... Kazancımızın yüz katı kredilerimiz oldu.

Cüzdanlarımıza istiflediğimiz renk renk bankamatiklerimiz bizi adam yerine koydu. Sınıflar meselesini, biz de hava atabileceğimiz kartlarla çözüp, herkesin alışveriş ve piyasa yapabildiği devasa ve 'Avrupai'

yapılara koşturarak, kendimizi önemli hissettik.

Modacılar ve imaj yapımcılar bizim için çalışıyordu. Herkesin vardı, bizim de olmalıydı. Fazla soru sormaya da gerek yoktu ve bu 'insani' bir durumdu. Ayrıca insanlar iyi şeylere layıktı. Ve herkes mutlaka layık olduğunu yaşayacaktı. Mutlaka kilo verilmeli ve bir mekâna girerken sol elde sigara, çakmak ve gösterişli saat (eskiden tel maşa, şimdilerde çakma dediğimiz türden) diğer elde de, yarın yeni modeliyle değiştirilmesi gereken cep telefonuyla, bankaya talimatlar yağdırmalar...

Bir de tişörtündeki marka kocaman değilse, adam bile değilsin zaten...

İmaj belirleyen televizyonlar.

Köpükler içinde dans edilen mekânlar. Aslında birkaç yüz dolarla gidilesi olduğu için kapı önünde bekleyen 'magazin' ertesi gün seni meşhur edecektir zaten.

Keriz miyiz?

Nasıl meşhur olduğu malum birinin, baldızı, kardeşi, kankisi olmak, hem tüylerinizi parlatır, hem sizi meşhur eder, hem de para kazandırır. Bir süre sonra rol modeli olma garantisi de var üstelik.

Siz olmazsanız hiçbir şeyin önemi yoktur artık. Ve yoktur zamanınız, kitaptır, bilimdir, edebiyattır, insandır, kuştur, yapraktır, doğadır, canlıdır... gibi aptal şeylere. Birazdan borsanın zili çalacak.

Tüketmezsek, almazsak, piyasanın hali ne olur bir düşünsenize. Sen yanmasan, ben yanmasam, filan...

Bırakın bu işleri kardeşim, yananlar yandı. Ne oldu? Biz keriz miyiz ateşe el uzatalım?

Hepimiz Polat'ız, Hülyayız, Tarkan'ız, baldızıyız, Armağan'ız, Bülent'iz, açılımcıyız, demokratız, hem ulusalcı, hem liberaliz...

Çarkımıza çomak sokturmayız...

Ülke nereye gidiyor, gündemi kimler belirliyor?

Her gün pazara yeni mallar

sürülürken, biz nelerle oyalanıyoruz?

"Bu Esra'yla Ceyda var ya aslında çok zeki biliyor musun?"

"Tabii canım üniversite okumuşlar zaten."

"Esra Ceyhan da yeni programa başlamış..."

"Ben Müge'yi izliyorum daha acıklı kız..."

"Doğru söylüyorsun, oradaki maço. avukatla iyi yürekli doktora bayılıyorum."

Eskiden şark kurnazı derlerdi,

yüzsüzce dolandırıcılık yapanlara. Hiç kimsenin ya da insanın aklına gelmeyen ve asla gelmemesi gereken alçaklıkları kurgulayabilen kimseler için söylenen bir tabirdi.

Şimdi zekâ ile eşdeğer görülüyor.

Üç buçuk yıla

ulaşan RED

yazılarımda en çok değindiğim konunun şuur olduğunu fark ettim...

Gerçekten hafızamızla beraber şuurumuzu da yitirdiğimizi düşünüyorum. Birileri bizimle dalga geçiyor, bizler bekliyoruz.

Uyuşturucu kullanma yaşı ilköğretime inmiş, seks ticareti her yerde neredeyse yasallaşmış, açılan onlarca kanal medyanın pisliğini akıtmaya yetmemiş.

Her gün gençliğe yeni 'idoller' dayatılırken, toplum daha da 'muhafazakâr' hale getirilmiş, din, ahlâk, aile gibi söylemler, toplumsal çürümeye ve kokuşmuşlukta, 'minareyi çalanlara kılıf' bile olamamıştır.

İç politikada, yandaş olmayanlar yok sayılmış ve en ağır faşizm dönemlerinde olduğu gibi en sert ve insanlık dışı uygulamalara maruz kalmışlardır.

Dış politikadaki tutarsız görüntü ise teslimiyetin tarihe belgesidir.

Kobay ülkem laboratuvarlarında ürettiği kobay meşhurları gibi, sömürgeci güçlerin laboratuvarlarında üretilen virüslere, aşı parasını ilk bulan ülke olarak elinde tuzla koşturmuş.

Kaçırma vatandaş, batan geminin malları bunlar!..

○ Sayı 38, Kasım 2009, Aylık süreli yayındır ○ Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd. Şti. ○ İmtiyaz Sahibi: Tuncay Akgün ○ Yazışleri Müdürü: Hakan Gülseven ○ Müessese Müdürü: Ali Yavuz ○ Görsel tasarım: Esin Tepe ○ Tel: 0212 292 95 65 (4 hat) ○ Faks: 0212 245 38 06 ○ Abonelik: 0212 292 95 65 ○ Baskı: Leman Matbaası-İstanbul. Tel: 0212 858 00 93 ○ Genel Dağıtım: D.P.P. A.Ş. ○ Adres: İmam Adnan Sok. No: 14 Beyoğlu / İstanbul ○ RED KÜLTÜR, İstiklal Caddesi, İmam Adnan Sokak No:18, Kat 2-3-4 Beyoğlu İSTANBUL

Devrim, temizlik ve itibar

Sevmediğim kelimelerden biridir **itibar**... Sistemin bahsettiği liyakatle itibar kazananların, yine sistemin dönemsel politikaları sonucu bu 'verilmiş' itibarlarının geri alınmasını ve sonra tekrar iade edilmesini tarif eder... Basit bir kelimedir; karaktersiz, onursuz, boynu bükük, ağlak... Sistemin/sistemlerin '**kudretini, yüceliğini, insafını, gücünü**' simgeler. Sosyalist olduğumdan olsa gerek, sistemin bana verdiği/vereceği, aldığı/alacağı itibarla hiç işimin olmayacağını düşünüyorum! Bu nedenle, bir takım 'solcu'nun, "**Nazım Hikmet'e iadei itibar,**" diye kopardığı gürültüyü de o dönem hayretle izlemiştim... Nazım şimdi **vatandaş**, AKP hükümeti ve onun 'eski solcu' kültür bakanı eliyle bahşedildi bu kendisine, eminim yaşasaydı adı geçen herkese 'minnetini' bir şiirle ifade ederdi...

Çar, sülalesi, köpekleri

Tüm Rusya Sovyetleri Merkez Yürütme Kurulu Başkanlığı (başkanı da büyük devrimci Yakov Mihailoviç Sverdlov'du) emri ve Ural Sovyetleri eliyle, Rus halkına karşı işlediği vahşi suçlardan ötürü ailesiyle beraber idam edilen Çar ve ailesi için de iadei itibar mekanizması işletilmişti. **Romanov hanedanı** önce 1998'de St. Petersburg'da düzenlenen resmi bir törenle yeni mezarlarına gömüldü, ardından Rus Ortodoks Kilisesi tarafından **ailenin tüm fertleri aziz ilan edilip** hepsi 'taze' birer ikonaya dönüştürüldü, sonrasında da 'itibarları' iade edildi. Devrimsiz ve sosyalizmsiz büyüyen/büyüyecek bir kuşak için, dönün zorbalı şimdinin 'aziz ve azize'si olarak takdis edildi. Dogmanın koruyuculuğu altında **kan dökücüler artık birer masum surat, yok yere öldürülen günahsızlardı...** Genç Ruslar artık onları, *Romanovy: Ventsenosnaya Semya* (2000) adlı filmde anlatılan sıcak, narın, iyi yürekli bir aile olarak öğrenecek ve öyle hatırlayacaktı... Devrimin temizlediği '**kir**' yeniden tüm halkın bilincine böylece bulaştırılacaktı...

Büyük Ekim Devrimi'nden sonra ABD, İngiltere, Fransa, Japonya hâsılı bütün büyük emperyalist devletlerin 'beslemesiyle' Ural'da kukla Beyaz Rus hükümetini kuran ve yöneten azgın halk düşmanı çarlık amirali Aleksandr Vasiliyevich Kolchak da aynı takdis töreninin ardından kapitalist Rusya'nın 'yeni belleğine Romanovlar'inkine benzer bir takdis töreniyle armağan edildi. I. Emperyalist savaş boyunca yüz binlerce yoksul Rus köylü ve işçinin cephelerde katledilmesinden ve yine iç savaş boyunca Vrangeli ve Denikin'le beraber milyonlarca yoksul insanın vahşice öldürülmesinden sorumlu Kolçak da artık yeni suretinde; dindar, tutkulu, cesur, vatansever bir 'sevgili' olarak beyazperdeden Rus halkının yüreğine nakşediliyordu. *Admiral* (2008)

adlı film sadece Rusya'da ve sadece sinemalarda yaklaşık 10 milyon kişinin izlediği bir yapım olarak Kolçak'ı böyle tarif etti... Ekim Devrimi'nin temizlediği bu '**kanlı kir**'de böylece, '**kaybedilen devrimin ülkesinde kaybedenlere**' böylece pazarlanıp yutturuldu...

Çar hanedanı ve onun köpek kadar sadık general/amiral unvanlı kapıkulu cellâtları yeni Rusya'ya bu yeni ambalaj içinde sunulurken *Russki Kovcheg* (2002) adlı film de; Rus aristokrasi ve burjuvazisinin 'ne şaşalı ve gösterişli' olduğuna dair tamamlayıcı bir panoramayla, devrim öncesi Rusya'nın görkemini, debdebesinin hiç de Avrupa'nın öbür ucundan farklı olmadığını mesajını veriyordu... Yani **keşke o hasta görünüşlü ve yarı çıplak, sıksa işçi ve köylüler gelip varlarını yoklarını almasaydı, olmasaydı...**

Çamaşır suyuna son!

Fakat olan olmuştu: '**Devrim**', kapitalizmin şimdi bulaşık ve çamaşır deterjanlarını pazarlarken, ürünün kirleri sökmedeki etkisini vurgulamak için tercih ettiği bir niteleme kimliğiyle eskinin tüm '**inatçı kirlerini, lekelerini**' söküp atmıştı... Durulama suyuna yumuşatıcı katmadan hem de... Hem de 80 derecede...

Bugün pazarlama ve reklamcılık diliyle anlatılan '**devrim**' sadece mutfak, banyo ve çamaşır temizliğinde hijyenik bir işlevselliği tarif ede gelse de, onun '**yeni ve temiz bir şey**' yaratma içeriğini tarihin içinde yaşadığımız bu '3G' çağında belki böyle de vurgulayabiliriz...

Mesela devrim: Uyuşturucu kaçakçılarıyla kol kola gezen omuzu bol apoletli 1. sınıf emniyet müdürlerini, küçücük çocukları vahşice avlayan roketatar mermilerini ve onları atanları, iktidar mücadelelerini 'gericiliğe karşı savaş' sahte başlığı altında 'onu bitirme-bunu şişirme planı' diye 'simetrik olmayan bir şekilde psikolojimizle oynayarak' bizlere itelemeye çalışanları, ramazan ayında yokuş tepesindeki gecekondu'lara yürüyerek çıkıp erzak dağıtırken, sonrasında 4 çarpy 4 ciplerle Etiler'de ve bilmem nerelerde o iç mimar senin-bu stilist benim diyerek fink atanları, ve açılımları ve o açılımların sahte yüzünde ölümlere-ölenlere gencecik insanlara acımadan sinikçe-sinsice-gizlice tepinenleri, oy potansiyellerini, hisse senetlerini, varımıza-yoğumuza niyetlenerek gökyüzüne doğru erekte biçimde uzanan finans kulelerini, domuz gripi spekülörlerini-çokuluslu

ve çok şahsiyetsiz ilaç tekellerini, ve açlığımıza-yoksulluğumuza sebep olan finans kapitalin her türlüyle iş tutan işbirlikçileri 'hijyen'in zirvelerinde bedava bir 'arınma' seansıya çiçek gibi tertemiz hale getirse fena mı olur?..

Lutfetmişsiniz papam!

İade-i itibar demiştim: Vatikan'a bağlı Gregorian Üniversitesi'nden bir profesör eski Nazi Joseph Ratzinger'in (Papa 16. Benediktus'da diyorlar...) Marksizme dair, "**Modern çağın felaketlerinden biri.. Marksist sistem sadece hazin bir ekonomik ve ekolojik yıkım değil insan ruhuyla ilgili acılı bir yıkım bıraktı,**" diyerek sarf ettiği sözlerin aksine; "Marx'ın sözünü ettiği yabancılaşmanın köklerinin kapitalist sistemde olup olmadığını kendimize sormalıyız. Eğer para kendi kendine çoğalmıyorsa o halde zenginliğin bir avuç insan elinde birikmesini nasıl izah edeceğiz," şeklinde bir yazı karalamış... Gazete(ler) de bunu 'Marx'a iadei itibar' başlığıyla duyurmaktan çekinmemiş... Şimdi, **sizin iadei itibarınızı** biz (Marxistler) öyle çok önemsiyor ve öyle büyük bir lütfetme ediyoruz ki, yarından itibaren hepimiz bu büyük kabulün-lütfun ışığında **papanızın/hepinizin papasının** (bunu bu başlıkla gazetelere koyanların ve onların müdürlerinin, bunu böyle okuyup da sevinenlerin, büyük altından gülümseyenlerin vs.) yüzü suyu hürmetine *Das Kapital*'in en dokunaklı yerinden bir iki satır okuyacağız... Bunu yapacağız...

"Sosyalizm, zaferi hak ettiğini göstermiştir ve bunu Kapital'in sayfalarında değil, yeryüzünün altında birini oluşturan endüstriyel arenada yapmıştır, kullandığı dil diyalektiğin dili değil, çeliğin, çimento'nun, elektriğin dili olmuştur. İç zorluklar, dış darbeler ve liderlik kadrosunun yanlışları sonucu Sovyetler Birliği çökse bile... Hiçbir şeyin yok edemeyeceği şu olgu geleceğin güvencesi olarak kalacaktır: geri bir ülke, on yıldan kısa bir süre içinde tarihte eşine rastlanmayan başarıları yalnızca proletarya devrimi sayesinde gerçekleştirmiştir."

Eski Rus takvimine göre 24-25 Ekim'de, bugün kullandığımız takvime uyarladığımızda, 6 Kasım'ı 7 Kasım'a bağlayan gece, yoksullar sarayların kapılarını kırıp içeri girdi. Ayakların baş olabileceğini, işçilerin, baldırçıplakların kendi iktidarlarını yaratabileceklerini kanıtladılar. İşte bizim rüyamız ve zalimlerin kabusu budur. Temiz bir iştir...

Ekim devriminin büyük önderi Lenin'i, yukarıdaki satırların yazarı büyük devrimci Troçki'yi, 'Urallı Delikanlı' Sverdlov'u ve Ekim Devrimi'nin isimsiz tüm kahramanlarını hatırlayarak... Nice Ekim'lere...